

DIREKTIVA 2014/59/EU EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 15. maja 2014**

o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽²⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Med finančno krizo se je pokazalo, da na ravni Unije ni ustreznih instrumentov za učinkovito obravnavanje nestabilnih ali propadajočih kreditnih institucij in investicijskih družb (v nadaljnjem besedilu: institucije). Takšni instrumenti so potrebni predvsem za preprečevanje insolventnosti ali, kadar se ta pojavi, za zmanjšanje negativnih posledic z ohranitvijo sistemsko pomembnih funkcij zadevne institucije. Te težave so med krizo bistveno prispevale k temu, da so morale države članice reševati institucije z denarjem davkoplačevalcev. Cilj verodostojnega okvira za sanacijo in reševanje je v čim večji možni meri preprečiti potrebo po takšnem ukrepu.
- (2) Obseg finančne krize je bil sistemski, saj je vplivala na dostop velikega števila dela kreditnih institucij do financiranja. Da se prepreči propad s katastrofalnimi posledicami za vse gospodarstvo, je treba v takšni krizi uvesti ukrepe, s katerimi bi poskušali zagotoviti dostop do financiranja pod enakimi pogoji za vse kreditne institucije, ki so sicer solventne. Tovrstni ukrepi vključujejo likvidnostno podporo iz centralnih bank in jamstev držav članic za vrednostne papirje, ki so jih izdale solventne kreditne institucije.
- (3) Finančni trgi Unije so zelo integrirani in medsebojno povezani, pri čemer veliko institucij velik del dejavnosti opravlja zunaj nacionalnih meja. Propad čezmejne institucije lahko vpliva na stabilnost finančnih trgov v različnih državah članicah, v katerih posluje. Če države članice ne uspejo obvladati propadajoče institucije in je rešiti tako, da uspešno preprečijo širšo sistemsko škodo, lahko to ogrozi zaupanje med državami članicami in verodostojnost notranjega trga na področju finančnih storitev. Zato je stabilnost finančnih trgov bistvena za vzpostavitev in delovanje notranjega trga.

⁽¹⁾ UL C 39, 12.2.2013, str. 1.

⁽²⁾ UL C 44, 15.2.2013, str. 68.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 15. aprila 2014 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 6. maja 2014.

- (4) Postopki za reševanje institucij na ravni Unije zdaj niso harmonizirani. Nekatere države članice uporabljajo za institucije enake postopke kot za druga insolventna podjetja, pri čemer so bili v nekaterih primerih ti prilagojeni institucijam. Zakoni in drugi predpisi, ki urejajo insolventnost institucij v državah članicah, se vsebinsko in postopkovno zelo razlikujejo. Poleg tega se je med finančno krizo pokazalo, da splošni postopki zaradi insolventnosti za podjetja niso vedno primerni za institucije, ker ne zagotavljajo vedno hitrega posredovanja, nadaljnega izvajanja kritičnih funkcij institucij in ohranitve finančne stabilnosti.
- (5) Zato je potrebna ureditev, s katero bodo organi imeli na voljo verodostojen nabor instrumentov za dovolj zgodnje in hitro posredovanje v nestabilni ali propadajoči instituciji, da se zagotovi kontinuiteta njenih kritičnih finančnih in gospodarskih funkcij, hkrati pa čim bolj zmanjša vpliv njenega propada na gospodarski in finančni sistem. Z ureditvijo bi bilo treba zagotoviti, da izgube najprej prevzamejo delničarji, za njimi pa upniki, pod pogojem, da noben upnik ne utrpí večjih izgub, kot bi jih imel, če bi prišlo do prenehanja institucije po običajnih insolvenčnih postopkih v skladu z načelom, da noben upnik ne sme biti na slabšem, iz te direktive. Nova pooblastila bi morala organom na primer omogočati neprekinjen dostop do vlog in plačilnih transakcij, po potrebi prodajo rentabilnih delov institucije ter pravično in predvidljivo porazdelitev izgub. Ti cilji bi morali prispevati k preprečevanju destabilizacije finančnih trgov in zmanjšanju stroškov za davkoplačevalce.
- (6) Pregled regulativnega okvira, zlasti povečanje kapitalskih in likvidnostnih rezerv ter boljši instrumenti za makrobonitetne politike, ki je v teku, bi moral zmanjšati verjetnost sistemskih kriz v prihodnosti ter povečati odpornost institucij proti gospodarskim napetostim, ki so lahko posledica sistemskih motenj ali dogodkov, značilnih za posamezno institucijo. Vendar takšnega regulativnega in nadzornega okvira, ki bi lahko tem institucijam preprečil, da bi še kdaj zašle v težave, ni mogoče oblikovati. Zato bi morale biti države članice pripravljene in imeti ustrezne instrumente za sanacijo in reševanje v razmerah, ki vključujejo tako sistemske krize kot propad posameznih institucij. Ti instrumenti bi morali vključevati mehanizme, ki organom omogočajo učinkovito obravnavo institucij, ki propadajo ali bodo verjetno propadle.
- (7) Izvajanje teh pooblastil in sprejeti ukrepi bi morali upoštevati okoliščine, ki pripeljejo do propada. Če se težava pojavi v posamezni instituciji in to ne vpliva na preostali finančni sistem, bi organi morali imeti možnost izvajati svoja pooblastila za reševanje brez bojazni, da se bodo negativni vplivi razširili. V občutljivem okolju pa bi bilo treba ravnati previdneje, da se prepreči destabilizacija finančnih trgov.
- (8) Reševanje institucije, pri katerem se ta ohrani kot delujoče podjetje, lahko v skrajni sili vključuje državne instrumente za finančno stabilizacijo, med drugim začasno javno lastništvo. Zato je nujno, da se pooblastila za reševanje in sheme financiranja za reševanje oblikujejo tako, da so davkoplačevalci upravičeni do vseh presežkov, ki lahko nastanejo s prestrukturiranjem institucije, ki po posegu organov spet okreva. Odgovornost in prevzemanje tveganja bi morala biti nagrajena.
- (9) Nekatere države članice so že sprejele zakonodajne spremembe, s katerimi so uvedle mehanizme za reševanje propadajočih institucij; druge pa so izrazile namero za uvedbo takšnih mehanizmov, če ne bodo sprejeti na ravni Unije. Odsotnost skupnih pogojev, pooblastil in postopkov za reševanje institucij, verjetno predstavlja oviro za nemoteno delovanje notranjega trga in oteženo sodelovanje med nacionalnimi organi pri obravnavanju propadajočih čezmejnih skupin institucij. To velja zlasti takrat, ko organi zaradi različnih pristopov nimajo enake stopnje obvladovanja ali enake zmožnosti za reševanje institucij. Takšne razlike v shemah za reševanje lahko različno vplivajo na stroške financiranja institucij v posameznih državah članicah in lahko izkrivljajo konkurenco med institucijami. Učinkovite sheme za reševanje so potrebne v vseh državah članicah za zagotovitev, da institucije pri uveljavljanju pravic do ustanavljanja, povezanih z notranjim trgom, niso omejene zaradi finančne zmogljivosti nadrejene države članice za obvladovanje njihovega propada.
- (10) Te ovire bi bilo treba odpraviti in sprejeti pravila za zagotovitev spoštovanja določb, ki urejajo delovanje notranjega trga. Zato bi morala za pravila, ki urejajo reševanje institucij, veljati splošna minimalna harmonizacijska pravila.

- (11) Za zagotovitev skladnosti z veljavno zakonodajo Unije na področju finančnih storitev in čim večje finančne stabilnosti različnih institucij bi se morala ureditev za reševanje uporabljati za institucije, za katere veljajo bonitetne zahteve iz Uredbe (EU) 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ ter Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾. Ureditev bi se morala uporabljati tudi za finančne holdinge, mešane finančne holdinge, določene z Direktivo 2002/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾, holdinge z mešanimi dejavnostmi in finančne institucije, kadar so finančne institucije podrejene družbe institucije ali finančnega holdinga, mešanega finančnega holdinga ali mešanega poslovnega holdinga, ki jih zajema nadzor nadrejene družbe na konsolidirani podlagi. Kriza je pokazala, da lahko insolventnost subjekta v skupini hitro vpliva na solventnost celotne skupine in ima torej lahko celo lastne sistemske posledice. Zato bi morali organi imeti učinkovita sredstva za ukrepanje v zvezi s temi subjekti, da preprečijo širjenje negativnega vpliva in pripravijo usklajeno shemo reševanja za skupino kot celoto, ker lahko insolventnost subjekta v skupini hitro vpliva na solventnost celotne skupine.
- (12) Da bi zagotovili usklajenost v regulativnem okviru, bi lahko centralne nasprotnne stranke, kot so opredeljene v Uredbi (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾, in centralne depotne družbe, opredeljene v prihodnji uredbi Evropskega parlamenta in Sveta o izboljšanju ureditve poravnave vrednostnih papirjev v Evropski uniji in o centralnih depotnih družbah (CDD), zajemala ločena zakonodajna pobuda, ki bi vzpostavila okvir za sanacijo in reševanje za te subjekte.
- (13) Uporaba instrumentov in pooblastil za reševanje, določenih v tej direktivi, lahko poseže v pravice delničarjev in upnikov. Na premoženjska upravičenja delničarjev bo vplivalo zlasti pooblastilo organov, da lahko brez soglasja delničarjev na zasebnega kupca prenesejo delnice, del sredstev institucije ali vsa njena sredstva. Poleg tega lahko njihovo pooblastilo za odločanje, katere obveznosti se prenesejo iz propadajoče institucije, na podlagi ciljev zagotavljanja kontinuitete storitev in preprečevanja negativnih učinkov na finančno stabilnost vplivajo na enako obravnavo upnikov. Temu ustrezno bi se morali ukrepi za reševanje sprejeti le, če je to potrebno zaradi javnega interesa, vsako poseganje v pravice delničarjev in upnikov, ki je posledica ukrepov za reševanje, pa bi moralo biti skladno z Listino o temeljnih pravicah Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: Listina). Zlasti če se upniki istega razreda v okviru ukrepov za reševanje obravnavajo različno, bi morale biti takšne razlike utemeljene z javnim interesom in sorazmerne z obravnavanimi tveganji ter ne bi smele biti niti neposredno niti posredno diskriminatorne na podlagi državljanstva.
- (14) Organi bi morali upoštevati naravo poslovanja, delniško strukturo, pravno obliko, profil tveganja, velikost, pravni status in povezanost institucije z drugimi institucijami ali finančnim sistemom na splošno, obseg in zapletenost njenih dejavnosti, ali gre za člana institucionalne sheme za zaščito vlog ali drugega sistema vzajemne solidarnosti, ali opravlja investicijske storitve ali dejavnosti in ali je verjetno, da bi njen propad in posledično prenehanje v okviru običajnega insolvenčnega postopka pomembno negativno vplivala na finančne trge in druge institucije, na pogoje financiranja ali na širše gospodarstvo v načrtih sanacije in reševanja ter pri uporabi različnih pristojnosti in instrumentov, ki jih imajo na voljo, s čimer zagotovijo, da se režim uporablja na ustrezen in sorazmeren način in da je upravno breme, povezano z obveznostjo priprave načrtov sanacije in reševanja, čim manjše. Ker vsebina in informacije, določene v tej direktivi in v njeni prilogi, vzpostavljajo minimalne standarde za institucije, ki so očitno sistemsko pomembne, lahko organi uporabijo drugačne ali znatno nižje zahteve za načrtovanje sanacije in reševanja ter informacije v zvezi s tem, ki so prilagojene posamezni instituciji, posodobitve pa lahko zahtevajo manj kot enkrat letno. Za majhno institucijo z majhno povezanostjo, ki ni zelo zapletena, bi obseg načrta sanacije lahko bil manjši in bi vključeval le nekatere osnovne informacije o njegovi strukturi, sprožilnih dejavnikih za ukrepe sanacije in možnih rešitev za sanacijo. Obseg načrta reševanja bi lahko bil manjši, če bi institucija lahko

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

⁽³⁾ Direktiva 2002/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2002 o dopolnilnem nadzoru kreditnih institucij, zavarovalnic in investicijskih družb v finančnem konglomeratu, ki spreminja direktive Sveta 73/239/EGS, 79/267/EGS, 92/49/EGS, 92/96/EGS, 93/6/EGS in 93/22/EGS ter direktivi 98/78/ES in 2000/12/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 35, 11.2.2003, str. 1).

⁽⁴⁾ Uredba (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o izvedenih finančnih instrumentih OTC, centralnih nasprotnih strankah in repozitorijih sklenjenih poslov (UL L 201, 7.2.2012, str. 1).

postala insolventna. Ureditev bi se morala uporabljati tako, da ne bi ogrožala stabilnosti finančnih trgov. Zlasti v primerih, za katere so značilne obsežnejše težave ali celo dvomi o odpornosti številnih institucij, je nujno, da organi upoštevajo tveganje širjenja vpliva ukrepov, sprejetih v zvezi z vsako posamezno institucijo.

- (15) Države članice bi morale za zagotovitev potrebne hitrosti ukrepanja in neodvisnosti od gospodarskih udeležencev ter za preprečitev nasprotij interesov imenovati javne upravne organe ali organe s pooblastili na področju javnega upravljanja, ki opravljajo funkcije in naloge, povezane z reševanjem v skladu s to direktivo. Države članice bi morale zagotoviti, da so navedenim organom za reševanje dodeljena ustrezna sredstva. Imenovanje javnih organov ne bi smelo izključevati prenosa pooblastil pod odgovornostjo organa za reševanje. Vendar ni treba predpisati, katera vrsta organa ali organov bi morale države članice imenovati za organ za reševanje. Čeprav bi z uskladitvijo tega vidika morda olajšali usklajevanje, bi to pomenilo znaten poseg v ustavne in upravne sisteme držav članic. Ustrezno stopnjo usklajevanja je možno doseči tudi z zahtevo, ki manj posega v sisteme držav članic: vsi nacionalni organi, ki sodelujejo pri reševanju institucij, bi morali biti zastopani v kolegijih za reševanje, v katerih se izvaja usklajevanje na čezmejni ali evropski ravni. Zato bi bilo treba državam članicam omogočiti, da prosto izberejo organe, ki bodo pristojni za uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil iz te direktive. Če država članica določi organ, odgovoren za bonitetni nadzor institucij, (v nadaljnjem besedilu: pristojni organ) kot organ za reševanje, bi bilo za ločevanje nadzorne funkcije in funkcije reševanja treba vzpostaviti ustrezne strukturne ureditve. S tem ločevanjem se ne bi smelo preprečiti, da so informacije, ki so na voljo v okviru izvajanja nadzornih nalog, dostopne tudi v okviru izvajanja nalog reševanja.
- (16) Glede na posledice, ki jih lahko ima propad institucije na finančni sistem in gospodarstvo države članice, in glede na možno potrebo po uporabi javnih sredstev za reševanje krize bi morala finančna ministrstva ali druga ustrezna ministrstva v državah članicah dovolj zgodaj tesno sodelovati v postopku kriznega upravljanja in reševanja krize.
- (17) Učinkovito reševanje institucij ali skupin, ki delujejo v Uniji, zahteva sodelovanje med pristojnimi organi in organi za reševanje znotraj kolegijev nadzornikov in reševanje na vseh stopnjah, ki jih zajema ta direktiva, od priprave načrtov sanacije in reševanja do dejanskega reševanja institucije. V primeru nesporazuma med nacionalnimi organi o odločitvah, ki jih je treba sprejeti v skladu s to direktivo v zvezi z institucijami, bi moral Evropski nadzorni organ (Evropski bančni organ) (EBA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, če je to določeno v tej direktivi, kot zadnjo možnost prevzeti vlogo posredovanja. V določenih primerih ta direktiva predvideva zavezujoče posredovanje EBA v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010. Tako zavezujoče posredovanje ne preprečuje nezavezujočega posredovanja v skladu s členom 31 Uredbe (EU) št. 1093/2010 v drugih primerih.
- (18) Pri reševanju institucij ali skupin, ki poslujejo v Uniji, bi moral biti cilj sprejetih odločitev ohraniti finančno stabilnost ter čim bolj zmanjšati gospodarske in socialne vplive v državah članicah, kjer institucija ali skupina deluje.
- (19) Za učinkovito obravnavo propadajočih institucij, bi morali biti organi pooblaščen za uvedbo pripravljalnih in preventivnih ukrepov.
- (20) Zaradi povečanja odgovornosti in nalog EBA, določenih v tej direktivi, bi morali Evropski parlament, Svet in Komisija poskrbeti, da se nemudoma zagotovijo ustrezni človeški in finančni viri. V ta namen bi morali pri postopku za vzpostavitev, izvajanje in nadziranje proračuna EBA iz členov 63 in 64 Uredbe (EU) št. 1093/2010 ustrezno upoštevati te naloge. Evropski parlament in Svet bi morala zagotoviti izpolnjevanje najvišjih standardov učinkovitosti.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

- (21) Bistveno je, da institucije pripravijo in redno posodablajo načrte za sanacijo, ki določajo ukrepe, ki jih morajo te institucije sprejeti za izboljšanje svojega finančnega položaja po znatnem poslabšanju. Takšni načrti bi morali biti podrobni in bi morali temeljiti na realnih predpostavkah, pri čemer bi jih moralo biti mogoče uporabiti pri različno trdnih in neugodnih scenarijih. Vendar bi se priprava načrta sanacije morala zahtevati le, če je to sorazmerno s sistemsko pomembnostjo institucije ali skupine in njeno povezanostjo, tudi prek vzajemne jamstvene sheme. V skladu s tem bi bilo treba v zahtevani vsebini upoštevati vrsto virov financiranja institucije, vključno s financiranjem in obveznostmi z vzajemnim jamstvom, in stopnjo, do katere bi bila zanesljivo na voljo podpora skupine. Institucije bi morale načrte pravočasno predložiti pristojnim organom, ki jih v celoti ocenijo, pri čemer ocenijo tudi, ali so načrti izčrpní in ali tudi v obdobjih resnih finančnih težav omogočajo ponovno vzpostavitev uspešnega poslovanja institucije.
- (22) Načrti reševanja bi morali vključevati možne ukrepe, ki bi jih lahko izvajalo vodstvo institucij v primeru izpolnitve pogojev za zgodnje posredovanje.
- (23) Pri ugotavljanju, ali bi lahko ukrep zasebnega sektorja v razumnem času preprečil propad institucije, bi moral zadevni organ upoštevati učinkovitost ukrepov zgodnjega posredovanja, ki se izvajajo v časovnem okviru, ki ga vnaprej določi pristojni organ. Pri pripravi načrtov sanacije skupine bi bilo treba upoštevati možni učinek ukrepov za sanacijo v vseh državah članicah, kjer skupina deluje.
- (24) Kadar institucija ne predstavi ustreznega načrta za sanacijo, bi bilo treba pristojne organe pooblastiti, da od institucije zahtevajo, da sprejme ukrepe, ki so potrebni za odpravo bistvenih pomanjkljivosti v načrtu. Ta zahteva lahko vpliva na svobodo gospodarske pobude, ki jo zagotavlja člen 16 Listine. Vendar je omejitev te temeljne pravice potrebna za uresničitev ciljev finančne stabilnosti. Zlasti je takšna omejitev potrebna, da se okrepi poslovanje institucij in prepreči, da bi institucije prekomerno rasle ali prevzemale prekomerna tveganja, ne da bi pri tem obravnavale zastoje in izgube, ter okrepi svojo kapitalsko osnovo. Omejitev je sorazmerna, ker omogoča preventivno ukrepanje, kolikor je to potrebno za odpravo pomanjkljivosti, in je zato v skladu s členom 52 Listine.
- (25) Načrtovanje reševanja je bistven del učinkovitega reševanja. Organi bi morali imeti na voljo vse informacije, ki so potrebne za opredelitev kritičnih funkcij in zagotovitev njihovega nadaljnjega izvajanja. Vendar bi morala biti vsebina načrta reševanja sorazmerna glede na sistemski pomen institucije ali skupine.
- (26) Zaradi posebnega znanja, ki ga ima institucija o lastnem delovanju in težavah, ki iz tega izhajajo, bi morali organi za reševanje načrte reševanja pripraviti med drugim na podlagi informacij, ki jih zagotovijo zadevne institucije.
- (27) Da bi upoštevali načelo sorazmernosti in se izognili čezmernemu upravnemu bremenu, bi bilo treba v nekaterih primerih, določenih v tej direktivi, pristojnim organom in po potrebi organom za reševanje glede na posamezen primer omogočiti opustitev zahtev, povezanih s pripravo načrtov za sanacijo in reševanje. Ti primeri vključujejo institucije, ki so povezane s centralnim organom in so v skladu s členom 21 Direktive 2013/36/EU v celoti ali delno izvzete iz bonitetnih zahtev iz nacionalnega prava, ter institucije, ki so del institucionalne sheme za zaščito vlog v skladu s členom 113(7) Uredbe (EU) št. 575/2013. V vsakem primeru bi morali za odobritev opustitve veljati pogoji, določeni v tej direktivi.
- (28) Ob upoštevanju kapitalske strukture institucij, ki so povezane s centralnim organom, za namene te direktive za te institucije ne bi smela veljati obveznost, da vsaka posebej pripravi načrt sanacije ali načrt reševanja zgolj zato, ker je centralni organ, s katerim je povezana, pod neposrednim nadzorom Evropske centralne banke.

- (29) Na podlagi ocene rešljivosti, ki jo opravijo zadevni organi za reševanje, bi bilo treba organom za reševanje omogočiti, da neposredno ali posredno prek pristojnega organa zahtevajo spremembe strukture in organizacije institucij ali skupin, sprejetje potrebnih in sorazmernih ukrepov, da se odpravijo bistvene ovire za uporabo instrumentov za reševanje ter zagotovitev rešljivosti zadevnih subjektov. Zaradi potencialno sistemske narave vseh institucij, je bistveno, da imajo za ohranitev finančne stabilnosti organi možnost reševanja katere koli institucije. Za spoštovanje svobode gospodarske pobude iz člena 16 Listine, bi bilo treba diskrecijsko pravico organov omejiti na to, kar je potrebno za poenostavitev strukture in delovanja institucije, samo za izboljšanje njene rešljivosti. Poleg tega bi moral biti vsak ukrep, uveden v ta namen, v skladu s pravom Unije. Ukrepi ne bi smeli biti neposredno ali posredno diskriminatorni na podlagi narodnosti in bi morali biti utemeljeni glede na prevladujoč razlog, ki je, da se opravljajo v javnem interesu finančne stabilnosti. Poleg tega ukrep ne bi smel presežati okvira, ki je nujno potreben za doseganje določenih ciljev. Pri določanju ukrepov, ki jih je treba sprejeti, bi morali organi za reševanje upoštevati opozorila in priporočila Evropskega odbora za sistemska tveganja, ustanovljenega z Uredbo (EU) št. 1092/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
- (30) Predlagani ukrepi za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost institucije ali skupine ne bi smeli institucijam preprečevati uveljavljanja pravice do ustanavljanja, ki jim jo zagotavlja Pogodba o delovanju Evropske unije (PDEU).
- (31) Načrti sanacije in reševanja ne bi smeli predvideti dostopa do izredne javnofinančne pomoči ali izpostaviti davkoplačevalcev tveganju izgube.
- (32) Obravnavo skupine pri pripravi načrtov sanacije in reševanja iz te direktive bi se morala uporabljati za vse skupine institucij, nad katerimi se izvaja nadzor na konsolidirani podlagi, vključno s skupinami, v katerih so podjetja povezana v razmerje v smislu člena 22(7) Direktive 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾. Načrti sanacije in reševanja bi morali upoštevati finančno, tehnično in poslovno strukturo zadevne skupine. Če se načrti sanacije in reševanja pripravijo za posamezne institucije, ki so del skupine, bi si morali zadevni organi prizadevati, da bi bili ti v čim večji možni meri usklajeni z načrti sanacije in reševanja za preostanek skupine.
- (33) Splošno pravilo bi moralo biti, da se načrti za sanacijo in reševanje skupine pripravijo za skupino kot celoto ter da se določijo ukrepi za nadrejeno institucijo in vse posamezne podrejene družbe, ki so del skupine. Zadevni organi bi si morali v okviru kolegija za reševanje po najboljših močeh prizadevati za skupno odločitev o oceni in sprejetju navedenih načrtov. V posebnih primerih, ko je bil pripravljen posamezen načrt sanacije ali reševanja, področje uporabe načrta sanacije skupine, ki ga je ocenil konsolidacijski nadzornik, ali načrta reševanja skupine, o katerem je odločil organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, ne bi smel zajemati subjektov v skupini, za katere so posamezne načrte ocenili ali pripravili zadevni organi.
- (34) Pri pripravi načrtov reševanja skupine bi bilo treba posebej upoštevati možni učinek ukrepov za reševanje v vseh državah članicah, kjer skupina deluje. Organi za reševanje v državi članici, kjer ima skupina podrejene družbe, bi morali sodelovati pri pripravi načrta.
- (35) Načrti sanacije in reševanja bi morali vključevati postopke za obveščanje predstavnikov zaposlenih ter posvetovanje z njimi prek postopkov sanacije in reševanja, kjer je to ustrezno. Po potrebi bi bilo treba v zvezi s tem upoštevati kolektivne pogodbe ali druge sporazume, ki jih zagotovijo socialni partnerji, nacionalno pravo in pravo Unije o vključenosti sindikatov in predstavnikov delavcev v procesih prestrukturiranja podjetij.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1092/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o makrobonitetnem nadzoru nad finančnim sistemom Evropske unije in ustanovitvi Evropskega odbora za sistemska tveganja (UL L 331, 15.12.2010, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. junija 2013 o letnih računovodskih izkazih, konsolidiranih računovodskih izkazih in povezanih poročilih nekaterih vrst podjetij, spremembi Direktive 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS (UL L 182, 29.6.2013, str. 19).

- (36) Glede na občutljivost informacij, ki jih vsebujejo, bi morale za zaupne informacije, ki so v načrtih sanacije in reševanja, veljati določbe glede zaupnosti iz te direktive.
- (37) Pristojni organi bi morali posredovati načrte sanacije in vse njihove spremembe zadevnim organom za reševanje, slednji pa bi morali posredovati načrte reševanja in vse njihove spremembe prvim, da bi bil vsak zadevni organ za reševanje v celoti seznanjen z vsem.
- (38) Zagotavljanje finančne podpore subjekta v čezmejni skupini drugemu subjektu v tej skupini trenutno omejuje več določb iz nacionalnega prava nekaterih držav članic. Namen teh določb je zaščititi upnike in delničarje posameznega subjekta. Vendar te določbe ne upoštevajo soodvisnosti subjektov v isti skupini. Zato je primerno določiti pogoje, pod katerimi se lahko finančna pomoč prenese med subjekti čezmejne skupine institucij, da se zagotovi finančna stabilnost skupine kot celote, ne da bi pri tem ogrozili likvidnost ali solventnost subjekta v skupini, ki zagotavlja pomoč. Finančna pomoč med subjekti v skupini bi morala biti prostovoljna in bi morala biti predmet ustreznih zaščitnih ukrepov. Primerno je, da države članice izvajanja pravice do ustanavljanja neposredno ali posredno ne pogojujejo z obstojem sporazuma o zagotavljanju finančne podpore. Določbe o znotrajskupinski finančni podpori iz te direktive ne vplivajo na pogodbene ali zakonsko določene ureditve odgovornosti med institucijami, ki ščitijo sodelujoče institucije z navzkrižnimi jamstvi in enakovrednimi ureditvami. Kadar pristojni organ omeji ali prepove znotrajskupinsko finančno podporo in kadar se načrt sanacije skupine nanaša na znotrajskupinsko finančno podporo, bi bilo treba pri preverjanju načrta sanacije to prepoved ali omejitev upoštevati kot bistveno spremembo.
- (39) V fazah sanacije in zgodnjega posredovanja, določenih v tej direktivi, bi morali delničarji ohraniti polno pristojnost in nadzor nad institucijo, razen če je pristojni organ imenoval začasnega upravitelja. To pristojnost izgubijo, ko se za institucijo začne izvajati reševanje.
- (40) Za ohranitev finančne stabilnosti je pomembno, da lahko pristojni organi ustavijo slabšanje finančnega in ekonomskega položaja skupine, preden institucija doseže točko, na kateri organi nimajo na razpolago druge možnosti, kot je njeno reševanje. Zato bi bilo treba pristojnim organom dati pooblastila za zgodnje posredovanje, vključno s pooblastilom za imenovanje začasnega upravitelja, bodisi zaradi menjave upravljalnega organa in višjega vodstva institucije bodisi zaradi začasnega sodelovanja z njim. Naloga začasnega upravitelja bi morala biti izvajanje vseh njemu podeljenih pooblastil s ciljem spodbujati rešitve, namenjene izboljšanju finančnega položaja institucije. Pri njegovem imenovanju se ne bi smelo neupravičeno posegati v pravice delničarjev ali lastnikov ali v postopkovne obveznosti, določene s pravom gospodarskih družb Unije ali posamezne države članice, in bi bilo treba spoštovati mednarodne obveznosti Unije ali držav članic glede zaščite naložb. Pooblastila za zgodnje posredovanje bi morala vključevati pooblastila iz Direktive 2013/36/EU za okoliščine, ki niso zgodnje posredovanje, ter druge situacije, potrebne za ponovno vzpostavitev finančne stabilnosti institucije.
- (41) Okvir za reševanje bi moral zagotoviti pravočasen začetek reševanja, preden bilanca stanja finančne institucije pokaže insolventnost in preden se ves kapital izčrpa. Reševanje bi bilo treba začeti, ko pristojni organ po posvetovanju z organom za reševanje ugotovi, da institucija propada ali bo verjetno propadla in bi alternativni ukrepi, določeni v tej direktivi, v razumnem obdobju takšen propad preprečili. Države članice lahko izjemoma določijo, da lahko ugotovitev o tem, ali institucija propada ali bo verjetno propadla, poleg pristojnega organa sprejme tudi organ za reševanje po posvetovanju s pristojnim organom. Dejstvo, da institucija ne izpolnjuje zahtev za dovoljenje samo po sebi ne bi smelo upravičiti začetka reševanja, zlasti če je institucija še vedno sposobna uspešno poslovati ali bo verjetno sposobna uspešno poslovati. Institucija bi se morala šteti kot institucija, ki propada ali bo verjetno propadla, kadar krši ali bo v bližnji prihodnosti verjetno kršila zahteve za nadaljnje dovoljenje, kadar sredstva institucije so ali bodo verjetno v bližnji prihodnosti postala nižja od njenih obveznosti, kadar institucija ni več ali verjetno v bližnji prihodnosti ne bo več sposobna plačevati svojih dolgov do roka zapadlosti ali kadar zaprosi za izredno javnofinančno pomoč, z izjemo posebnih okoliščin, določenih v tej direktivi. Sama potreba po izredni likvidnostni pomoči centralne banke ne bi smela biti pogoj, ki zadostno dokazuje, da institucija je ali bo v bližnji prihodnosti postala nesposobna plačevati svoje zapadle obveznosti.

Če to pomoč jamči država, bi morala za institucijo, ki jo koristi, veljati okvir za državne pomoči. Za ohranitev finančne stabilnosti, zlasti v primeru sistemskega pomanjkanja likvidnosti, državna jamstva za likvidnostna posojila, ki jih odobrijo centralne banke, ali državna jamstva za novo izdane obveznosti za odpravo resne motnje v gospodarstvu države članice ne bi smele sprožiti okvira za reševanje, če so izpolnjeni določeni pogoji. Zlasti bi morali biti ukrepi državnih jamstev odobreni v okviru za državne pomoči in ne bi smeli biti del večjega paketa pomoči, uporaba jamstvenih ukrepov pa bi morala biti časovno strogo omejena. Prepovedati bi bilo treba državna jamstva za terjatve iz naslova lastniškega kapitala. Države članice bi morale pri zagotavljanju jamstva za novo izdane obveznosti, razen lastniškega kapitala, zagotoviti, da institucija za jamstvo plača ustrezno nadomestilo. Poleg tega zagotovitev izredne javnofinančne pomoči ne bi smela sprožiti reševanja, če država članica kot preventivni ukrep pridobi lastniški delež v instituciji, vključno z institucijo v javni lasti, ki izpolnjuje kapitalne zahteve. To bi se lahko zgodilo na primer takrat, ko mora institucija zbrati nov kapital zaradi rezultatov stresnega testa na podlagi scenarijev ali enakovrednega preizkusa, ki jo opravijo organi za makrobonitetni nadzor in ki vključuje zahtevo, uvedeno zaradi ohranjanja finančne stabilnosti v okviru sistemske krize, vendar institucija ne more zbrati kapitala zasebno na trgih. Institucija se ne bi smela šteti za institucijo, ki propada ali bo verjetno propadla, zgolj zato, ker ji je bila izredna javnofinančna pomoč zagotovljena pred začetkom veljavnosti te direktive. Dostop do likvidnostnih posojil, vključno z izredno likvidnostno pomočjo, ki jo zagotavljajo centralne banke, lahko velja za državno pomoč na podlagi okvira za državne pomoči.

- (42) V primeru reševanja skupine s čezmejno dejavnostjo bi bilo treba pri vsakem ukrepu za reševanje upoštevati možen vpliv reševanja v vseh državah članicah, kjer institucija ali skupina deluje.
- (43) Pooblastila organov za reševanje bi morala veljati tudi za holdinge, kadar oba, holding in podrejena družba, propadata ali bosta verjetno propadla, ne glede na to, ali je to v Uniji ali v tretji državi. Poleg tega, ne glede na dejstvo, da holding morda ne propada ali verjetno ne bo propadel, bi morala pooblastila organov za reševanje veljati za holding, kadar ena ali več podrejenih institucij izpolnjuje pogoje za reševanje ali institucija iz tretje države izpolnjuje pogoje za reševanje v tej tretji državi, poleg tega je uporaba instrumentov in pooblastil za reševanje za holding potrebna za reševanje ene ali več od podrejenih družb ali za reševanje skupine kot celote.
- (44) Če institucija propada ali bo verjetno propadla, bi morali imeti nacionalni organi za reševanje na razpolago minimalno harmoniziran sklop instrumentov in pooblastil za reševanje. Za njihovo izvajanje bi morali veljati skupni pogoji, cilji in splošna načela. Potem ko je organ za reševanje sprejel odločitev, da za institucijo začne postopek reševanja, bi bilo treba izključiti običajne insolvenčne postopke, razen če jih je treba kombinirati z uporabo instrumentov za reševanje in na pobudo organa za reševanje. Države članice bi morale imeti možnost organom za reševanje podeliti pooblastila in instrumente poleg tistih, ki jih imajo v okviru te direktive. Vendar bi morala biti uporaba teh dodatnih instrumentov in pooblastil skladna z načeli in cilji reševanja, kot so določeni v tej direktivi. Zlasti uporaba takšnih instrumentov in pooblastil ne bi smela vplivati na učinkovito reševanje čezmejnih skupin.
- (45) Za preprečitev moralnega tveganja bi bilo treba vsaki propadajoči instituciji, ne glede na njeno velikost in medsebojno povezanost, omogočiti izstop s trga, kar pa ne sme povzročiti sistemske motnje. Propadajoča institucija bi se morala načeloma likvidirati po običajnih insolvenčnih postopkih. Vendar lahko likvidacija po običajnem insolvenčnem postopku ogrozi finančno stabilnost, povzroči motnje pri zagotavljanju kritičnih funkcij in vpliva na zaščito vlagateljev. V takem primeru se zdi verjetno, da bi bilo v javnem interesu bolj to, da se institucijo reši ter se uporabi instrumente za reševanje, kot pa uporaba običajnih insolvenčnih postopkov. Zato bi morali biti cilji reševanja zagotovitev kontinuitete kritičnih funkcij, preprečevanje negativnih učinkov na finančno stabilnost, zaščita javnih sredstev s čim manjšo odvisnostjo od izredne javnofinančne pomoči za propadajoče institucije in zaščita kritih vlagateljev in investitorjev ter kapitala in sredstev strank.
- (46) Pred uporabo instrumentov reševanja bi bilo treba vedno upoštevati možnost prenehanja propadajoče institucije po običajnih insolvenčnih postopkih. Propadajočo institucijo bi bilo treba ohraniti kot delujoče podjetje z uporabo instrumentov reševanja, ki v največji možni meri uporabljajo zasebna sredstva. To je mogoče doseči s prodajo ali združitvijo s kupcem iz zasebnega sektorja ali po odpisu obveznosti institucije ali po konverziji njenega dolga v kapital, da se izvede dokapitalizacija.

- (47) Organi za reševanje bi morali pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje storiti vse potrebno za zagotovitev sprejetja ukrepov za reševanje v skladu z nekaterimi načeli, med drugim, da delničarji in upniki krijejo ustrezen delež izgub, da se poslovodstvo načeloma zamenja, da so stroški reševanja institucije čim manjši in da se upniki istega razreda obravnavajo enakovredno. Zlasti če se upniki istega razreda v zvezi z ukrepi za reševanje obravnavajo različno, bi morale biti takšne razlike upravičene na podlagi javnega interesa ter ne bi smele biti niti neposredno niti posredno diskriminatorne na podlagi državljanstva. Kadar je za uporabo instrumentov za reševanje potrebna odobritev državne pomoči, bi bilo treba posredovanje oceniti v skladu z ustreznimi določbami o državni pomoči. Pri tem je lahko med drugim zajeta državna pomoč, kadar se skladi za reševanje ali jamstvo za vloge uporabijo kot pomoč pri reševanju propadajočih institucij.
- (48) Organi za reševanje bi morali ob uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje obvestiti zaposlene in njihove predstavnike ter se z njimi posvetovati, kjer je to ustrezno. Po potrebi bi bilo treba v zvezi s tem v celoti upoštevati kolektivne pogodbe ali druge sporazume, ki jih zagotovijo socialni partnerji.
- (49) Omejitve pravic delničarjev in upnikov bi morale biti v skladu s členom 52 Listine. Instrumente za reševanje bi bilo zato treba uporabiti le za tiste institucije, ki propadajo ali bodo verjetno propadle, in le kadar je potrebno uresničevati cilj finančne stabilnosti v javnem interesu. Instrumente za reševanje bi bilo treba uporabiti zlasti, kadar prenehanje institucije ni mogoče po običajnih insolvenčnih postopkih, ne da bi pri tem destabilizirali finančni sistem, ukrepi pa so potrebni, da se zagotovi hiter prenos in nadaljevanje sistemsko pomembnih funkcij ter kadar ni realne možnosti za kakršno koli alternativno zasebno reševanje, vključno s povečanjem kapitala s strani obstoječih delničarjev ali tretjih strani, s katero bi se lahko v celoti obnovilo uspešno poslovanje institucije. Poleg tega bi bilo treba pri uporabi instrumentov reševanja in izvajanju pooblastil za reševanje upoštevati načelo sorazmernosti in posebnosti pravne oblike institucije.
- (50) Poseganje v premoženjska upravičenja ne bi smelo biti nesorazmerno. Prizadeti delničarji in upniki ne bi smeli utrpeti večjih izgub od izgub, ki bi jih, če bi institucija prenehala v času sprejetja odločitve o reševanju. V primeru delnega prenosa sredstev institucije v postopku reševanja na zasebnega kupca ali premostitveno banko, bi moral preostali del institucije v postopku reševanja prenehati po običajnih insolvenčnih postopkih. Za zaščito delničarjev in upnikov, ki ostanejo v postopku prenehanja institucije, bi morali le-ti imeti pravico, da prejmejo plačilo ali nadomestilo svojih terjatev v postopkih prenehanja, ki niso nižja od tega, kar bi po oceni prejeli, če bi celotna institucija prenehala po običajnih insolvenčnih postopkih.
- (51) Za zaščito pravic delničarjev in upnikov bi bilo treba določiti jasne obveznosti glede vrednotenja sredstev in obveznosti institucije v postopku reševanja ter, kjer se to zahteva v skladu s to direktivo, vrednotenja obravnave, ki bi je bili delničarji in upniki deležni, če bi institucija prenehala po običajnih insolvenčnih postopkih. Vrednotenje bi moralo biti mogoče začeti že v zgodnji fazi posredovanja. Preden se sprejme kakršen koli ukrep za reševanje, bi bilo treba opraviti pošteno in realno vrednotenje sredstev in obveznosti institucije. Pritožba zoper takšno vrednotenje je dopustna le skupaj s pritožbo zoper odločitev o reševanju. Poleg tega bi bilo treba, kjer se to zahteva v skladu s to direktivo, po uporabi instrumentov za reševanje izvesti naknadno primerjavo med dejansko obravnavo delničarjev in upnikov ter obravnavo ter njihovo obravnavo v okviru običajnih insolvenčnih postopkov. Če se ugotovi, da so delničarji in upniki pri poplačilu ali nadomestilu svojih terjatev prejeli manj, kot bi prejeli v okviru običajnih insolvenčnih postopkov, bi morali biti, kjer se to zahteva v skladu s to direktivo, upravičeni do izplačila razlike. V nasprotju z vrednotenjem pred ukrepi za reševanje bi bilo treba omogočiti ugovarjanje tej primerjavi ločeno od odločitve o reševanju. Odločitev o tem, kako bo delničarjem in upnikom izplačana ugotovljena razlika v obravnavi, bi morala biti prepuščena državam članicam. Ta razlika, če obstaja, bi morala biti izplačana v skladu s finančnimi shemami, vzpostavljenimi v skladu s to direktivo.
- (52) Ob propadu institucije je pomembno priznati izgube. Vrednotenje sredstev in obveznosti propadajočih institucij bi moralo temeljiti na poštenih, preudarnih in realističnih domnevah v trenutku uporabe instrumentov za reševanje. Finančno stanje institucije pa pri vrednotenju ne bi smelo vplivati na vrednost obveznosti. Če je nujno, bi bilo treba organom za reševanje omogočiti hitro vrednotenje sredstev ali obveznosti propadajoče institucije. To vrednotenje bi moralo biti začasno in bi se moralo uporabljati do izvedbe neodvisnega vrednotenja. Zavezujoči tehnični

standardi EBA v zvezi z metodologijo vrednotenja bi morali vzpostaviti okvir načel, ki bi se uporabljala pri opravljanju teh vrednotenj, in bi morali omogočati različne posebne metodologije, ki bi jih uporabljali organi za reševanje in neodvisni cenilci, kot je ustrezno.

- (53) Hitro in usklajeno ukrepanje je nujno, da se ohrani zaupanje v trg in čim bolj zmanjša širjenje negativnega vpliva. Ko je ugotovljeno, da institucija propada ali bo verjetno propadla, in ni razumno pričakovati, da bi kakršen koli alternativni ukrep zasebnega sektorja ali nadzorni ukrep v razumnem času preprečil njen propad, bi morali organi za reševanje takoj sprejeti ustrezne in usklajene ukrepe za reševanje v javnem interesu. Okoliščine, v katerih lahko pride do propada institucije, in zlasti morebitna nujnost situacije, bi morale organom za reševanje omogočiti, da sprejmejo ukrepe za reševanje, ne da bi morali najprej uporabiti pooblastila za zgodnje posredovanje.
- (54) Pri sprejemanju ukrepov za reševanje bi morali organi za reševanje upoštevati ukrepe, določene v načrtih reševanja, in jim slediti, razen če organi za reševanje ob upoštevanju okoliščin primera ocenijo, da bodo cilji reševanja učinkoviteje doseženi s sprejetjem ukrepov, ki niso določeni v načrtih za reševanje.
- (55) Instrumente za reševanje bi bilo treba, razen kadar je izrecno drugače določeno v tej direktivi, uporabiti pred kakršno koli kapitalsko injekcijo javnega sektorja ali enakovredno izredno javnofinančno pomočjo instituciji. Vendar to ne bi smelo ovirati uporabe sredstev iz sistemov jamstva za vloge ali skladov za reševanje za pokrivanje izgub, ki bi jih sicer utrpeli kriti vlagatelji ali diskrecijsko izključeni upniki. V zvezi s tem bi bilo treba pri uporabi izredne javnofinančne pomoči, skladov za reševanje ali sistemov jamstva za vloge, za pomoč pri reševanju propadajočih institucij upoštevati ustrezne določbe o državni pomoči.
- (56) Težave na finančnih trgih v Uniji, ki so posledica splošnejših, sistemskih dogodkov, bi lahko imele negativne učinke na gospodarstvo Unije in na njene državljane. Zato bi morala biti orodja za reševanje ustrezno oblikovana za kljubovanje številnim, pretežno nepredvidljivim scenarijem, pri čemer bi se morala upoštevati morebitna razlika med krizo v posamezni instituciji in širšo sistemsko bančno krizo.
- (57) Kadar Komisija izvede oceno državne pomoči v skladu s členom 107 PDEU v okviru državnih instrumentov za stabilizacijo iz te direktive, bi morala ločeno oceniti, ali priglašeni državni instrumenti za stabilizacijo ne kršijo katere od s tem povezanih določb prava Unije, vključno v zvezi z minimalno zahtevo za pokritje izgub iz te direktive, ki je 8 %, in ali obstajajo izredne razmere sistemske krize, zaradi katerih je uporaba instrumentov iz te direktive upravičena, pri čemer so zagotovljeni enaki konkurenčni pogoji na notranjem trgu. V skladu s členoma 107 in 108 PDEU bi bilo treba to oceno opraviti pred uporabo katerega izmed državnih instrumentov za stabilizacijo.
- (58) Srednjeročno bi morala biti uporaba državnih instrumentov za stabilizacijo fiskalno nevtralna.
- (59) Instrumenti za reševanje bi morali vključevati prodajo poslovanja ali delnic institucije v postopku reševanja, vzpostavitev premostitvene institucije, ločevanje donosnih sredstev od oslavljenih ali nedonosnih sredstev propadajoče institucije ter reševanje te institucije z zasebnimi sredstvi delničarjev in upnikov.
- (60) Kadar so instrumenti za reševanje uporabljeni za prenos sistemsko pomembnih storitev ali uspešnih poslovnih dejavnosti institucije na stabilen subjekt, kot je zasebni kupec ali premostitvena institucija, bi bilo treba preostali del institucije likvidirati v ustreznem časovnem okviru ter pri tem upoštevati, ali mora propadajoča institucija zagotavljati storitve ali podporo kupcu ali premostitveni instituciji za nadaljnje opravljanje dejavnosti ali storitev, pridobljenih z navedenim prenosom.

- (61) Instrument prodaje poslovanja bi moral organom omogočati prodajo institucije ali dela njenega poslovanja enemu ali več kupcem brez soglasja delničarjev. Pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja bi se morali organi dogovoriti za trženje te institucije ali dela njenega poslovanja na odprt, pregleden in nediskriminatoren način, pri čemer bi si morali prizadevati za čim višjo prodajno ceno. Če je to zaradi nujnih razlogov nemogoče, bi morali organi sprejeti ukrepe za odpravo škodljivih vplivov na konkurenco in notranji trg.
- (62) Vse neto prihodke iz prenosa sredstev ali obveznosti institucije v postopku reševanja pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja bi morala dobiti institucija v postopku prenehanja. Vse neto prihodke iz prenosa delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih izda institucija v postopku reševanja pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja, bi morali dobiti imetniki teh delnic ali lastniških instrumentov. Prihodke bi bilo treba zmanjšati za stroške zaradi propada institucije ali postopka reševanja.
- (63) Da bi bila prodaja poslovanja izvedena pravočasno in bi se zaščitila finančna stabilnost, bi bilo treba pravočasno oceniti kupca kvalificiranega deleža, tako da se uporaba instrumenta prodaje poslovanja v skladu s to direktivo ne zavleče z odstopanjem od rokov in postopkov iz Direktive 2013/36/EU in Direktive 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
- (64) Informacije o trženju propadajoče institucije in pogajanja s potencialnimi prevzemniki pred uporabo instrumenta prodaje poslovanja bodo verjetno sistemsko pomembni. Zaradi zagotovitve finančne stabilnosti je pomembno, da je razkritje takšnih informacij javnosti v skladu z Uredbo (EU) št. 596/2014 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ mogoče odložiti do roka, ko je treba pripraviti načrt za reševanje institucije in strukturo tega reševanja, pri čemer bi bilo treba upoštevati dovoljene odloge iz ureditve v zvezi z zlorabo trga.
- (65) Glavni namen premostitvene institucije kot institucije, ki je v celoti ali delno v lasti enega ali več javnih organov ali ki jo nadzira organ za reševanje, bi bil, da se strankam propadajoče institucije še naprej zagotavljajo bistvene finančne storitve in da se še naprej izvajajo bistvene finančne dejavnosti. Premostitvena institucija bi morala poslovati kot uspešno delujoče podjetje ter bi se morala ponovno vključiti na trg, ko so pogoji za to ustrezni in v roku, določenem v tej direktivi, ali prenehati, če ni sposobna uspešno poslovati.
- (66) Instrument izločitve sredstev bi moral organom omogočati prenos sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja na ločen subjekt. Ta instrument bi se lahko uporabil le v povezavi z drugimi instrumenti, da se prepreči neupravičena konkurenčna prednost propadajoče institucije.
- (67) Z učinkovito ureditvijo reševanja bi bilo treba čim bolj zmanjšati stroške reševanja propadajoče institucije, ki jih krijejo davkoplačevalci. Prav tako bi morala zagotoviti, da je mogoče rešiti sistemsko pomembne institucije, ne da bi bila pri tem ogrožena finančna stabilnost. To se doseže z instrumentom za reševanje s sredstvi upnikov, ki zagotavlja, da delničarji in upniki propadajoče institucije prevzamejo ustrezen del izgube in zadevnih stroškov, ki nastanejo zaradi propada institucije. Instrument za reševanje s sredstvi upnikov bo zato delničarje in upnike institucije bolj spodbudil k spremljanju zdravja institucije v običajnih razmerah ter tako izpolnil priporočilo Odbora za finančno stabilnost, da se v okviru za reševanje kot dodatna možnost v povezavi z drugimi instrumenti za reševanje vključi zakonsko pooblastilo za odpis dolga in konverzijo obveznosti.
- (68) Organom za reševanje bi bilo treba za potrebno prilagodljivost pri razdelitvi izgube med upnike v določenih okoliščinah omogočiti, da uporabijo instrument za reševanje s sredstvi upnikov, kadar se želi propadajoča institucija ohraniti kot delujoče podjetje in če obstaja realna možnost, da začne institucija ponovno uspešno poslovati, ter kadar se sistemsko pomembne storitve prenesejo na premostitveno institucijo in preostali del institucije preneha poslovati in preneha.

⁽¹⁾ Direktiva 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o trgih finančnih instrumentov ter spremembi Direktive 2002/92/ES in Direktive 2011/61/EU (glej stran 349 tega Uradnega lista).

⁽²⁾ Uredba (EU) št. 596/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o zlorabi trga (uredba o zlorabi trga) ter razveljavitvi Direktive 2003/6/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter direktiv Komisije 2003/124/ES, 2003/125/ES in 2004/72/ES (glej stran 1 tega Uradnega lista).

- (69) Kadar se instrument za reševanje s sredstvi upnikov uporabi za okrepitev kapitala propadajoče institucije, da se omogoči nadaljevanje njenega poslovanja, bi morala uporabo tega instrumenta spremljati menjava vodstva, razen kadar je njegova ohranitev ustrezna in potrebna za uresničitev ciljev reševanja, ter poznejše prestrukturiranje institucije in njenih dejavnosti tako, da se odpravijo razlogi za njen propad. To prestrukturiranje bi bilo treba izvesti z načrtom reorganizacije poslovanja. Kjer je primerno, bi morali biti takšni načrti skladni z načrtom prestrukturiranja, ki ga mora institucija v skladu z okvirom za državne pomoči predložiti Komisiji. Takšni načrti bi morali poleg ukrepov, namenjenih ponovni vzpostavitvi dolgoročno uspešnega poslovanja institucije, vključevati ukrepe za omejitev pomoči na minimalno delitev bremen ter ukrepe, ki omejujejo izkrivljanje konkurence.
- (70) Instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov ni primerno uporabiti za terjatve, ki so zavarovane s poroštvom, premoženjem ali drugim jamstvom. Vendar je zaželeno, da se lahko instrument za reševanje s sredstvi upnikov uporabi za čim več nezavarovanih obveznosti propadajoče institucije, da se tako zagotovi učinkovitost tega instrumenta in doseganje njegovih ciljev. Kljub temu je primerno s področja uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov izključiti nekatere vrste nezavarovanih obveznosti. Zaradi zaščite imetnikov kritih vlog se instrument za reševanje s sredstvi upnikov ne bi smel uporabljati za vloge, zaščitene z Direktivo 2014/49/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾. Za zagotovitev kontinuitete kritičnih funkcij se navedeni instrument ne bi smel uporabljati za nekatere obveznosti do delojemalcev propadajoče institucije ali za trgovinske terjatve, povezane z blagom in storitvami, ki so kritične za tekoče poslovanje institucije. Zaradi izpolnjevanja obveznosti v zvezi s pokojninskimi pravicami in pokojninami, dolgovanih organizacijam za pokojninsko zavarovanje in pokojninskim skrbnikom, se instrument za reševanje s sredstvi upnikov ne bi smel uporabljati za obveznosti propadajoče institucije do pokojninske sheme. Instrument za reševanje s sredstvi upnikov bi se uporabljal za obveznosti v zvezi s pokojninskimi prejemki, ki izhajajo iz spremenljivega nadomestila in ki ne izhajajo iz kolektivnih pogodb, ter za spremenljivi del nadomestila za pomembne nosilce tveganja. Zaradi zmanjšanja nevarnosti širjenja negativnih vplivov po sistemu se instrument za reševanje s sredstvi upnikov ne bi smel uporabljati za obveznosti, ki izhajajo iz sodelovanja v plačilnih sistemih, katerih preostala zapadlost je krajša od sedmih dni, ali za obveznosti do institucij – razen subjektov, ki so del iste skupine – s prvotno zapadlostjo, krajšo od sedem dni.
- (71) Ker je zaščita kritih vlagateljev eden najpomembnejših ciljev reševanja, se instrument za reševanje s sredstvi upnikov ne bi smel uporabljati za krite vloge. Vendar bi moral sistem jamstva za vloge prispevati k financiranju reševanja s pokrivanjem izgub v obsegu neto izgub, ki bi jih utrpel po izplačilu nadomestila vlagateljem v običajnih insolvenčnih postopkih. Izvajanje pooblastil za reševanje s sredstvi upnikov bi zagotovilo, da bi imeli vlagatelji še naprej dostop do svojih vlog, in sicer vsaj do ravni kritja, kar je glavni razlog za vzpostavitev sistemov jamstva za vloge. Če se v teh primerih ti sistemi ne bi uporabljali, bi to ustvarilo nepošteno prednost glede na ostale upnike, ki bi bili predmet izvajanja pooblastil organa za reševanje.
- (72) Organi za reševanje bi morali imeti možnost, da obveznosti v nekaterih okoliščinah izključijo ali delno izključijo iz reševanja s sredstvi upnikov, med drugim tedaj, ko za takšno obveznost ni mogoče uporabiti instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov v razumnem času, ko je izključitev nujno potrebna za kontinuiteto kritičnih funkcij in glavnih poslovnih področij in sorazmerna z njo ali ko bi se vrednost – če bi za te obveznosti uporabili instrument za reševanje s sredstvi upnikov – tako zmanjšala, da bi bile izgube drugih upnikov večje, kot če bi te obveznosti izključili iz reševanja s sredstvi upnikov. Organi za reševanje bi morali imeti možnost, da izključijo ali delno izključijo obveznosti, če je to potrebno za preprečevanje širjenja negativnih vplivov in finančne nestabilnosti, ki lahko povzroči resno motnjo v gospodarstvu države članice. Pri opravljanju teh ocen bi morali organi za reševanje upoštevati posledice morebitne uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov za obveznosti, ki izhajajo iz upravičenih vlog fizičnih oseb ter mikro, malih in srednjih podjetij nad ravno kritja iz Direktive 2014/49/EU.
- (73) Kadar se uporabijo te izključitve, se lahko zaradi njihovega upoštevanja raven odpisa ali konverzije drugih kvalificiranih obveznosti poveča, vendar ob upoštevanju načela, da noben upnik ni na slabšem kot v primeru običajnih insolvenčnih postopkov. Kadar izgub ni mogoče prenesti na druge upnike, lahko institucija v postopku reševanja prejme prispevek iz sheme za financiranje reševanja, pri čemer je treba upoštevati več strogih pogojev, med njimi tudi zahtevo, da so bile izgube v višini najmanj 8 % vseh obveznosti, vključno s kapitalom, že pokrite in da so sredstva iz sklada za reševanje omejena bodisi na vrednost 5 % vseh obveznosti, vključno s kapitalom ali sredstvi, ki so na voljo skladu za reševanje, bodisi na znesek, ki ga je v treh letih mogoče zbrati z naknadnimi prispevki, in sicer na nižjega od obeh zneskov.

⁽¹⁾ Direktiva 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge (glej stran 149 tega Uradnega lista).

- (74) Organ za reševanje lahko v izjemnih primerih, ko so bile obveznosti izključene in je bil za reševanje s sredstvi upnikov namesto teh obveznosti do dovoljene zgornje meje uporabljen prispevek iz sklada za reševanje, poišče sredstva iz alternativnih virov financiranja.
- (75) Najmanjši znesek prispevka k pokritju izgub in dokapitalizacije za 8 % vseh obveznosti ali po potrebi 20 % tveganju prilagojene aktive bi bilo treba izračunati na podlagi vrednotenja za namene reševanja v skladu s to direktivo. Pretekle izgube, ki so jih še pred vrednotenjem pokrili delničarji z zmanjšanjem kapitala, ne bi smele biti vključene v te odstotke.
- (76) Ta direktiva ne bi smela državam članicam kakor koli nalagati financiranja shem za financiranje reševanja s sredstvi iz njihovega splošnega proračuna.
- (77) Razen če je v tej direktivi določeno drugače, bi morali organi za reševanje uporabljati instrument za reševanje s sredstvi upnikov tako, da upoštevajo *pari passu* obravnavo upnikov in zakonsko razvrstitev terjatev v skladu z veljavnim pravom o insolventnosti. Izgube bi se morale najprej pokriti z instrumenti regulatornega kapitala in bi jih bilo treba razdeliti med delničarje z razveljavitvijo, prenosom ali z veliko razvodenitvijo delnic. Kadar ti instrumenti niso dovolj, bi bilo treba druge kapitalske instrumente in nato podrejeni dolg konvertirati ali odpisati. Prednostne obveznosti bi bilo treba konvertirati ali odpisati, če so bili podrejeni razredi konvertirani ali v celoti odpisani.
- (78) Kadar obstajajo izvzeta za obveznosti, na primer za plačilne in poravnalne sisteme, delavce upnike ali trgovinske upnike, ali prednostni vrstni red kot na primer za vloge fizičnih oseb ter mikro, malih in srednjih podjetij, bi se morala uporabljati tako v tretjih državah kot v Uniji. Da bi v tretjih državah zagotovili možnost odpisa ali konverzije obveznosti, ko je to ustrezno, bi bilo treba to možnost vključiti med pogodbena določila, za katere velja pravo tretjih držav, zlasti za obveznosti, ki so nižje v hierarhični razvrstitvi upnikov. Taka pogodbena določila se ne bi smela zahtevati za obveznosti, ki so izvzete iz instrumenta za reševanje za vloge upnikov ter mikro, malih in srednjih podjetij ali takrat, ko pravo tretje države ali zavezujoča pogodba, sklenjena s to tretjo državo, organu za reševanje države članice omogoča izvajanje pooblastil za odpis ali konverzijo.
- (79) Da bi se izognili temu, da institucije strukturirajo svoje obveznosti na način, ki ovira učinkovitost instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi, je primerno določiti, da institucije ves čas izpolnjujejo minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, izraženih v odstotkih glede na vse obveznosti in kapital institucije. Organi za reševanje bi morali imeti tudi možnost, da glede na posamezen primer zahtevajo, da je ta odstotek v celoti ali delno sestavljen iz kapitala ali posebne vrste obveznosti.
- (80) V tej direktivi je sprejet pristop od zgoraj navzdol k določitvi minimalnih zahtev glede kapitala in kvalificiranih obveznostih v okviru skupine. S tem pristopom se tudi priznava, da se ukrep za reševanje uporabi na ravni posamezne pravne osebe in da je nujno, da ima subjekt v skupini, v kateri pride do izgub, zmogljivosti za pokrivanje izgub ali lahko do njih dostopa. Organi za reševanje bi morali v ta namen zagotoviti, da se zmogljivost pokrivanja izgub v okviru skupine porazdeli po celotni skupini v skladu z ravno tveganja pri pravnih osebah, ki jo sestavljajo. Minimalne zahteve za vsako od podrejenih družb bi bilo treba oceniti ločeno. Organi za reševanje bi morali poleg tega zagotoviti, da se ves kapital in obveznosti, ki so vključeni v konsolidirano minimalno zahtevo, nahajajo pri subjektih, v katerih lahko pride do izgub, ali da so drugače zmožni pokrivati izgube. Ta direktiva bi morala dopuščati možnost reševanja z več vstopnimi točkami ali eno vstopno točko. Obveznost minimalnih zahtev glede kapitala in kvalificiranih obveznosti bi morala odražati strategijo reševanja, ki je primerna za skupino v skladu z načrtom reševanja. Obveznost minimalnih zahtev glede kapitala in kvalificiranih obveznosti bi zlasti morala veljati za ustrezno raven v skupini, da bi odražala pristop reševanja z več vstopnimi točkami ali pristop reševanja z eno vstopno točko, opredeljenega v načrtu reševanja, pri tem pa bi bilo treba upoštevati, da je v nekaterih okoliščinah uporabljen drugačen pristop od tistega, opredeljenega v načrtu, saj bi na primer to omogočalo učinkovitejše doseganje ciljev reševanja. Na podlagi tega in ne glede na to, ali je skupina izbrala pristop reševanja z eno vstopno točko ali z več vstopnimi točkami, bi morale vse institucije in druge pravne osebe v skupini, kadar to zahtevajo organi za reševanje, ves čas zanesljivo izpolnjevati minimalne zahteve kapitala in kvalificiranih obveznosti, da bi se izognile tveganju širjenja negativnih vplivov ali tveganju bega vlog.

- (81) Države članice bi morale zagotoviti, da se z instrumenti dodatnega temeljnega kapitala in dodatnega kapitala v celoti pokrivajo izgube, ko postane poslovanje institucije izdajateljice neuspešno. V skladu s tem bi morali organi za reševanje navedene instrumente odpisati v celoti ali jih konvertirati v instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala, ko postane poslovanje institucije neuspešno in preden so sprejeti kakršni koli ukrepi za reševanje. Trenutek, ko postane poslovanje neuspešno, bi v tem primeru pomenil trenutek, ko zadevni organ določi, da institucija izpolnjuje pogoje za reševanje, ali trenutek, ko organ odloči, da institucija ni več sposobna uspešno poslovati brez odpisa ali konverzije navedenih kapitalskih instrumentov. Dejstvo, da bodo organi v okoliščinah, določenih s to direktivo, instrumente odpisali ali jih konvertirati, bi moralo biti priznано pod pogoji, ki urejajo zadevni instrument, in v vseh prospektih ali ponudbenih dokumentih, ki so objavljeni ali predloženi v zvezi z instrumenti.
- (82) Da bi bilo reševanje lahko uspešno, bi moralo biti mogoče instrument za reševanje s sredstvi upnikov uporabiti pred 1. januarjem 2016.
- (83) Organi za reševanje bi morali imeti možnost, da le delno uporabijo instrument za reševanje s sredstvi upnikov, kadar ocena možnega vpliva na stabilnost finančnega sistema v zadevnih državah članicah in preostali Uniji pokaže, da bi bila njegova popolna uporaba v nasprotju s splošnim javnim interesom države članice ali celotne Unije.
- (84) Organi za reševanje bi morali imeti vsa potrebna pravna pooblastila, ki jih je mogoče v različnih kombinacijah izvajati pri uporabi instrumentov za reševanje. Ta pooblastila bi morala vključevati pooblastilo za prenos delnic ali sredstev, pravic ali obveznosti propadajoče institucije na drug subjekt, kot je druga institucija ali premostitvena institucija, pooblastilo za odpis ali razveljavitev delnic ali odpis ali konverzijo obveznosti propadajoče institucije, pooblastilo za nadomestitev posloводства in pooblastilo za uvedbo začasnega odloga na plačilo terjatev. Potrebna so dodatna pooblastila, vključno s pooblastilom, da se od drugih delov skupine zahteva kontinuiteta ključnih storitev.
- (85) Točno določenih sredstev, s katerimi bi morali organi za reševanje poseči v propadajočo institucijo, ni treba predpisati. Organom za reševanje bi bilo treba omogočiti, da se odločijo za prevzem nadzora bodisi z neposrednim posegom v institucijo bodisi z izvršno odredbo. Njihova odločitve bi morali biti odvisna od okoliščin v posameznem primeru. Uvedba enotnega modela se za učinkovito sodelovanje med državami članicami na tej stopnji ne zdi potrebna.
- (86) Okvir za reševanje bi moral vključevati postopkovne zahteve, da se zagotovita ustrezno uradno obveščanje o ukrepih za reševanje in, ob upoštevanju omejenih izjem, določenih v tej direktivi, njihova javna objava. Ker pa so lahko informacije, ki jih organi za reševanje in njihovi strokovni svetovalci pridobijo med postopkom reševanja, občutljive, bi morala za te informacije pred javno objavo odločitve o reševanju veljati učinkovita ureditev zaupnosti. Upoštevati je treba dejstvo, da imajo lahko informacije o vsebini in podrobnostih načrtov sanacije in reševanja ter rezultati morebitnih ocen teh načrtov daljnosežne vplive, zlasti na zadevno podjetje. Za vse informacije o odločitvah, preden so te sprejete, bodisi glede izpolnjevanja pogojev za reševanje, uporabe posameznega instrumenta ali drugih ukrepov v okviru postopka, je treba domnevati, da bodo vplivale na javnost in zasebne interese, na katere se ukrep nanaša. Že samo informacija o tem, da organ za reševanje preučuje določeno institucijo, bi lahko bila dovolj za to, da pride do negativnih posledic za to institucijo. Zato je treba zagotoviti, da obstajajo ustrezni mehanizmi za ohranjanje zaupnosti informacij, kot so vsebina in podrobnosti načrtov za sanacijo in reševanje, ter morebitnih ocen, ki se opravijo v zvezi s tem.
- (87) Organi za reševanje bi morali imeti dodatna pooblastila za zagotovitev učinkovitosti prenosa delnic ali dolžniških instrumentov ter sredstev, pravic in obveznosti. Ta pooblastila bi morala v skladu z jamstvi, določenimi v tej direktivi, vključevati pooblastilo za izključitev pravic tretjih oseb iz prenesenih instrumentov ali sredstev ter pooblastilo za izvrševanje pogodb in zagotovitev nadaljnega izvajanja dogovorov v zvezi s prejemnikom prenesenih sredstev in delnic. Vendar to ne bi smelo vplivati na pravice delojemalcev, da odpovejo pogodbo o zaposlitvi. Poleg tega to ne bi smelo vplivati na pravico stranke, da odpove pogodbo z institucijo v postopku reševanja ali z njenim subjektom v skupini iz drugih razlogov, kot je zgolj reševanje propadajoče institucije. Organi za reševanje

bi morali imeti dodatno pooblastilo, da od preostale institucije, ki je v postopku prenehanja po običajnih insolvenčnih postopkih, zahtevajo opravljanje storitev, ki so nujne za poslovanje institucije, na katero so bila z instrumentom prodaje poslovanja ali instrumentom premostitvene institucije prenesena sredstva ali delnice.

- (88) Zadevne strani imajo v skladu s členom 47 Listine pravico do poštenega sojenja in učinkovitega pravnega sredstva zoper ukrepe, ki jih zadevajo. Zato bi morala biti zoper odločitve, ki jih sprejmejo organi za reševanje, dopustna pritožba.
- (89) Ukrepi kriznega upravljanja, ki jih sprejmejo nacionalni organi za reševanje, lahko zahtevajo zapletene gospodarske ocene in široko diskrecijsko pravico. Nacionalni organi za reševanje imajo na voljo strokovno znanje, potrebno za opravljanje teh ocen in določanje ustrezne uporabe diskrecijske pravice. Zato je pomembno zagotoviti, da nacionalna sodišča uporabljajo zapletene gospodarske ocene, ki jih v tem okviru opravijo nacionalni organi za reševanje, kot podlago za pregledovanje zadevnih ukrepov kriznega upravljanja. Vseeno pa zapletena narava teh ocen nacionalnim sodiščem ne bi smela preprečevati, da preučijo, ali so dokazi, na katere se zanaša organ za reševanje, točni, zanesljivi in dosledni, ali vsebujejo vse ustrezne informacije, ki bi jih bilo treba upoštevati pri ocenjevanju zapletene situacije, ter ali je na njihovi podlagi mogoče utemeljiti zaključke, ki iz njih izhajajo.
- (90) Ker naj bi ta direktiva zajemala izjemno nujne situacije in ker bi lahko odložitev katere koli odločitve organov za reševanje ovirala kontinuiteto kritičnih funkcij, je treba zagotoviti, da vložitev pritožbe ne bi smela povzročiti samodejne odložitve učinkov izpodbijane odločitve in da bi morala biti odločitev organa za reševanje izvršljiva takoj, ob predpostavki, da bi bila njena odložitev v nasprotju z javnim interesom.
- (91) Poleg tega, če je to potrebno za zaščito tretjih oseb, ki so sredstva, pravice in obveznosti institucije v postopku reševanja pridobile v dobri veri z izvrševanjem pooblastil organov za reševanje in za zagotavljanje stabilnosti finančnih trgov, pravica do pritožbe ne bi smela vplivati na morebiten poznejši upravni akt ali transakcijo, sklenjeno na podlagi razveljavljenega sklepa. V takšnih primerih bi bilo zato treba omejiti ukrepe za odpravo nezakonite odločitve na dodelitev nadomestila za škodo, ki so jo utrpele udeležene osebe.
- (92) Glede na možnost, da bi bilo treba zaradi resnega tveganja za finančno stabilnost ukrepe kriznega upravljanja sprejeti nujno, bi moral biti postopek na podlagi nacionalnega prava v zvezi z zahtevkom za predhodno sodno odobritev ukrepa kriznega upravljanja in preučitvijo takšnega zahtevka s strani sodišča hiter. V primeru zahtevka po nujnem sprejetju ukrepa kriznega upravljanja bi morale sodišče podati svojo odločitev v roku 24 ur, države članice pa bi morale zagotoviti, da zadevni organi sprejmejo svojo odločitev takoj po odobritvi sodišča. To ne posega v morebitno pravico zainteresiranih strani, da sodišče zaprosijo, da za omejen čas po tem, ko je organ za reševanje sprejel ukrep kriznega upravljanja, odloži odločitev.
- (93) Da bi bilo reševanje učinkovito in da bi se izognili sporom o jurisdikciji, se med tem, ko organ za reševanje izvaja pooblastila za reševanje ali uporablja instrumente za reševanje, ne začnejo ali nadaljujejo običajni insolvenčni postopki za propadajočo institucijo, razen na pobudo organa za reševanje ali z njegovim soglasjem. Koristno in priporočljivo je za omejeno obdobje odložiti nekatere pogodbene obveznosti, da ima organ za reševanje dovolj časa za uporabo instrumentov za reševanje. Vendar to ne bi smelo veljati za obveznosti v zvezi s sistemi, določenimi v Direktivi 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, centralnimi nasprotnimi strankami in centralnimi bankami. Direktiva 98/26/ES zmanjšuje tveganje, povezano s sodelovanjem v plačilnih sistemih in sistemih poravnave vrednostnih papirjev, zlasti z zmanjšanjem motenj v primeru insolventnosti udeleženca v tem sistemu. Da bi zagotovili ustrezno uporabo teh zaščit v kriznih razmerah, pri tem pa ohranili ustrezno varnost upravljavcev plačilnih sistemov in sistemov poravnave vrednostnih papirjev ter drugih udeležencev na trgu, je v tej direktivi določeno, da ukrepa za preprečevanje krize ali ukrepa kriznega upravljanja samega po sebi ne bi smeli škodovati kot insolvenčni postopek v okviru pomena iz Direktive 98/26/ES, pod pogojem, da se bistvene obveznosti iz pogodbe še naprej izpolnjujejo. Vseeno pa ta direktiva na noben način ne posega v delovanje sistema iz Direktive 98/26/ES ali pravico do dodatnega jamstva, ki je zagotovljena v členu 9 Direktive 98/26/ES.

⁽¹⁾ Direktiva 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 1998 o dokončnosti poravnave pri plačilih in sistemih poravnave vrednostnih papirjev (UL L 166, 11.6.1998, str. 45).

- (94) Da se organom za reševanje pri prenosu sredstev in obveznosti na zasebnega kupca ali premostitveno institucijo zagotovi dovolj časa za določitev pogodb, ki jih je treba prenesti, je primerno določiti sorazmerne omejitve pravic nasprotnih strank do predčasnega prenehanja pogodbe s pobotom, do takojšnje zapadlosti ali druge odpovedi finančnih pogodb pred prenosom. Takšna omejitev bi bila potrebna, da lahko organi ugotovijo, kakšna je dejanska bilanca stanja propadajoče institucije, pri tem pa se vrednost in obseg ne spremenita, kot bi se v primeru obsežnega uveljavljanja pravic do odpovedi. Da bi bil poseg v pogodbene pravice nasprotnih strank čim manjši, bi bilo treba omejitev pravic do odpovedi uporabiti le v zvezi z ukrepom za preprečevanje krize ali ukrepom kriznega upravljanja, vključno s kakršnim koli dejanjem, ki je neposredno povezano z izvajanjem takšnega ukrepa, pri čemer bi morale pravice do odpovedi zaradi kakršne koli druge neizpolnitve obveznosti, vključno z neplačilom ali nezagotovitvijo kritja, veljati še naprej.
- (95) Za ohranitev zakonitih ureditev kapitalskega trga v primeru prenosa dela sredstev, pravic in obveznosti propadajoče institucije je primerno vključiti zaščitne ukrepe, ki preprečujejo razdelitev povezanih obveznosti, pravic in pogodb, kot je ustrezno. Takšna omejitev izbranih praks v zvezi s povezanimi pogodbami bi morala vključevati pogodbe z isto nasprotno stranko, ki so krite z dogovori o jamstvu, dogovori o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovori o poravnavi, sporazumi o predčasnem prenehanju s pobotom in strukturiranimi finančnimi dogovori. Pri uporabi zaščitnega ukrepa bi morali organi za reševanje prenesti vse povezane pogodbe v okvir zavarovanega dogovora ali vse takšne pogodbe pustiti preostali propadajoči kreditni instituciji. S temi zaščitnimi ukrepi bi bilo treba zagotoviti, da ni vpliva na zakonsko kapitalsko obravnavo terjatev, ki za namene Direktive 2013/36/EU spadajo pod sporazum o pobotu.
- (96) Čeprav bo zagotavljanje, da bodo imeli organi za reševanje na voljo enake instrumente in pooblastila, olajšalo usklajeno ukrepanje v primeru propada čezmejne skupine, so za spodbujanje sodelovanja in preprečitev razdrobljenih nacionalnih odzivov potrebni dodatni ukrepi. Organi za reševanje bi se morali pri reševanju subjektov v skupini med seboj posvetovati in sodelovati v kolegijih za reševanje, da se dogovorijo o shemi reševanja skupine. Kolegije za reševanje bi bilo treba vzpostaviti okrog obstoječih kolegijev nadzornikov z vključitvijo organov za reševanje ter sodelovanjem pristojnih ministrstev, centralnih bank, EBA in, kjer je ustrezno, organov, odgovornih za sisteme jamstva za vloge. V primeru krize bi moral biti kolegij za reševanje forum za izmenjavo informacij in usklajevanje ukrepov za reševanje.
- (97) Pri reševanju čezmejnih skupin bi bilo treba doseči ravnotežje med potrebo po postopkih, ki upoštevajo nujnost situacije in omogočajo učinkovite, poštene in pravočasne rešitve za skupino kot celoto, in potrebo po zaščiti finančne stabilnosti v vseh državah članicah, kjer skupina posluje. Različni organi za reševanje bi si morali izmenjevati mnenja v kolegiju za reševanje. Ukrepe za reševanje, ki jih predlaga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, bi morali pripraviti različni organi za reševanje in o njih razpravljati v okviru načrtov za reševanje skupine. Kolegiji za reševanje bi morali vključiti poglede organov za reševanje vseh držav članic, v katerih skupina posluje, da se, kjer je mogoče, olajšajo hitre in skupne odločitve. Ukrepi za reševanje organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, bi morali vedno upoštevati vpliv na finančno stabilnost v državah članicah, kjer posluje skupina. To bi moralo biti zagotovljeno z možnostjo, da organi za reševanje iz države članice, v kateri ima podrejena družba svoj sedež, nasprotujejo odločitvam organa za reševanje na ravni skupine ne samo glede ustreznosti ukrepov za reševanje, ampak tudi glede potrebe po zaščiti finančne stabilnosti v tej državi članici.
- (98) Kolegij za reševanje ne bi smel biti organ odločanja, temveč platforma, ki nacionalnim organom lajša odločanje. Skupne odločitve bi morali sprejeti zadevni nacionalni organi.
- (99) Vzpostavitev sheme za reševanje skupine bi morala omogočati usklajeno reševanje, ki bi najverjetneje zagotovilo najboljši rezultat za vse institucije v skupini. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, bi moral predlagati shemo za reševanje skupine in ga predložiti kolegiju za reševanje. Nacionalni organi za reševanje, ki se ne strinjajo s sistemom ali se odločijo izvesti neodvisne ukrepe za reševanje, bi morali pojasniti razloge za svoje nestrinjanje in jih skupaj z podrobnejšo vsebino morebitnih neodvisnih ukrepov za reševanje, ki jih nameravajo sprejeti, uradno sporočiti organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine, in drugim organom za reševanje, ki jih zadeva shema za reševanje skupine. Kateri koli nacionalni organ, ki se odloči odstopiti od sheme za reševanje skupine, bi moral ustrezno upoštevati morebiten vpliv na finančno stabilnost v državah članicah, v katerih se nahajajo drugi organi za reševanje, in morebitne vplive na druge dele skupine.

- (100) V okviru sheme za reševanje skupine bi bilo treba organe pozvati k uporabi enakega instrumenta za pravne osebe, ki izpolnjujejo pogoje za reševanje. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, bi morali imeti pooblastilo za uporabo instrumenta premostitvene institucije na ravni skupine (kar lahko, kjer je primerno, vključuje dogovore o delitvi bremen), da se stabilizira skupina kot celota. Lastništvo podrejenih družb se lahko prenese na premostitveno banko za nadaljnjo prodajo v svežnju ali posamično prodajo, kadar so pogoji na trgu ustrezni. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, bi moral imeti tudi pooblastilo za uporabo instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov na ravni nadrejene družbe.
- (101) Za učinkovito reševanje mednarodno dejavnih institucij in skupin je potrebno sodelovanje med organi za reševanje iz Unije, držav članic in tretjih držav. Lažje sodelovanje se lahko zagotovi, če ureditve za reševanje tretjih držav temeljijo na skupnih načelih in pristopih, ki jih pripravljata Odbor za finančno stabilnost in skupina G-20. V ta namen bi moral biti EBA pooblaščen za pripravo in sklenitev nezavezujočih okvirnih dogovorov o sodelovanju z organi tretjih držav v skladu s členom 33 Uredbe (EU) št. 1093/2010, nacionalnim organom pa bi morala biti omogočena sklenitev dvostranskih dogovorov v skladu z okvirnimi dogovori EBA. Z oblikovanjem teh dogovorov med nacionalnimi organi, ki so pristojni za upravljanje propada svetovnih podjetij, bi bilo treba zagotoviti učinkovito načrtovanje, odločanje in usklajevanje v zvezi z mednarodnimi skupinami. V splošnem bi morali ti dogovori zagotavljati vzajemnost. Nacionalni organi za reševanje, ki sodelujejo v evropskem kolegiju za reševanje, bi morali, kjer je to ustrezno, v okoliščinah, določenih v tej direktivi, priznati in uveljaviti postopek tretje države za reševanje.
- (102) Sodelovanje bi moralo potekati za podrejene družbe skupin iz Unije ali tretjih držav in podružnice institucij iz Unije ali tretjih držav. Podrejene družbe skupin iz tretjih držav so podjetja s sedežem v Uniji in za njih v celoti velja pravo Unije, vključno z instrumenti za reševanje iz te direktive. Vendar pa morajo države članice ohraniti pravico do ukrepanja v zvezi s podružnicami institucij, ki imajo glavno upravo v tretjih državah, če bi priznavanje in uporaba postopka tretje države za reševanje v zvezi s podružnico ogrozila finančno stabilnost v Uniji ali če vlagatelji iz Unije ne bi bili deležni enake obravnave kot vlagatelji iz tretjih držav. V teh okoliščinah in v drugih okoliščinah, določenih v tej direktivi, bi morale države članice imeti pravico, da po posvetovanju z nacionalnimi organi za reševanje zavrnejo priznanje postopka tretje države za reševanje v zvezi s podružnicami institucij tretjih držav v Uniji.
- (103) Obstajajo okoliščine, ko je učinkovitost uporabljenih instrumentov za reševanje odvisna od razpoložljivosti kratkoročnega financiranja instituciji ali premostitveni instituciji, zagotovitve jamstev potencialnim kupcem ali zagotovitve kapitala premostitveni instituciji. Ne glede na vlogo centralnih bank pri zagotavljanju likvidnosti finančnemu sistemu tudi v obdobju težav je pomembno, da države članice vzpostavijo sheme financiranja, da preprečijo dotok sredstev za ta namen iz nacionalnih proračunov. Stabilizacijo finančnega sistema bi moral financirati celoten finančni sektor.
- (104) Praviloma bi morale države članice prek skladov, ki jih nadzirajo organi za reševanje, vzpostaviti svoje nacionalne sheme financiranja, ki bi se uporabljale za namene, določene v tej direktivi. Vendar bi morala biti določena jasno razmejena izjema, ki bi državam članicam dovolila ustanovitev svojih nacionalnih shem financiranja prek obveznih prispevkov institucij z dovoljenjem na njihovih ozemljih, ki niso vzpostavljene v okviru skladov, ki ga nadzirajo njihovi organi za reševanje, vendar morajo biti izpolnjeni nekateri pogoji.
- (105) Načeloma bi moral prispevke pred kakršnim koli ukrepom za reševanje in neodvisno od njega najprej zagotoviti ta sektor. Če s predhodnim financiranjem ni mogoče pokriti izgub ali stroškov, ki nastanejo zaradi uporabe shem financiranja, bi bilo treba za pokrivanje dodatnih stroškov ali izgub zbrati dodatne prispevke.
- (106) Da bi dosegli kritično maso in se izognili procikličnim učinkom, ki bi se pojavili, če bi se sheme financiranja morale opirati le na naknadne (*ex post*) prispevke v sistemski krizi, je nujno, da predhodno (*ex ante*) razpoložljiva finančna sredstva iz nacionalnih shem financiranja dosegajo vsaj določeno minimalno ciljno raven.

- (107) Za pošten izračun prispevkov in zagotavljanje spodbud za poslovanje po manj tveganem modelu bi bilo treba pri prispevkih v nacionalne sheme financiranja upoštevati stopnjo kreditnega, likvidnostnega in tržnega tveganja institucij.
- (108) Zagotavljanje učinkovitega reševanja propadajočih institucij v Uniji je bistven element za vzpostavitev notranjega trga. Propad takšnih institucij ne vpliva le na finančno stabilnost trgov, na katerih neposredno poslujejo, temveč tudi na celotni finančni trg Unije. Z vzpostavitvijo notranjega trga finančnih storitev se bo okrepila medsebojna povezanost različnih nacionalnih finančnih sistemov. Institucije delujejo zunaj države članice, kjer imajo sedež, in so povezane z medbančnimi in drugimi trgi, ki so v bistvu vseevropski. Zagotavljanje učinkovitega financiranja reševanja navedenih institucij v vseh državah članicah ni le v interesu držav članic, v katerih delujejo, temveč tudi na splošno v interesu vseh držav članic, saj bi se z njim zagotovili enaki konkurenčni pogoji in boljše delovanje notranjega finančnega trga. Vzpostavitev evropskega sistema shem financiranja bi morala zagotoviti, da za vse institucije, ki poslujejo v Uniji, veljajo enako učinkovite sheme za financiranje reševanja in da vse te institucije prispevajo k stabilnosti notranjega trga.
- (109) Za večjo odpornost tega evropskega sistema shem financiranja ter v skladu s ciljem, da naj bi financiranje izviralo predvsem iz delničarjev in upnikov institucije v postopku reševanja ter iz finančnega sektorja in ne iz javnih proračunov, lahko sheme financiranja zaprosijo za posojilo iz drugih shem financiranja, če je to potrebno. Prav tako bi morale biti pooblaščenice za odobritev posojil drugim shemam financiranja, ki jih potrebujejo. To posojanje bi se moralo izvajati izključno na prostovoljni osnovi. Odločitev za posojilo drugim shemam bi se morala sprejeti v okviru posojilodajalne sheme, vendar bi morale države članice zaradi morebitnih fiskalnih posledic imeti možnost zahtevati posvetovanje s pristojnim ministrstvom ali njegovo soglasje.
- (110) Sheme financiranja so sicer vzpostavljene na nacionalni ravni, vendar bi morale v okviru reševanja skupine delovati vzajemno, če nacionalni organi sklenejo dogovor o reševanju institucije v postopku reševanja. Krite vloge, ki so predmet jamstva v sistemih jamstva za vloge, v postopku reševanja ne bi smele utrpeti izgub. Če ukrepi za reševanje zagotavljajo, da imajo vlagatelji še naprej dostop do svojih vlog, bi moral sistem jamstva za vloge, v katerega je vključena institucija v postopku reševanja, prispevati znesek, ki ne bi presegal zneska izgub, ki bi jih utrpel, če bi institucija prenehala v okviru običajnih insolvenčnih postopkov.
- (111) Krite vloge so sicer zaščitene pred izgubami v postopku reševanja, druge upravičene vloge pa so lahko na razpolago za namene pokrivanja izgub. Da bi zagotovili določeno raven zaščite fizičnih oseb ter mikro, malih in srednjih podjetij, ki imajo upravičene vloge, ki presegajo raven kritih vlog, bi morale imeti takšne vloge prednost pred terjatvami običajnih nezavarovanih neprednostnih upnikov na podlagi nacionalnega prava o običajnih insolvenčnih postopkih. Terjatev sistema jamstva za vloge bi morala imeti na podlagi takšnega nacionalnega prava prednost tudi pred navedenimi kategorijami upravičenih vlog. Harmonizacija nacionalnih zakonodaj na področju insolventnosti je potrebna za čim večje zmanjšanje izpostavljenosti skladov držav članic za reševanje v skladu z načelom, da noben upnik ne sme biti na slabšem, določenim v tej direktivi.
- (112) Če se vloge v okviru reševanja institucije prenesejo na drugo institucijo, zavarovanje vlagateljev ne bi smelo presegati ravni kritja iz Direktive 2014/49/EU. Zato bi bilo treba terjatve, povezane z vlogami, ki ostanejo v instituciji v postopku reševanja, omejiti na razliko med prenesenimi sredstvi in ravno kritja iz Direktive 2014/49/EU. Če prenesene vloge presegajo raven kritja, vlagatelj ne bi smel imeti nobenih terjatev do sistema jamstva za vloge za vloge, ki ostanejo v instituciji v postopku reševanja.
- (113) Vzpostavitev shem financiranja za oblikovanje evropskega sistema shem financiranja, določenega v tej direktivi, bi morala zagotoviti usklajevanje uporabe sredstev, razpoložljivih na nacionalni ravni za reševanje.

- (114) Pooblastilo za sprejemanje aktov v skladu s členom 290 PDEU bi bilo treba prenesti na Komisijo, da se določi kriterije za opredelitev pojmov „kritične funkcije“ in „glavna poslovna področja“ za namene te direktive; okoliščine, v katerih je po tej direktivi potrebna izločitev obveznosti iz zahtev za odpis ali konverzijo; razrede dogovora, za katere bi morale države članice zagotoviti ustrezno zaščito pri delnih prenosih ali spremembah pogodbenih pogojev; način, na katerega bi morali biti prispevki institucij v sheme za financiranje reševanja prilagojeni sorazmerno z njihovim profilom tveganja; registracija, računovodenje, poročanje in druge obveznosti, ki so namenjene za zagotavljanje, da so predhodni prispevki dejansko plačani, ter okoliščine oziroma pogoje, v katerih oziroma pod katerimi je lahko institucija začasno oproščena plačevanja naknadnih prispevkov. Zlasti je pomembno, da Komisija pri svojem pripravljalnem delu opravi ustrezna posvetovanja, vključno na strokovni ravni. Komisija bi morala pri pripravi in oblikovanju delegiranih aktov zagotoviti, da so ustrezni dokumenti predloženi Evropskemu parlamentu in Svetu istočasno, pravočasno in na ustrezen način.
- (115) Če je to določeno v tej direktivi, je ustrezno, da bi morala EBA s smernicami v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 spodbujati konvergenco praks nacionalnih organov. Za področja, ki niso pokrita z regulativnimi ali izvedbenimi tehničnimi standardi, lahko EBA na lastno pobudo izda smernice in priporočila za uporabo prava Unije.
- (116) Evropski parlament in Svet bi morala imeti od datuma obvestila na voljo tri mesece za ugovarjanje delegiranemu aktu. Evropskemu parlamentu in Svetu bi moralo biti omogočeno, da obvestita druge institucije, da ne nameravata podati ugovorov.
- (117) S tehničnimi standardi za finančne storitve bi bilo treba zagotoviti dosledno harmonizacijo ter ustrezno zaščito vlagateljev, investorjev in potrošnikov po vsej Uniji. Ker je EBA organ z visoko specializiranimi strokovnjaki, bi bilo učinkovito in ustrezno, da se ga v primerih, določenih v tej direktivi, pooblasti za pripravo osnutkov regulativnih in izvedbenih tehničnih standardov, ki ne vključujejo izbir politik in ki se predložijo Komisiji.
- (118) Če je to določeno v tej direktivi, bi morala Komisija z delegiranimi akti v skladu s členom 290 PDEU sprejeti regulativne tehnične standarde v skladu s členom 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010. Če je to določeno v tej direktivi, bi morala Komisija z izvedbenimi akti v skladu s členom 291 PDEU sprejeti izvedbene tehnične standarde v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010.
- (119) Direktiva 2001/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ določa, da se odločbe o reorganizaciji ali prenehanju institucij s podružnicami v državah članicah, v katerih nimajo glavne uprave, vzajemno priznavajo in izvršujejo v vseh državah članicah. Ta direktiva določa, da se vsa sredstva in obveznosti institucije, ne glede na to, v kateri državi so, obravnavajo v enotnem postopku v matični državi članici in da se upniki v državah gostiteljicah obravnavajo enako kot upniki v matični državi članici. Za učinkovito reševanje bi morala Direktiva 2001/24/ES veljati za uporabo instrumentov za reševanje, kadar se ti instrumenti uporabljajo za institucije in druge subjekte, ki jih zajema ureditev reševanja. Zato bi bilo treba Direktivo 2001/24/ES ustrezno spremeniti.
- (120) Direktive Unije na področju prava družb vsebujejo obvezna pravila za zaščito delničarjev in upnikov institucij, ki spadajo na področje uporabe teh direktiv. Kadar morajo organi za reševanje ukrepati hitro, lahko ta pravila ovirajo njihovo učinkovito ukrepanje ter uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil, zato bi bilo treba v to direktivo vključiti ustrezna odstopanja. Za zagotovitev čim večje pravne varnosti zainteresiranih strani bi morala biti odstopanja jasno in ozko opredeljena, pri čemer bi se lahko uporabljala le, če so v javnem interesu in so izpolnjeni pogoji za reševanje. Uporaba instrumentov za reševanje predpostavlja, da se izpolnijo cilji reševanja in pogoji za reševanje iz te direktive.

⁽¹⁾ Direktiva 2001/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. aprila 2001 o reorganizaciji in prenehanju kreditnih institucij (UL L 125, 5.5.2001, str. 15).

- (121) Direktiva Sveta 2012/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, vsebuje pravila o pravicah delničarjev, da odločijo o povečanju in zmanjšanju kapitala, o njihovi pravici do udeležbe pri vsaki novi izdaji delnic z denarnimi vložki, o varstvu upnikov v primeru zmanjšanja kapitala in sklicu skupščine delničarjev v primeru resne izgube kapitala. Navedena pravila lahko ovirajo hitro ukrepanje organov za reševanje, zato bi bilo treba določiti ustrezna odstopanja od teh pravil.
- (122) V Direktivi 2011/35/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ so med drugim določena pravila o odobritvi združitve s strani skupščine vseh družb, ki se združujejo, o zahtevah glede načrta združitve, poročila posloводства in poročila izvedencev ter o varstvu upnikov. Šesta direktiva Sveta 82/891/EGS ⁽³⁾, vsebuje podobna pravila o delitvi delniških družb. Direktiva 2005/56/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾ določa ustrezna pravila o čezmejnih združitvah kapitalskih družb. Določiti bi bilo treba ustrezna odstopanja od navedenih direktiv, da se omogoči hitro ukrepanje organov za reševanje.
- (123) Direktiva 2004/25/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾ določa, da je treba dati obvezno ponudbo za prevzem za vse delnice družbe za pravično ceno, kot je opredeljena v Direktivi, če delničar neposredno ali posredno in sam ali z drugimi pridobi določen odstotek delnic navedene družbe in s tem nadzor nad navedeno družbo v skladu z nacionalnim pravom. Namen pravila o obvezni ponudbi je zaščititi manjšinske delničarje v primeru spremembe nadzora. Vendar lahko dejstvo, da bo morda treba izpolniti takšno drago obveznost, odvrne možne investitorje v zadevno institucijo, zato organi za reševanje težko izkoristijo vsa svoja pooblastila za reševanje. Določiti bi bilo treba ustrezna odstopanja od pravila o obvezni ponudbi, kolikor so potrebna za izvajanje pooblastil za reševanje, medtem ko se mora po izteku obdobja reševanja pravilo o obvezni ponudbi uporabljati za katerega koli delničarja, ki pridobi nadzor nad zadevno institucijo.
- (124) Direktiva 2007/36/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾ določa postopkovne pravice delničarjev v zvezi s skupščinami. Direktiva 2007/36/ES med drugim določa najkrajši rok za sklic skupščin in vsebino sklica skupščine. Ta pravila lahko ovirajo ukrepanje organov za reševanje, zato bi bilo treba določiti ustrezna odstopanja od direktive. Pred reševanjem bi bilo morda potrebno hitro povečati kapital, kadar institucija ne izpolnjuje ali verjetno ne bo izpolnjevala zahtev iz Uredbe (EU) št. 575/2013 in Direktive 2013/36/EU ter je verjetno, da se bo s povečanjem kapitala ponovno izboljšal njen finančni položaj in se bodo preprečile okoliščine, v katerih bi bili izpolnjeni pogoji glede praga za reševanje. V takšnih okoliščinah bi bilo treba dovoliti, da se lahko skupščina delničarjev skliče v kratkem roku. Vendar bi bilo treba ohraniti pooblastilo delničarjev za odločanje o podaljšanju in skrajšanju roka za sklic skupščin. Za vzpostavitev tega mehanizma bi bilo treba določiti ustrezna odstopanja od Direktive 2007/36/ES.
- (125) Za zagotavljanje, da so organi za reševanje zastopani v evropskem sistemu finančnega nadzora, vzpostavljenem z Uredbo (EU) št. 1092/2010, Uredbo (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta, Uredbo (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁷⁾ in Uredbo (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in

⁽¹⁾ Direktiva 2012/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o uskladitvi zaščitnih ukrepov za varovanje interesov družbenikov in tretjih oseb, ki jih države članice zahtevajo od gospodarskih družb v pomenu drugega odstavka člena 54 Pogodbe o delovanju Evropske unije, glede ustanavljanja delniških družb ter ohranjanja in spreminjanja njihovega kapitala, zato da se oblikujejo zaščitni ukrepi z enakim učinkom v vsej Skupnosti (UL L 315, 14.11.2012, str. 74).

⁽²⁾ Direktiva 2011/35/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2011 o združitvi delniških družb (UL L 110, 29.4.2011, str. 1).

⁽³⁾ Šesta direktiva Sveta 82/891/EGS z dne 17. decembra 1982 o delitvi delniških družb, ki temelji na členu 54(3)(g) Pogodbe (UL L 378, 31.12.1982, str. 47).

⁽⁴⁾ Direktiva 2005/56/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. oktobra 2005 o čezmejnih združitvah kapitalskih družb (UL L 310, 25.11.2005, str. 1).

⁽⁵⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/25/ES z dne 21. aprila 2004 o ponudbah za prevzem (UL L 142, 30.4.2004, str. 12).

⁽⁶⁾ Direktiva 2007/36/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o uveljavljanju določenih pravic delničarjev družb, ki kotirajo na borzi (UL L 184, 14.7.2007, str. 17).

⁽⁷⁾ Uredba (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/79/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 48).

Sveta ⁽¹⁾ ter da ima EBA strokovno znanje za izvajanje nalog, predvidenih v tej direktivi, bi bilo treba Uredbo (EU) št. 1093/2010 spremeniti, tako da bi vključevala nacionalne organe za reševanje, kot so opredeljeni v tej direktivi, v konceptu pristojnih organov, ustanovljenih z navedeno uredbo. Takšno zblíževanje med organi za reševanje in pristojnimi organi v skladu z Uredbo (EU) št. 1093/2010 je skladno z nalogami, ki se dodelijo organu EBA v skladu s členom 25 Uredbe (EU) št. 1093/2010, da prispeva in dejavno sodeluje pri pripravi in usklajevanju načrtov za sanacijo in reševanje ter si prizadeva za olajšanje reševanja propadajočih institucij in zlasti čezmejnih skupin.

- (126) Za zagotovitev, da institucije, osebe, ki učinkovito nadzorujejo njihovo poslovanje, in njihov upravljalni organ izpolnjujejo obveznosti iz te direktive ter da so povsod v Uniji deležni podobne obravnave, bi morale države članice določiti upravne sankcije in druge upravne ukrepe, ki so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni. Zato bi morale upravne sankcije in drugi upravni ukrepi, ki jih določijo države članice, izpolnjevati nekatere bistvene zahteve v zvezi z naslovniki, merili, ki jih je treba upoštevati pri uporabi sankcije ali drugega upravnega ukrepa, objavo sankcije ali drugih upravnih ukrepov, ključnimi pristojnostmi za kaznovanje in višino upravnih glob. EBA bi moral ob doslednem spoštovanju poklicne skrivnosti vzdrževati osrednjo podatkovno bazo o vseh upravnih sankcijah in informacijah o pritožbah, ki so mu jih sporočili pristojni organi in organi za reševanje.
- (127) Da se zajamejo vsi ukrepi, ki se uporabijo po dejanski kršitvi, se ta direktiva nanaša na upravne sankcije in druge upravne ukrepe, ki so namenjeni preprečevanju nadaljnjih kršitev, ne glede na to, ali je ukrep v skladu v nacionalnem pravu opredeljen kot sankcija ali drug upravni ukrep.
- (128) Čeprav državam članicam nič ne preprečuje, da bi določile pravila za upravne sankcije in kazenske sankcije v zvezi z istimi kršitvami, se od njih ne bi smelo zahtevati, da določijo pravila za upravne sankcije v zvezi s kršitvami te direktive, za katere velja nacionalno kazensko pravo. V skladu z nacionalnim pravom države članice niso dolžne hkrati izreči upravnih in kazenskih sankcij za isto kršitev, vendar to lahko storijo, če jim to dovoljuje nacionalno pravo. Vendar dejstvo, da se za kršitve te direktive namesto upravnih sankcij ali drugih upravnih ukrepov ohranijo kazenske sankcije, ne bi smelo zmanjšati ali drugače vplivati na zmožnost organov za reševanje in pristojnih organov, da za namene te direktive sodelujejo z organi za reševanje in pristojnimi organi v drugih državah članicah, imajo dostop do njihovih informacij ter z njimi pravočasno izmenjujejo informacije, tudi po morebitni napotitvi zadevnih kršitev na pristojne pravosodne organe za pregon.
- (129) Države članice so se v skladu s skupno politično izjavo držav članic in Komisije o obrazložitenih dokumentih ⁽²⁾ z dne 28. septembra 2011 zavezale, da bodo v vseh primerih k obvestilu o svojih ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, ki bodo pojasnjevali razmerje med sestavnimi deli direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov o prenosu. V zvezi s to direktivo zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov upravičeno.
- (130) S to direktivo se spoštujejo temeljne pravice ter upoštevajo pravice, svoboščine in načela, ki jih priznava zlasti Listina, še posebej lastninska pravica, pravica do učinkovitega pravnega sredstva in poštenega sojenja ter pravica do obrambe.
- (131) Ker cilja te direktive, in sicer uskladitve predpisov in postopkov za reševanje institucij, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi posledic propada katere koli institucije za celotno Unijo lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. Skladno z načelom sorazmernosti, kot je določeno v navedenem členu, ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za vrednostne papirje in trge) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/77/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 84).

⁽²⁾ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

- (132) Pristojni organi in organi za reševanje bi morali pri sprejemanju odločitev ali ukrepov na podlagi te direktive vedno ustrezno upoštevati vpliv svojih odločitev in ukrepov na finančno stabilnost v drugih državah članicah in na njihove gospodarske razmere, prav tako pa bi morali upoštevati pomen katere koli podrejene družbe ali podružnice za finančni sektor in gospodarstvo države članice, v kateri ima takšna podrejena družba ali podružnica sedež ali se v njej nahaja, tudi če je zadevna podrejena družba ali podružnica manj pomembna za konsolidirano skupino.
- (133) Komisija bo pregledala splošno uporabo te direktive in pri tem ob upoštevanju ureditev, sprejetih na podlagi katerega koli pravnega akta Unije o ustanovitvi mehanizma za reševanje, ki zajema več kot eno državo članico, zlasti preuči, kako EBA izvaja pooblastila, ki so mu bila podeljena s to direktivo, za posredovanje med organom za reševanje v državi članici, ki sodeluje v mehanizmu, in organom za reševanje v državi članici, ki ne sodeluje v mehanizmu –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

NASLOV I

PODROČJE UPORABE, OPREDELITEV POJMOV IN ORGANI

Člen 1

Predmet urejanja in področje uporabe

1. Ta direktiva določa pravila in postopke za sanacijo in reševanje naslednjih subjektov:
 - (a) institucij s sedežem v Uniji;
 - (b) finančnih institucij s sedežem v Uniji, kadar je finančna institucija podrejena družba kreditne institucije, investicijskega podjetja ali podjetja iz točke (c) ali (d) ter je vključena v nadzor nadrejene družbe na konsolidirani podlagi v skladu s členi 6 do 17 Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (c) finančnih holdingov, mešanih finančnih holdingov in mešanih poslovnih holdingov s sedežem v Uniji;
 - (d) nadrejenih finančnih holdingov v državi članici, nadrejenih finančnih holdingov Unije, nadrejenih mešanih finančnih holdingov v državi članici in nadrejenih mešanih finančnih holdingov v Uniji;
 - (e) podružnic institucij s sedežem zunaj Unije v skladu s posebnimi pogoji, določenimi v tej direktivi.

Organi za reševanje in pristojni organi pri določanju in uporabi zahtev iz te direktive in pri uporabi različnih orodij, ki jih imajo na razpolago v zvezi s subjektom iz prvega pododstavka, in v skladu s posebnimi določbami upoštevajo naravo njegove dejavnosti, delniško strukturo, pravno obliko, profil tveganja, velikost in pravni status, medsebojno povezanost z drugimi institucijami ali finančnim sistemom na splošno, obseg in zapletenost njegovih dejavnosti, vključenost v institucionalno shemo za zaščito vlog (IJS), ki izpolnjuje zahteve iz člena 113(7) Uredbe (EU) št. 575/2013 ali drug sistem vzajemne solidarnosti iz člena 113(6) navedene uredbe in ali opravlja investicijske storitve ali dejavnosti iz točke (2) člena 4(1) Direktive 2014/65/EU.

2. Države članice lahko poleg pravil v tej direktivi in delegiranih ter izvedbenih aktih, sprejetih na njeni podlagi, sprejmejo ali ohranijo strožja ali dodatna pravila, pod pogojem, da se splošno uporabljajo in niso v nasprotju s to direktivo in delegiranimi ter izvedbenimi akti, sprejetimi na njeni podlagi.

Člen 2

Opredelitve

1. V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve:

- (1) „reševanje“ pomeni uporabo instrumenta za reševanje ali instrumenta iz člena 37(9), da se doseže en ali več ciljev reševanja iz člena 31(2);
- (2) „kreditna institucija“ pomeni kreditno institucijo, kot je opredeljena v točki (1) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, pri čemer ne zajema subjektov iz člena 2(5) Direktive 2013/36/EU;
- (3) „investicijsko podjetje“ pomeni investicijsko podjetje, kot je opredeljeno v točki (2) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, za katero veljajo zahteve glede ustanovitvenega kapitala, določene v členu 28(2) Direktive 2013/36/EU;
- (4) „finančna institucija“ pomeni finančno institucijo, kot je opredeljena v točki (26) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (5) „podrejena družba“ pomeni podrejeno družbo, kot je opredeljena v točki (16) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (6) „nadrejena družba“ pomeni nadrejeno družbo, kot je opredeljena v točki (15)(a) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (7) „konsolidirana podlaga“ pomeni na podlagi konsolidiranega položaja, kot je opredeljen v točki (47) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (8) „institucionalna shema za zaščito vlog“ ali „IJS“ pomeni ureditev, ki izpolnjuje zahteve iz člena 113(7) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (9) „finančni holding“ pomeni finančni holding, kot je opredeljen v točki (20) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (10) „mešani finančni holding“ pomeni mešani finančni holding, kot je opredeljen v točki (21) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (11) „mešani poslovni holding“ pomeni mešani poslovni holding, kot je opredeljen v točki (22) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (12) „nadrejeni finančni holding v državi članici“ pomeni nadrejeni finančni holding v državi članici, kot je opredeljen v točki (30) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (13) „nadrejeni finančni holding v Uniji“ pomeni nadrejeni finančni holding EU, kot je opredeljen v točki (31) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (14) „nadrejeni mešani finančni holding v državi članici“ pomeni nadrejeni mešani finančni holding v državi članici, kot je opredeljen v točki (32) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (15) „nadrejeni mešani finančni holding v Uniji“ pomeni nadrejeni mešani finančni holding EU, kot je opredeljen v točki (33) členu 4(1)(33) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (16) „cilji reševanja“ pomeni cilje reševanja iz člena 31(2);
- (17) „podružnica“ pomeni podružnico, kot je opredeljena v točki (17) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;

- (18) „organ za reševanje“ pomeni organ, ki ga v skladu s členom 3 določi država članica;
- (19) „instrument za reševanje“ pomeni instrument za reševanje iz člena 37(2);
- (20) „pooblastilo za reševanje“ pomeni pooblastilo iz členov 63 do 72;
- (21) „pristojni organ“ pomeni pristojni organ, kot je opredeljen v točki (40) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, vključno z Evropsko centralno banko v okviru posebnih nalog, ki so ji podeljene v skladu z Uredbo Sveta (EU) št. 1024/2013 ⁽¹⁾;
- (22) „pristojna ministrstva“ pomeni finančna ministrstva ali druga ministrstva držav članic, ki so odgovorna za ekonomske, finančne in proračunske odločitve na nacionalni ravni v skladu z nacionalnimi pristojnostmi in ki so bila določena v skladu s členom 3(5);
- (23) „institucija“ pomeni kreditno institucijo ali investicijsko podjetje;
- (24) „upravljalni organ“ pomeni upravljalni organ, kot je opredeljen v točki (7) člena 3(1) Direktive 2013/36/EU;
- (25) „višje vodstvo“ pomeni višje vodstvo, kot je opredeljeno v točki (9) člena 3(1) Direktive 2013/36/EU;
- (26) „skupina“ pomeni nadrejeno družbo in njene podrejene družbe;
- (27) „čezmejna skupina“ pomeni skupino, ki vključuje subjekte v skupini, ki imajo sedež v več kot eni državi članici;
- (28) „izredna javnofinančna pomoč“ pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU ali drugo javno finančno podporo na nadnacionalni ravni, ki bi pomenila državno pomoč, če bi bila dodeljena na nacionalni ravni, in ki je predvidena za ohranitev ali ponovno vzpostavitev uspešnega poslovanja, likvidnosti ali solventnosti institucije, subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) ali skupine, katere del je takšna institucija ali subjekt;
- (29) „izredna likvidnostna pomoč“ pomeni zagotovitev denarja centralne banke ali drugo pomoč, ki lahko vodi v povečanje količine denarja centralne banke, plačilno sposobni finančni instituciji ali skupini takšnih institucij, ki se začasno sooča z likvidnostnimi težavami, pri čemer ta operacija ni del monetarne politike;
- (30) „sistemska kriza“ pomeni motnjo v finančnem sistemu, ki ima lahko resne negativne posledice za notranji trg in realno gospodarstvo. Vse vrste finančnih posrednikov, trgov in infrastrukture so lahko do določene mere sistemsko pomembne;
- (31) „subjekt v skupini“ pomeni pravno osebo, ki je del skupine;
- (32) „načrt sanacije“ pomeni načrt sanacije, ki ga v skladu s členom 5 pripravi in posodablja institucija;
- (33) „načrt sanacije skupine“ pomeni načrt, ki se pripravi in posodablja v skladu s členom 7;
- (34) „pomembna podružnica“ pomeni podružnico, ki bi v državi članici gostiteljici veljala za pomembno v skladu s členom 51(1) Direktive 2013/36/EU;

⁽¹⁾ Uredba Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (UL L 287, 29.10.2013, str. 63).

- (35) „kritične funkcije“ pomeni aktivnosti, storitve ali dejavnosti, katerih prenehanje bo v eni ali več državah članicah verjetno povzročilo motnje ključnih storitev v realnem gospodarstvu ali težave s finančno stabilnostjo zaradi velikosti, tržnega deleža, zunanje in notranje medsebojne povezanosti, kompleksnosti ali čezmejnih dejavnosti institucije ali skupine, zlasti v zvezi z nadomestljivostjo teh aktivnosti, storitev ali dejavnosti;
- (36) „glavna poslovna področja“ pomeni poslovna področja in z njimi povezane storitve, ki predstavljajo bistvene vire prihodka, dobička ali vrednosti franšize za institucijo ali skupino, katere del je institucija;
- (37) „konsolidacijski nadzornik“ pomeni konsolidacijskega nadzornika, kot je opredeljen v točki (41) člena 4(1)(41) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (38) „kapital“ pomeni kapital, kot je opredeljen v točki (118) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (39) „pogoji za reševanje“ pomeni pogoje iz člena 32(1);
- (40) „ukrep za reševanje“ pomeni odločitev, da se institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) začne reševati na podlagi člena 32 ali 33, uporabo instrumenta za reševanje ali izvajanje enega ali več pooblastil za reševanje;
- (41) „načrt reševanja“ pomeni načrt reševanja institucije, ki je pripravljen v skladu s členom 10;
- (42) „reševanje skupine“ pomeni:
- (a) bodisi sprejemanje ukrepov za reševanje na ravni nadrejene družbe ali institucije, nad katero se izvaja konsolidiran nadzor,
 - (b) bodisi usklajevanje uporabe instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje s strani organov za reševanje v zvezi s subjekti v skupini, ki izpolnjujejo pogoje za reševanje;
- (43) „načrt reševanja skupine“ pomeni načrt za reševanje skupine, pripravljen v skladu s členoma 12 in 13;
- (44) „organ za reševanje, pristojen na ravni skupine,“ pomeni organ za reševanje v državi članici, v kateri se nahaja konsolidacijski nadzornik;
- (45) „shema za reševanje skupine“ pomeni načrt za reševanje skupine, pripravljen v skladu s členom 91;
- (46) „kolegij za reševanje“ pomeni kolegij, ustanovljen v skladu s členom 88 za izvajanje nalog iz člena 88(1);
- (47) „običajni insolvenčni postopki“ pomeni skupne insolvenčne postopke, katerih posledica je delna ali popolna prodaja dolžnikovega premoženja in imenovanje likvidacijskega upravitelja ali upravitelja, ki se običajno uporabljajo za institucije v skladu z nacionalnim pravom, pri čemer so lahko specifični za te institucije ali pa se splošno uporabljajo za katero koli fizično ali pravno osebo;
- (48) „dolžniški instrumenti“ iz točk (g) in (j) člena 63(1) pomeni obveznice in druge oblike prenosljivega dolga, instrumente, ki ustvarjajo ali potrjujejo dolg, ter instrumente, ki dajejo pravice za pridobitev dolžniških instrumentov;
- (49) „nadrejena institucija v državi članici“ pomeni nadrejeno institucijo v državi članici, kot je opredeljena v točki (28) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;

- (50) „nadrejena institucija v Uniji“ pomeni nadrejena institucija EU, kot je opredeljena v točki (29) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (51) „kapitalske zahteve“ pomeni zahteve iz členov 92 do 98 Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (52) „kolegij nadzornikov“ pomeni kolegij nadzornikov, ustanovljen v skladu s členom 116 Direktive 2013/36/EU;
- (53) „okvir Unije za državne pomoči“ pomeni okvir, vzpostavljen s členi 107, 108 in 109 PDEU, ter vsi akti Unije, vključno s smernicami, sporočili in obvestili, pripravljenimi ali sprejetimi v skladu s členom 108(4) ali členom 109 PDEU;
- (54) „prenehanje“ pomeni unovčenje sredstev institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1);
- (55) „instrument izločitve sredstev“ pomeni mehanizem, s katerim organ za reševanje v skladu s členom 42 izvede prenos sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja na nosilca upravljanja sredstev;
- (56) „nosilec upravljanja sredstev“ pomeni pravno osebo, ki izpolnjuje vse zahteve iz člena 42(2);
- (57) „instrument za reševanje s sredstvi upnikov“ pomeni mehanizem, s katerim organ za reševanje v skladu s členom 43 izvaja pooblastila za odpis in konverzijo v zvezi z obveznostmi institucije v postopku reševanja;
- (58) „instrument prodaje poslovanja“ pomeni mehanizem, s katerim organ za reševanje v skladu s členom 38 izvede prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja, ali sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja na kupca, ki ni premostitvena institucija;
- (59) „premostitvena institucija“ pomeni pravno osebo, ki izpolnjuje zahteve iz člena 40(2);
- (60) „instrument premostitvene institucije“ pomeni mehanizem za prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja, ali sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja na premostitveno institucijo v skladu s členom 40;
- (61) „lastniški instrumenti“ pomeni delnice, druge instrumente, s katerimi se prenese lastništvo, instrumente, ki jih je mogoče konvertirati v delnice ali druge lastniške instrumente ali dajejo pravico za njihovo pridobitev, in instrumente, ki predstavljajo deleže v delnicah ali drugih lastniških instrumentih;
- (62) „delničarji“ pomeni delničarje ali imetnike drugih lastniških instrumentov;
- (63) „pooblastila za prenos“ pomeni pooblastila iz točk (c) ali (d) člena 63(1) za prenos delnic, drugih lastniških instrumentov, dolžniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti ali katere koli kombinacije teh elementov iz institucije v postopku reševanja na prejemnika;
- (64) „centralna nasprotna stranka“ pomeni centralno nasprotno stranko, kot je opredeljena v točki (1) člena 2 Uredbe (EU) št. 648/2012;
- (65) „izvedeni finančni instrument“ pomeni izvedeni finančni instrument, kot je opredeljen v točki (5) člena 2 Uredbe (EU) št. 648/2012;
- (66) „pooblastila za odpis in konverzijo“ pomeni pooblastila iz člena 59(2) in iz točk (e) do (i) člena 63(1);

- (67) „zavarovana obveznost“ pomeni obveznost, kadar je pravica upnika do plačila ali druge oblike izvršitve zavarovana z zastavno pravico, jamstvom ali pravico do zaplombe ali dogovorom o zavarovanju s premoženjem, vključno z obveznostmi, ki izhajajo iz poslov začasne prodaje/začasnega odkupa in drugih dogovorov o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih;
- (68) „instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala“ pomeni kapitalske instrumente, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 28(1) do (4), člena 29(1) do (5) ali člena 31(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (69) „instrumenti dodatnega temeljnega kapitala“ pomeni kapitalske instrumente, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 52(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (70) „skupni znesek“ pomeni skupni znesek, na podlagi katerega je organ za reševanje ocenil, da se kvalificirane obveznosti odpiše ali konvertira v skladu s členom 46(1);
- (71) „kvalificirane obveznosti“ pomeni obveznosti in kapitalske instrumente, ki niso kvalificirani kot navadni lastniški temeljni kapital, dodatni temeljni kapital ali dodatni kapital institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), ki niso izključene iz področja uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov na podlagi člena 44(2);
- (72) „sistem jamstva za vloge“ pomeni sistem jamstva za vloge, ki ga uvede in uradno prizna država članica v skladu s členom 4 Direktive 2014/49/EU;
- (73) „instrumenti dodatnega kapitala“ pomeni kapitalske instrumente, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 63 Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (74) „ustrezni kapitalski instrumenti“ za namene oddelka 5 poglavja IV naslova IV in poglavja V naslova IV pomeni instrumente dodatnega temeljnega kapitala in instrumente dodatnega kapitala;
- (75) „menjalno razmerje“ pomeni dejavnik, ki določa število delnic ali drugih lastniških instrumentov, v katere se konvertirajo obveznosti določenega razreda, s sklicevanjem na en instrument zadevnega razreda ali na določeno enoto vrednosti dolžniške terjatve;
- (76) „zadevni upnik“ pomeni upnika, katerega terjatev je povezana z obveznostjo, ki je zmanjšana ali konvertirana v delnice ali druge lastniške instrumente z izvajanjem pooblastila za odpis ali konverzijo na podlagi uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov;
- (77) „zadevni imetnik“ pomeni imetnika lastniških instrumentov, katerega lastniški instrumenti se razveljavijo s pooblastilom iz točke (h) člena 63(1);
- (78) „ustrezni organ“ pomeni organ države članice, opredeljen v skladu s členom 61, ki je v skladu z nacionalnim pravom te države odgovoren za določitve iz člena 59(3);
- (79) „zadevna nadrejena institucija“ pomeni nadrejeno institucijo v državi članici, nadrejeno institucijo v Uniji, finančni holding, mešani finančni holding, mešani poslovni holding, nadrejeni finančni holding v državi članici, nadrejeni finančni holding v Uniji, nadrejeni mešani finančni holding v državi članici ali nadrejeni mešani finančni holding v Uniji, v zvezi s katerim se uporablja instrument za reševanje s sredstvi upnikov;
- (80) „prejemnik“ pomeni subjekt, na katerega se z institucije v postopku reševanja prenesejo delnice, drugi lastniški instrumenti, dolžniški instrumenti, sredstva, pravice ali obveznosti ali katera koli kombinacija teh elementov;
- (81) „delovni dan“ pomeni kateri koli dan, razen sobote, nedelje in državnih praznikov v zadevni državi članici;

- (82) „pravica do odpovedi“ pomeni pravico do odpovedi pogodbe, pravico do takojšnje zapadlosti, predčasnega prenehanja pogodbe s pobotom, poravnave ali pobota obveznosti ali katero koli podobno določbo, na podlagi katere se odloži, spremeni ali ukine obveznost pogodbene stranke, ali določbo, ki preprečuje nastanek obveznosti v okviru pogodbe, ki bi sicer nastala;
- (83) „institucija v postopku reševanja“ pomeni institucijo, finančno institucijo, finančni holding, mešani finančni holding, mešani poslovni holding, nadrejeni finančni holding v državi članici, nadrejeni finančni holding v Uniji, nadrejeni mešani finančni holding v državi članici ali nadrejeni mešani finančni holding v Uniji, v zvezi s katerimi se izvajajo ukrepi za reševanje;
- (84) „podrejena družba v Uniji“ pomeni institucijo s sedežem v državi članici, ki je podrejena instituciji iz tretje države ali nadrejeni družbi iz tretje države;
- (85) „nadrejena družba v Uniji“ pomeni nadrejeno institucijo v Uniji, nadrejeni finančni holding v Uniji ali nadrejeni mešani finančni holding v Uniji;
- (86) „institucija iz tretje države“ pomeni subjekt, ki ima glavno upravo v tretji državi in ki bi, če bi imela sedež v Uniji, spadala pod opredelitev institucije;
- (87) „nadrejena družbe iz tretje države“ pomeni nadrejeno družbo, nadrejeni finančni holding ali nadrejeni mešani finančni holding s sedežem v tretji državi;
- (88) „postopek tretje države za reševanje“ pomeni ukrep v skladu s pravom tretje države, s katerim se upravlja propad institucije iz tretje države ali nadrejene družbe iz tretje države in ki je glede ciljev in pričakovanih rezultatov primerljiv z ukrepi za reševanje v skladu s to direktivo;
- (89) „podružnica v Uniji“ pomeni podružnico, ki se nahaja v državi članici in je del institucije iz tretje države;
- (90) „ustrezni organ tretje države“ pomeni organ tretje države, ki je odgovoren za izvajanje funkcij, primerljivih s funkcijami organov za reševanje ali pristojnih organov v skladu s to direktivo;
- (91) „shema financiranja skupine“ pomeni shemo financiranja ali sheme države članice organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine;
- (92) „vzajemna transakcija“ pomeni transakcijo med dvema subjektoma v skupini z namenom celotnega ali delnega prenosa tveganja, nastalega z drugo transakcijo med enim od teh dveh subjektov v skupini in tretjo osebo;
- (93) „znotrajskupinsko jamstvo“ pomeni pogodbo, s katero en subjekt v skupini tretji osebi jamči za obveznosti drugega subjekta v skupini;
- (94) „krite vloge“ pomeni krite vloge, kot so opredeljene v točki (5) člena 2(1) Direktive 2014/49/EU;
- (95) „upravičene vloge“ pomeni upravičene vloge, kot so opredeljene v točki (4) člena 2(1) Direktive 2014/49/EU;
- (96) „krita obveznica“ pomeni instrument iz člena 52(4) Direktive 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Direktiva 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (UL L 302, 17.11.2009, str. 32).

- (97) „dogovor o prenosu lastniške pravice na finančnem zavarovanju“ pomeni dogovor o prenosu lastniške pravice na finančnem zavarovanju, kot je opredeljen v točki (b) člena 2(1) Direktive 2002/47/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾;
- (98) „dogovor o pobotu“ pomeni dogovor, po katerem se več terjatev ali obveznosti lahko konvertira v enotno neto terjatev, vključno z dogovori o pobotu zaradi predčasnega prenehanja, v skladu s katerimi se obveznosti strank ob nastopu (kakor koli in kjer koli določenega) dogodka izvršitve pospešijo tako, da takoj zapadejo v plačilo ali prenehajo, in se v vsakem primeru konvertirajo v enotno neto terjatev ali pa se z njo nadomestijo, vključno z „določili o realizirani neto izravnavi“, kot so opredeljene v točki (n)(i) člena 2(1) Direktive 2002/47/ES, in „medsebojnim poračunavanjem“, kot je opredeljeno v točki (k) člena 2 Direktive 98/26/ES;
- (99) „dogovor o poravnavi“ pomeni dogovor, po katerem se lahko dve ali več terjatev ali obveznosti, ki si jih medsebojno dolgujeta institucija v postopku reševanja in nasprotna stranka, med sabo poravnava;
- (100) „finančne pogodbe“ vključuje naslednje pogodbe in sporazume:
- (a) pogodbe o vrednostnih papirjih, vključno s:
 - (i) pogodbami za nakup, prodajo ali posojajo vrednostnega papirja, skupine ali indeksa vrednostnih papirjev;
 - (ii) opcijami na vrednostni papir ali skupino ali indeks vrednostnih papirjev;
 - (iii) posli začasne prodaje/začasnega odkupa takšnega vrednostnega papirja, skupine ali indeksa;
 - (b) pogodbe o blagu, vključno s:
 - (i) pogodbami za nakup, prodajo ali posojajo blaga ali skupine ali indeksa blaga z dobavo v prihodnosti;
 - (ii) opcijami na blago ali skupino ali indeks blaga;
 - (iii) posli začasne prodaje/začasnega odkupa takšnega blaga, skupine ali indeksa;
 - (c) terminske pogodbe in terminski dogovori, vključno s pogodbami (ki niso pogodbe o blagu) za nakup, prodajo ali prenos blaga ali premoženja druge vrste, storitve, pravice ali poslovnega deleža po določeni ceni na datum v prihodnosti;
 - (d) sporazume o zamenjavah, vključno z:
 - (i) zamenjavami in opcijami v zvezi z obrestnimi merami; sporazumi o promptnem ali drugem menjalnem tečaju; valuto; delniškim indeksom ali lastniškim instrumentom; dolžniškim indeksom ali dolžniškim instrumentom; blagovnimi indeksi ali blagom; vremenom; emisijami ali inflacijo,
 - (ii) zamenjavami celotnih donosov, zamenjavami kreditnih razmikov ali kreditnimi zamenjavami;
 - (iii) sporazumi ali transakcijami, podobnimi sporazumu iz točke (i) ali (ii), s katerim se periodično trguje na trgih zamenjav ali izvedenih finančnih instrumentov;
 - (e) sporazume o medbančnem zadolževanju, kjer je rok vračila največ tri mesece;
 - (f) okvirne sporazume za pogodbe ali sporazume iz točk (a) do (e);

⁽¹⁾ Direktiva 2002/47/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. junija 2002 o dogovorih o finančnem zavarovanju (UL L 168, 27.6.2002, str. 43).

- (101) „ukrep za preprečevanje krize“ pomeni izvajanje pooblastil za neposredno odpravo pomanjkljivosti ali ovir za sanacijo v skladu s členom 6(6), izvajanje pooblastil za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost v skladu s členom 17 ali 18, uporabo ukrepa za zgodnje posredovanje v skladu s členom 27, imenovanje začasnega upravitelja v skladu s členom 29 ali izvajanje pooblastil za odpis ali konverzijo v skladu s členom 59;
- (102) „ukrep kriznega upravljanja“ pomeni ukrep za reševanje ali imenovanje izrednega upravitelja na podlagi člena 35 ali osebe na podlagi člena 51(2) ali člena 72(1);
- (103) „sposobnost za sanacijo“ pomeni zmogljivost institucije, da po znatnem poslabšanju ponovno vzpostavi svoj finančni položaj;
- (104) „vlagatelj“ pomeni vlagatelja, kot je opredeljen v točki (6) člena 2(1) Direktive 2014/49/EU;
- (105) „investitor“ pomeni vlagatelja v smislu točke (4) člena 1 Direktive 97/9/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾;
- (106) „imenovani nacionalni makrobonitetni organ“ pomeni organ, pristojen za makrobonitetno politiko iz priporočila B1 Priporočila Evropskega odbora za sistemska tveganja o makrobonitetnem mandatu nacionalnih organov z dne 22. decembra 2011 (ESRB/2011/3);
- (107) „mikro, mala in srednja podjetja“ pomeni mikro, mala in srednja podjetja, kot so opredeljena na podlagi merila letnega prometa iz člena 2(1) Priloge k Priporočilu Komisije 2003/361/ES ⁽²⁾;
- (108) „regulirani trg“ pomeni regulirani trg, kot je opredeljen v točki (21) člena 4(1) Direktive 2014/65/EU.

2. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 115 v zvezi z določanjem meril za določitev aktivnosti, storitev in dejavnosti iz točke (35) prvega pododstavka, kar zadeva opredelitev pojma „kritične funkcije“, ter merila za določitev poslovnih področij in z njimi povezanih storitev iz točke (36) prvega pododstavka, kar zadeva opredelitev pojma „glavna poslovna področja“.

Člen 3

Določitev organov, pristojnih za reševanje

1. Vsaka država članica določi enega ali, izjemoma, več organov za reševanje, ki so pristojni za uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje.
2. Organ za reševanje je javni upravni organ ali organi s pooblastili na področju javnega upravljanja.
3. Organi za reševanje so lahko nacionalne centralne banke, pristojna ministrstva ali drugi javni upravni organi ali organi s pooblastili na področju javnega upravljanja. Države članice lahko izjemoma določijo, da so lahko organi za reševanje pristojni organi za nadzor za namene Uredbe (EU) št. 575/2013 in Direktive 2013/36/EU. Vzpostavi se ustrezna strukturna ureditev, da se zagotovi operativna neodvisnost in prepreči nasprotje interesov med funkcijami nadzora na podlagi Uredbe (EU) št. 575/2013 in Direktive 2013/36/EU ali drugimi funkcijami zadevnega organa in funkcijami organa za reševanje na podlagi te direktive, pri čemer se s tem ne posega v obveznosti izmenjave informacij in sodelovanja iz odstavka 4. Države članice znotraj pristojnih organov, nacionalnih centralnih bank, pristojnih ministrstev ali drugih organov zagotovijo zlasti operativno neodvisnost med funkcijo reševanja in nadzorniško funkcijo ali drugimi funkcijami zadevnega organa.

⁽¹⁾ Direktiva 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. marca 1997 o varstvu potrošnikov glede sklepanja pogodb pri prodaji na daljavo (UL L 84, 26.3.1997, str. 22).

⁽²⁾ Priporočilo Komisije 2003/361/ES z dne 6. maja 2003 o opredelitvi mikro, majhnih in srednje velikih podjetij (UL L 124, 20.5.2003, str. 36).

Osebe, ki opravlja funkcije organa za reševanje na podlagi te direktive je strukturno ločeno od osebja, ki opravlja naloge na podlagi Uredbe (EU) št. 575/2013 in Direktive 2013/36/EU ali glede na druge funkcije zadevnega organa, in zanj velja druga pot poročanja.

Za namene tega odstavka države članice ali organ za reševanje sprejme in objavi potrebna notranja pravila, vključno s pravili o poslovni skrivnosti in izmenjavi informacij med različnimi področji funkcij.

4. Države članice zahtevajo, da organi, ki opravljajo funkcije nadzora in reševanja, ter osebe, ki izvajajo te funkcije v njihovem imenu, pri pripravi, načrtovanju in izvajanju odločitev v zvezi z reševanjem tesno sodelujejo, tako v primeru, ko sta organ za reševanje in pristojni organ ločena subjekta, kot v primeru, ko obe funkciji izvaja en sam subjekt.

5. Vsaka država članica določi eno ministrstvo, ki je odgovorno za izvajanje nalog pristojnega ministrstva na podlagi te direktive.

6. Če v državi članici organ za reševanje ni pristojno ministrstvo, ta organ pristojno ministrstvo obvešča o odločitvah na podlagi te direktive in pred izvajanjem odločitev z neposrednim finančnim učinkom ali sistemskimi posledicami pridobi njegovo odobritev, razen če nacionalno pravo določa drugače.

7. Odločitve, ki jih v skladu s to direktivo sprejmejo pristojni organi, organi za reševanje in EBA, upoštevajo možni učinek odločitve v vseh državah članicah, v katerih deluje institucija ali skupina, ter čim bolj zmanjšajo negativne učinke na finančno stabilnost in negativne gospodarske in socialne učinke v teh državah članicah. Za odločitve EBA velja člen 38 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

8. Države članice zagotovijo, da ima vsak organ za reševanje strokovno znanje, vire in operativno zmogljivost za uporabo ukrepov za reševanje ter je sposoben izvajati svoja pooblastila s hitrostjo in prilagodljivostjo, ki sta potrebni za doseganje ciljev reševanja.

9. EBA v sodelovanju s pristojnimi organi in organi za reševanje vzpostavi potrebno strokovno znanje, vire in operativne zmogljivosti ter spremlja izvajanje odstavka 8, tudi z rednimi medsebojnimi strokovnimi pregledi.

10. Kadar v skladu z odstavkom 1 država članica za uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje imenuje več kot en organ, o tem obvesti EBA in Komisijo in jima predloži celovito obrazložitev ter tem organom jasno dodeli funkcije in odgovornosti, zagotovi ustrezno usklajevanje med njimi ter za namene sodelovanja in usklajevanja z ustreznimi organi drugih držav članic določi en organ kot kontaktni organ.

11. Države članice obvestijo EBA o nacionalnem organu ali organih, določenih za organe za reševanje, in kontaktnem organu ter po potrebi o njihovih posebnih funkcijah in odgovornostih. EBA objavi seznam teh organov za reševanje in kontaktnih organov.

12. Brez poseganja v člen 85 lahko države članice v skladu z nacionalnim pravom omejijo odgovornost organa za reševanje, pristojnega organa in njunega osebja za dejanja in opustitev dejanj pri opravljanju nalog v okviru te direktive.

NASLOV II

PRIPRAVA

POGLAVJE I

Načrtovanje sanacije in reševanja

Oddelek 1

Splošne določbe

Člen 4

Poenostavljene obveznosti za določene institucije

1. Ob upoštevanju vpliva, ki bi ga lahko imel propad institucije zaradi narave poslovanja, delniške strukture, pravne oblike, profila tveganja, velikosti in pravnega statusa, medsebojne povezanosti z drugimi institucijami ali finančnim sistemom na splošno, obsega in zapletenosti aktivnosti, vključenosti v IJS ali drug sistem vzajemne solidarnosti iz člena 113(7) Uredbe (EU) št. 575/2013 in opravljanja investicijskih storitev ali aktivnosti, kot so opredeljene v točki (2) člena 4(1) Direktive 2014/65/EU ter verjetnosti, da bi njen propad in posledično prenehanje v okviru običajnega insolvenčnega postopka pomembno negativno vplivala na finančne trge, druge institucije, pogoje financiranja ali širše gospodarstvo, države članice zagotovijo, da pristojni organi in organi za reševanje določijo:

- (a) vsebino in podrobnosti načrtov za sanacijo in reševanje iz členov 5 do 12;
 - (b) datum, do katerega se pripravijo začetni načrti za sanacijo in reševanje ter pogostost njihovega posodabljanja, ki je lahko nižja od pogostosti iz členov 5(2), 7(5), 10(6) in 13(3);
 - (c) vsebine in podrobnosti informacij, ki se zahtevajo od institucij, kot je navedeno v členih 5(5), 11(1) in 12(2) ter v oddelkih A in B Priloge;
 - (d) stopnjo podrobnosti za oceno rešljivosti iz člena 15 in 16 in oddelka C Priloge.
2. Pristojni organi in po potrebi organi za reševanje oceno iz odstavka 1 opravijo, če je to ustrezno, po posvetovanju z nacionalnim makrobonitetnim organom.
3. Države članice zagotovijo, da lahko v primeru uporabe poenostavljenih obveznosti pristojni organi in po potrebi organi za reševanje kadar koli naložijo polne, nepoenostavljene obveznosti.
4. Države članice zagotovijo, da sama uporaba poenostavljenih obveznosti ne vpliva na pooblastila pristojnega organa in po potrebi organa za reševanje, da sprejmeta ukrep za preprečevanje krize ali ukrep kriznega upravljanja.
5. EBA do 3. julija 2015 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 za določitev meril iz odstavka 1, da se v skladu z omenjenim odstavkom oceni učinek propada institucije na finančne trge, na druge institucije in na pogoje financiranja.
6. EBA ob upoštevanju izkušenj pri uporabi smernic iz odstavka 5, če je to ustrezno, pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov za določitev meril iz odstavka 1, da bi se v skladu s tem odstavkom ocenil učinek propada institucije na finančne trge, na druge institucije in na pogoje financiranja.

Te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2017.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

7. Pristojni organi in organi za reševanje obvestijo EBA, kako so uporabili odstavke 1, 8, 9 in 10 za institucije pod njihovo jurisdikcijo. EBA Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji do 31. decembra 2017 poroča o izvajanju odstavkov 1, 8, 9 in 10. V poročilu se opredelijo zlasti primeri, ko prihaja do razlik na nacionalni ravni v zvezi z izvajanjem odstavkov 1, 8, 9 in 10.

8. Države članice v skladu z odstavkoma 9 in 10 zagotovijo, da lahko pristojni organi in po potrebi organi za reševanje opustijo uporabo:

(a) zahteve iz oddelkov 2 in 3 tega poglavja v primeru institucij, ki so povezane s centralnim organom in so v skladu s členom 10 Uredbe (EU) št. 575/2013 v celoti ali delno izvzete iz bonitetnih zahtev v nacionalnem pravu;

(b) zahteve iz oddelka 2 v primeru institucij, ki so vključene v IJS.

9. Če se odobri opustitev na podlagi odstavka 8, države članice:

(a) na konsolidirani podlagi uporabljajo zahteve iz oddelkov 2 in 3 tega poglavja za centralni organ in z njim povezane institucije v smislu člena 10 Uredbe (EU) št. 575/2013;

(b) zahtevajo, da IJS izpolnjuje zahteve iz oddelka 2 v sodelovanju z vsemi članicami, za katere velja opustitev.

V ta namen vsa sklicevanja na skupino v oddelkih 2 in 3 tega poglavja vključujejo centralni organ in z njim povezane institucije v smislu člena 10 Uredbe 575/2013, ter njihove podrejene družbe, vsa sklicevanja na nadrejene družbe ali institucije, nad katerimi se izvaja konsolidirani nadzor v skladu s členom 111 Direktive 2013/36/EU, pa vključujejo centralni organ.

10. Institucije, ki jih neposredno nadzoruje Evropska centralna banka v skladu s členom 6(4) Uredbe (EU) št. 1024/2013, ali institucije, ki predstavljajo pomemben delež finančnega sistema države članice, same pripravijo načrte sanacije v skladu z oddelkom 2 tega poglavja in zanje veljajo načrti reševanja za posamezne institucije v skladu z oddelkom 3.

Za namene tega odstavka se šteje, da dejavnosti institucije predstavljajo pomemben delež finančnega sistema te države članice, če je izpolnjen eden od naslednjih pogojev:

(a) skupna vrednost njenih sredstev presega 30 000 000 000 EUR ali

(b) delež njenih skupnih sredstev v BDP države članice, kjer ima sedež, presega 20 %, razen če skupna vrednost njenih sredstev ne dosega 5 000 000 000 EUR.

11. Ob upoštevanju načela sorazmernosti EBA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov za določitev enotnih formatov, predlog in opredelitev, na podlagi katerih pristojni organi in organi za reševanje zbirajo informacije in jih pošiljajo EBA za namene odstavka 7.

Te osnutke izvedbenih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje osnutkov izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

O d d e l e k 2

N a č r t o v a n j e s a n a c i j e

Č l e n 5

N a č r t i z a s a n a c i j o

1. Države članice zagotovijo, da vsaka institucija, ki ni del skupine, nad katero se izvaja nadzor na konsolidirani podlagi v skladu s členoma 111 in 112 Direktive 2013/36/EU, pripravi in posodablja načrt sanacije z ukrepi, ki jih mora sprejeti za izboljšanje svojega finančnega položaja po znatnem poslabšanju. Načrti sanacije se štejejo za ureditev upravljanja v smislu člena 74 Direktive 2013/36/EU.

2. Pristojni organi zagotovijo, da institucije svoje načrte sanacije posodobijo vsaj enkrat letno ali po spremembi pravne ali organizacijske strukture institucije, njenega poslovanja ali finančnega položaja, ki bi lahko bistveno vplivala na načrt sanacije ali zaradi katere bi ga bilo treba spremeniti. Pristojni organi lahko od institucij zahtevajo, da svoje načrte sanacije posodablajo pogosteje.

3. Načrti sanacije ne predvidevajo dostopa do izredne javnofinančne pomoči.

4. Kadar je to ustrezno, načrti sanacije vključujejo analizo, kako in kdaj bi lahko institucija zaprosila za posojilo centralne banke v okoliščinah, ki se obravnavajo v načrtu, in določijo sredstva, ki bi bila verjetno priznana v okviru zavarovanja s premoženjem.

5. Brez poseganja v člen 4 države članice zagotovijo, da načrti sanacije vključujejo informacije iz oddelka A Priloge. Države članice lahko zahtevajo, da se v načrte sanacije vključijo dodatne informacije.

Načrti reševanja vključujejo ukrepe, ki bi jih institucija lahko sprejela, če so izpolnjeni pogoji za zgodnje posredovanje iz člena 27.

6. Države članice zahtevajo, da načrti sanacije vključujejo ustrezne pogoje in postopke za zagotovitev pravočasnega izvajanja postopkov sanacije in različnih možnosti sanacije. Države članice zahtevajo, da se v načrtih sanacije preuči vrsta scenarijev o resnih makroekonomskih in finančnih težavah, ki so pomembne za specifične okoliščine zadevne institucije, vključno z dogodki na ravni celotnega sistema ter specifičnimi težavami posamezne pravne osebe in skupin.

7. EBA v tesnem sodelovanju z Evropskim odborom za sistemska tveganja (ESRB) do 3. julija 2015 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010, v katerih se dodatno opredelijo vrste scenarijev, ki se uporabijo za namene odstavka 6 tega člena.

8. Države članice lahko pristojne organe pooblastijo, da od institucije zahtevajo hranjenje podrobnih evidenc finančnih pogodb, katerih pogodbenica je.

9. Upravljalni organ institucije iz odstavka 1 oceni in odobri načrt sanacije, preden ga predloži pristojnemu organu.

10. EBA brez poseganja v člen 4 pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih so dodatno določene informacije, ki jih mora vsebovati načrt sanacije iz odstavka 5 tega člena.

Te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 6

Ocena načrtov sanacije

1. Države članice zahtevajo, da institucije, ki morajo pripraviti načrte sanacije v skladu s členom 5(1) in členom 7(1), te načrte sanacije predložijo pristojnemu organu v pregled. Države članice od institucij zahtevajo, da pristojnemu organu zadovoljivo dokažejo, da ti načrti izpolnjujejo merila iz odstavka 2.

2. Pristojni organi v šestih mesecih po predložitvi vsakega načrta in po posvetovanju s pristojnimi organi držav članic, v katerih so pomembne podružnice, če je to pomembno za zadevno podružnico, načrt pregledajo in ocenijo, v kakšnem obsegu izpolnjuje zahteve iz člena 5 in naslednja merila:

- (a) z izvajanjem dogovorov, predlaganih v načrtu, se bosta precej verjetno ohranila ali ponovno vzpostavila uspešno poslovanje in finančni položaj institucije ali skupine, pri čemer se upoštevajo pripravljalni ukrepi, ki jih je institucija sprejela ali jih namerava sprejeti;
- (b) načrt in posebne možnosti v načrtu se bodo precej verjetno hitro in učinkovito izvajali tudi v primerih finančnih težav, pri čemer se bo v čim večji meri preprečil resnejši negativni vpliv na finančni sistem, tudi po scenarijih, zaradi katerih bi druge institucije izvajale načrte sanacije v istem obdobju.

3. Pri ocenjevanju primernosti načrtov sanacije pristojni organ upošteva primernost kapitalske strukture in strukture financiranja institucije glede na raven kompleksnosti organizacijske strukture in profil tveganja institucije.

4. Pristojni organ organu za reševanje predloži načrt sanacije. Organ za reševanje lahko načrt sanacije preuči z namenom, da bi v njem odkril morebitne ukrepe, ki bi lahko škodljivo vplivali na reševanje institucije, in v zvezi s tem oblikuje priporočila pristojnemu organu.

5. Kadar pristojni organ oceni, da ima načrt sanacije bistvene pomanjkljivosti ali da obstajajo bistvene ovire za njegovo izvajanje, o svoji oceni obvesti institucijo ali nadrejeno družbo skupine in od nje zahteva, da v roku dveh mesecev, ki se lahko z odobritvijo organov podaljša za en mesec, predloži popravljen načrt, v katerem je prikazano, kako so te pomanjkljivosti ali ovire odpravljene.

Preden pristojni organ od institucije zahteva, da znova predloži načrt sanacije, instituciji da možnost, da izrazi svoje mnenje glede te zahteve.

Kadar pristojni organ meni, da popravljeni načrt pomanjkljivosti in ovir ne odpravlja ustrezno, lahko institucijo usmeri k določenim spremembam načrta.

6. Če institucija ne predloži popravljenega načrta sanacije ali če pristojni organ ugotovi, da popravljeni načrt sanacije ne odpravlja ustrezno pomanjkljivosti in morebitnih ovir, opredeljenih v prvotni oceni, in če pomanjkljivosti ali ovir ni mogoče ustrezno odpraviti z usmeritvijo k določenim spremembam načrta, pristojni organ od institucije zahteva, da v razumnem roku določi spremembe, ki jih lahko izvede pri poslovanju, da bi odpravila pomanjkljivosti ali ovire pri izvajanju načrta sanacije.

Če institucija v roku, ki ga določi pristojni organ, ne določi teh sprememb ali če pristojni organ oceni, da ukrepi, ki jih je predlagala institucija, pomanjkljivosti ali ovir ne bi ustrezno odpravili, lahko institucijo usmeri k sprejetju ukrepov, ki so po njegovem mnenju potrebni in sorazmerni, pri tem pa upošteva resnost pomanjkljivosti in ovir ter učinek ukrepov na poslovanje institucije.

Pristojni organ lahko brez poseganja v člen 104 Direktive 2013/36/EU usmeri institucijo k temu, da:

- (a) zmanjša profil tveganja institucije, vključno z likvidnostnim tveganjem;
- (b) omogoči pravočasne ukrepe dokapitalizacije;
- (c) pregleda strategijo in strukturo institucije;
- (d) spremeni strategijo financiranja, da se izboljša prilagodljivost glavnih poslovnih področij in kritičnih funkcij;
- (e) spremeni strukturo upravljanja institucije.

Seznam ukrepov iz tega odstavka ne preprečuje državam članicam, da pristojne organe pooblastijo za sprejemanje dodatnih ukrepov v skladu z nacionalnim pravom.

7. Če pristojni organ od institucije zahteva, da sprejme ukrepe v skladu z odstavkom 6, mora biti njegova odločitev o ukrepih obrazložena in sorazmerna.

Odločitev se pisno sporoči instituciji, zoper njo pa je dopustna pritožba.

8. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih se opredelijo minimalna merila in postopki, ki naj bi jih ocenil pristojni organ za namene ocene iz odstavka 2 tega člena in člena 8(1).

Te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 7

Načrti sanacije skupine

1. Države članice zagotovijo, da nadrejene družbe v Uniji pripravijo načrt sanacije skupine ter ga predložijo konsolidacijskemu nadzorniku. Načrti sanacije skupine vključujejo načrt sanacije za skupino, ki jo vodi nadrejena družba v Uniji, kot celoto. V načrtu sanacije skupine se določijo ukrepi, ki bi lahko bili potrebni na ravni nadrejene družbe v Uniji in vsake posamezne podrejene družbe.

2. Pristojni organi lahko v skladu s členom 8 od podrejenih družb zahtevajo, da pripravijo in predložijo individualne načrte sanacije.

3. Če so izpolnjene zahteve v zvezi z zaupnostjo iz te direktive, konsolidacijski nadzornik načrte sanacije skupine posreduje:

- (a) zadevnim pristojnim organom iz členov 115 in 116 Direktive 2013/36/EU;
- (b) pristojnim organom držav članic, v katerih so pomembne podružnice, če je to pomembno za zadevno podružnico;
- (c) organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, in
- (d) organom za reševanje podrejenih družb.

4. Cilj načrta sanacije skupine je doseči stabilizacijo skupine kot celote ali katere koli institucije v skupini, če je v težavah, da se razrešijo ali odpravijo razlogi za težave in izboljša finančni položaj zadevne skupine ali institucije, pri čemer se upošteva finančni položaj drugih subjektov v skupini.

Načrt sanacije skupine vključuje dogovore za zagotovitev usklajenosti in doslednosti ukrepov, ki jih je treba sprejeti na ravni nadrejene družbe v Uniji, na ravni subjektov iz točk (c) in (d) člena 1(1), ter ukrepov, ki jih je treba sprejeti na ravni podrejenih družb in, če je to ustrezno, v skladu z Direktivo 2013/36/EU na ravni pomembnih podružnic.

5. Načrt sanacije skupine in vsak načrt za posamezno podrejeno družbo vključuje elemente iz člena 5. Kadar je to ustrezno, ti načrti vključujejo sheme za znotrajskupinsko finančno podporo, sprejete na podlagi dogovora za znotrajskupinsko finančno podporo, ki je bil sklenjen v skladu s poglavjem III.

6. Načrti sanacije skupine vključujejo vrsto možnosti za sanacijo, ki določajo ukrepe za obravnavanje scenarijev iz člena 5(6).

V načrtu sanacije skupine je za vsakega od teh scenarijev navedeno, ali obstajajo ovire za izvajanje sanacijskih ukrepov znotraj skupine, tudi na ravni posameznih subjektov, vključenih v načrt, in ali obstajajo bistvene praktične ali pravne ovire za takojšen prenos kapitala ali odplačilo obveznosti ali sredstev znotraj skupine.

7. Upravljalni organ subjekta, ki pripravi načrt reševanja skupine na podlagi odstavka 1, oceni in odobri načrt sanacije skupine, preden ga predloži konsolidacijskemu nadzorniku.

Člen 8

Ocena načrtov sanacije skupine

1. Konsolidacijski nadzornik skupaj s pristojnimi organi podrejenih družb po posvetovanju s pristojnimi organi iz člena 116 Direktive 2013/36/EU in pristojnimi organi pomembnih podružnic, če je to pomembno za to podružnico, pregleda načrt sanacije skupine in oceni, v kolikšni meri izpolnjuje zahteve in merila iz členov 6 in 7. Ta ocena se opravi v skladu s postopkom iz člena 6 in tem členom ter upošteva možen učinek sanacijskih ukrepov na finančno stabilnost v vseh državah članicah, v katerih deluje skupina.

2. Konsolidacijski nadzornik in pristojni organi podrejenih družb si prizadevajo sprejeti skupno odločitev:

(a) o pregledu in oceni načrta sanacije skupine;

(b) o tem, ali se za institucije, ki so del skupine, pripravi individualni načrt sanacije, in

(c) o uporabi ukrepov iz člena 6(5) in (6).

Udeležene strani si prizadevajo, da skupno odločitev sprejmejo v štirih mesecih od datuma, ko konsolidacijski nadzornik v skladu s členom 7(3) posreduje načrt sanacije skupine.

EBA lahko v skladu s členom 31(c) Uredbe (EU) št. 1093/2010 pristojnim organom na njihovo zaprosilo pomaga doseči skupno odločitev.

3. Če pristojni organi v štirih mesecih od datuma posredovanja ne sprejmejo skupne odločitve o pregledu in oceni načrta sanacije skupine ali o ukrepih, ki jih mora nadrejena družba v Uniji sprejeti v skladu s členom 6(5) in (6), konsolidacijski nadzornik sam sprejme odločitev glede teh zadev. Konsolidacijski nadzornik sprejme odločitev ob upoštevanju mnenj in pomislekov, ki so jih drugi pristojni organi izrazili v štirimesečnem obdobju. Konsolidacijski nadzornik odločitev sporoči nadrejeni družbi v Uniji in drugim pristojnim organom.

Če kateri koli pristojni organ iz odstavka 2 v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 ob koncu navedenega štirimesečnega obdobja zadevo iz odstavka 7 predloži EBA, konsolidacijski nadzornik svojo odločitev odloži in počaka na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, nato pa odločitev sprejme v skladu z odločitvijo EBA. Štirimesečno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v skladu z navedeno uredbo. EBA odločitev sprejme v enem mesecu. Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve ni več mogoče predložiti EBA. Če EBA v enem mesecu ne sprejme odločitve, se uporabi odločitev konsolidacijskega nadzornika.

4. Če pristojni organi v štirih mesecih od datuma posredovanja ne sprejmejo skupne odločitve o:

(a) tem, ali se za institucije, ki so pod njihovo jurisdikcijo, pripravi individualni načrt sanacije, ali

(b) uporabi ukrepov iz člena 6(5) in (6) na ravni podrejenih družb,

vsak od pristojnih organov sam odloči o navedeni zadevi.

Če kateri koli zadevni pristojni organ v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 ob koncu štirimesečnega obdobja zadevo iz odstavka 7 predloži EBA, pristojni organ podrejene družbe svojo odločitev odloži in počaka na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, nato pa odločitev sprejme v skladu z odločitvijo EBA. Štirimesečno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v skladu z navedeno uredbo. EBA odločitev sprejme v enem mesecu. Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve ni več mogoče predložiti EBA. Če EBA v enem mesecu ni sprejme odločitve, se uporabi odločitev, ki jo je pristojni organ sam sprejel za posamezno podrejeno družbo.

5. Drugi pristojni organi, ki si v okviru odstavka 4 ne nasprotujejo, lahko sprejmejo skupno odločitev o načrtu sanacije skupine, v katerega so zajeti subjekti v skupini pod njihovo jurisdikcijo.

6. Skupna odločitev iz odstavka 2 ali 5 in odločitve, ki jih sprejmejo pristojni organi v primeru, ko ni bila sprejeta skupna odločitev iz odstavkov 3 in 4, veljajo za dokončne, uporabijo pa jih pristojni organi v zadevnih državah članicah.

7. EBA sme pristojnemu organu na njegovo prošnjo v skladu z odstavkom 3 ali 4 zgolj pomagati pri doseganju dogovora v skladu s členom 19(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 v zvezi z oceno načrtov sanacije in izvajanjem ukrepov iz točk (a), (b) in (d) člena 6(6).

Člen 9

Kazalniki načrta sanacije

1. Za namen členov 5 do 8 pristojni organi zahtevajo, da vsak načrt sanacije vključuje okvir kazalnikov, ki ga pripravi institucija in ki določa, kdaj se lahko izvedejo ustrezni ukrepi iz načrta. Te kazalnike določijo pristojni organi pri ocenjevanju načrtov sanacije v skladu s členoma 6 in 8. Kazalniki lahko kvalitativno ali kvantitativno prikazujejo finančni položaj institucije in jih je enostavno spremljati. Pristojni organi zagotovijo, da institucije vzpostavijo ustrezne mehanizme za redno spremljanje kazalnikov.

Ne glede na prvi pododstavek lahko institucija:

- (a) ukrepa v skladu z načrtom sanacije, tudi če pogoji za zadevni kazalnik niso izpolnjeni, vendar upravljalni organ institucije meni, da je glede na razmere to primerno, ali
- (b) ne ukrepa, če upravljalni organ institucije meni, da glede na razmere to ni primerno.

O odločitvi o ukrepanju v skladu z načrtom sanacije ali odločitvi o neukrepanju se nemudoma obvesti pristojni organ.

2. EBA do 3. julija 2015 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010, v katerih določi minimalni seznam kvalitativnih in kvantitativnih kazalnikov iz odstavka 1.

Oddelek 3

Načrtovanje reševanja

Člen 10

Načrti reševanja

1. Organ za reševanje po posvetovanju s pristojnim organom in po posvetovanju z organi za reševanje v jurisdikciji, v kateri so pomembne podružnice, če je to pomembno za to podružnico, pripravi načrt reševanja za vsako institucijo, ki ni del skupine, nad katero se izvaja konsolidirani nadzor v skladu s členoma 111 in 112 Direktive 2013/36/EU. V načrtu reševanja so določeni ukrepi za reševanje, ki jih lahko sprejme organ za reševanje, če institucija izpolnjuje pogoje za reševanje. Informacije iz odstavka 7(a) se razkrijejo zadevni instituciji.
2. Pri pripravi načrta reševanja organ za reševanje ugotovi morebitne bistvene ovire za reševanje ter po potrebi, in če je to sorazmerno, navede ustrezne ukrepe za njihovo odpravo v skladu s poglavjem II tega naslova.
3. V načrtu reševanja se upošteva ustrezne scenarije, vključno s tem, da je propad lahko omejen na posamezni primer ali se zgodi v času splošne finančne nestabilnosti ali dogodkov na ravni celotnega sistema. Načrt za reševanje ne predvideva česar koli od naslednjega:
 - (a) kakršne koli izredne javnofinančne pomoči z izjemo uporabe shem financiranja, vzpostavljenih v skladu s členom 100;
 - (b) kakršne koli izredne likvidnostne pomoči centralne banke ali
 - (c) kakršne koli likvidnostne pomoči centralne banke, dodeljene na podlagi nestandardnega zavarovanja, zapadlosti in obrestne mere.
4. Načrt reševanja vključuje analizo, kako in kdaj bi lahko institucija zaprosila za posojilo centralne banke v okoliščinah, ki se obravnavajo v načrtu, in navaja sredstva, ki bi bila verjetno priznana v okviru zavarovanja s premoženjem.
5. Organi za reševanje lahko od institucij zahtevajo pomoč pri pripravi in posodobitvi načrtov.
6. Načrti reševanja se pregledujejo in po potrebi posodablajo vsaj enkrat letno ter po vsaki bistveni spremembi pravne ali organizacijske strukture institucije, njenega poslovanja ali finančnega položaja, ki bi lahko bistveno vplivala na učinkovitost načrta ali na drug način zahtevala spremembo načrta reševanja.

Za namen pregledovanja in posodabljanja načrtov za reševanje iz prvega pododstavka institucije in pristojni organi nemudoma sporočijo organom za reševanje vsako spremembo, ki zahteva pregled ali posodobitev načrta reševanja.

7. Brez poseganja v člen 4 so v načrtu reševanja določene možnosti za uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje iz naslova IV za institucijo. Ta načrt vključuje naslednje elemente, skupaj s kvantitativno opredelitvijo, kjer je to ustrezno in mogoče:

- (a) povzetek ključnih elementov načrta;
- (b) povzetek bistvenih sprememb institucije, ki so se zgodile po tem, ko so bile nazadnje predložene informacije o reševanju;
- (c) prikaz, kako bi se lahko kritične funkcije in glavna poslovna področja, kolikor je to potrebno, pravno in ekonomsko ločile od drugih funkcij, da bi se zagotovila kontinuiteta v primeru propada institucije;
- (d) oceno časovnega okvira za izvršitev vseh bistvenih vidikov načrta;
- (e) podroben opis ocene rešljivosti, pripravljene v skladu z odstavkom 2 tega člena in s členom 15;
- (f) opis vseh ukrepov, ki so v skladu s členom 17 potrebni za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost, opredeljenih na podlagi ocene, pripravljene v skladu s členom 15;
- (g) opis postopkov za določitev vrednosti in tržljivosti kritičnih funkcij, glavnih poslovnih področij in sredstev institucije;
- (h) podroben opis dogovorov, s katerimi se zagotovi, da so informacije, zahtevane v skladu s členom 11, posodobljene in da so vedno na voljo organom za reševanje;
- (i) obrazložitev organa za reševanje, kako bi se lahko financirale možnosti reševanja, ne da bi se pri tem predvidelo karkoli od naslednjega:
 - (i) kakršna koli izredna javnofinančna pomoč, razen uporabe shem financiranja, vzpostavljenih v skladu s členom 100;
 - (ii) kakršna koli izredna likvidnostna pomoč centralne banke, ali
 - (iii) kakršna koli likvidnostna pomoč centralne banke, dodeljena na podlagi nestandardnega zavarovanja, zapadlosti in obrestne mere;
- (j) podroben opis različnih strategij reševanja, ki bi se lahko uporabile v skladu z različnimi mogočimi scenariji in ustreznimi časovnimi okviri;
- (k) opis kritičnih odvisnosti;
- (l) opis možnosti za ohranjanje dostopa do plačil in klirinških storitev ter druge infrastrukture in oceno prenosljivosti pozicij strank;
- (m) analizo vpliva načrta na zaposlene v instituciji, vključno z oceno povezanih stroškov, in opis predvidenih postopkov za posvetovanje z zaposlenimi med procesom reševanja, pri čemer se po potrebi upoštevajo nacionalni sistemi dialoga s socialnimi partnerji;
- (n) načrt za obveščanje medijev in javnosti;

- (o) minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ki se zahtevajo na podlagi člena 45(1), in rok za doseganje te ravni, če je to ustrezno;
- (p) če je to ustrezno, minimalne zahteve glede kapitala in pogodbene instrumente za reševanje s sredstvi upnikov v skladu s členom 45(1) ter rok za doseganje te ravni, če je to ustrezno;
- (q) opis ključnih dejavnosti in sistemov za ohranitev nemotenega izvajanja operativnih postopkov institucije;
- (r) po potrebi mnenje, ki ga izrazi institucija glede načrta reševanja.

8. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo, da od institucije in subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) zahtevajo hranjenje podrobnih evidenc finančnih pogodb, katerih pogodbenika sta. Organ za reševanje lahko določi rok, v katerem mora biti institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) sposoben predložiti te evidence. Isti rok velja za vse institucije in vse subjekte iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) pod njegovo jurisdikcijo. Organ za reševanje lahko določi različne roke za različne vrste finančnih pogodb, kot so opredeljene v členu 2(100). Ta odstavek ne vpliva na pooblastila pristojnega organa za zbiranje informacij.

9. EBA po posvetovanju z ESRB pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih dodatno določi vsebino načrta reševanja.

Te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 11

Informacije za načrte reševanja in sodelovanje institucije

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo zahtevati od institucij, da:

- (a) pri pripravi načrtov reševanja sodelujejo v potrebni meri;
- (b) jim bodisi neposredno ali prek pristojnega organa predložijo vse informacije, potrebne za pripravo in izvajanje načrtov reševanja.

Organi za reševanje imajo zlasti pooblastilo, da med drugim zahtevajo tudi informacije in analizo iz dela B Priloge.

2. Pristojni organi v zadevnih državah članicah sodelujejo z organi za reševanje, da se preveri, ali so že na voljo nekatere ali vse informacije iz odstavka 1. Kadar so takšne informacije na voljo, jih pristojni organi posredujejo organom za reševanje.

3. EBA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov za določitev postopkov in minimalnega sklopa standardnih obrazcev in predlog za zagotavljanje informacij na podlagi tega člena.

Te osnutke izvedbenih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 12

Načrti za reševanje skupine

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje, pristojen na ravni skupine, skupaj z organi za reševanje podrejenih družb in po posvetovanju z organi za reševanje pomembnih podružnic, če je to pomembno za to podružnico, pripravijo načrte za reševanje skupine. Načrti za reševanje skupine vključujejo načrt za reševanje skupine, ki jo vodi nadrejena družba v Uniji, kot celote, in sicer bodisi na podlagi reševanja na ravni nadrejene družbe v Uniji bodisi na podlagi razcepitve in reševanja podrejenih družb. V načrtu za reševanje skupine se določijo ukrepi za reševanje:

- (a) nadrejene družbe v Uniji;
 - (b) podrejenih družb, ki so del skupine in se nahajajo v Uniji;
 - (c) subjektov iz točk (c) in (d) člena 1(1) in
 - (d) v skladu z naslovom VI, podrejenih družb, ki so del skupine in se nahajajo zunaj Unije.
2. Načrt reševanja skupine se pripravi na podlagi informacij, predloženih v skladu s členom 11.
3. V načrtu reševanja skupine:
- (a) so določeni ukrepi za reševanje, ki jih je treba sprejeti za subjekte v skupini, tako z ukrepi za reševanje glede subjektov iz točk (b), (c) in (d) člena 1(1), nadrejenih družb in podrejenih institucij kot tudi z usklajenimi ukrepi za reševanje glede podrejenih institucij v scenarijih iz člena 10(3);
 - (b) je preučeno, v kakšnem obsegu bi se lahko instrumenti in pooblastila za reševanje usklajeno uporabljali in izvajali za subjekte v skupini s sedežem v Uniji, vključno z ukrepi za olajšanje nakupa skupine kot celote ali ločenih poslovnih področij ali dejavnosti, ki jih izvaja več subjektov v skupini, ali posebnih subjektov v skupini s strani tretje osebe, ter so opredeljene kakršne koli morebitne ovire za usklajeno reševanje;
 - (c) če skupina vključuje subjekte, ustanovljene v tretjih državah, so opredeljeni primerni dogovori za sodelovanje in usklajevanje z ustreznimi organi teh tretjih držav ter posledice za reševanje znotraj Unije;
 - (d) so opredeljeni ukrepi, ki so potrebni za reševanje skupine, ko so za to izpolnjeni pogoji, vključno s pravnim in gospodarskim ločevanjem posameznih funkcij ali poslovnih področij;
 - (e) so določeni morebitni dodatni ukrepi, ki niso omenjeni v tej direktivi in jih organ za reševanje na ravni skupine namerava sprejeti pri reševanju skupine;
 - (f) je opredeljeno, kako bi se lahko financirali ukrepi za reševanje skupine, in, če bi bila potrebna shema financiranja, so določena načela za delitev odgovornosti za takšno financiranje med viri financiranja v različnih državah članicah. Načrt ne predvideva česar koli od naslednjega:
 - (i) kakršne koli izredne javnofinančne pomoči z izjemo uporabe shem financiranja, vzpostavljenih v skladu s členom 100;
 - (ii) kakršne koli izredne likvidnostne pomoči centralne banke ali

- (iii) kakršne koli likvidnostne pomoči centralne banke, dodeljene na podlagi nestandardnega zavarovanja, zapadlosti in obrestne mere.

Ta načela se določijo na podlagi pravičnih in uravnoteženih meril, upoštevajo pa zlasti člen 107(5) in učinek na finančno stabilnost v vseh zadevnih državah članicah.

4. Ocena rešljivosti skupine iz člena 16 se izvede istočasno s pripravo in posodabljanjem načrtov reševanja skupine v skladu s tem členom. V načrt reševanja skupine se vključi podroben opis ocene rešljivosti, ki se izvede v skladu s členom 16.
5. Načrt reševanja skupine nima nesorazmernega vpliva na nobeno državo članico.
6. EBA po posvetovanju z ESRB pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih določi vsebino načrta reševanja, pri tem pa upošteva raznolikost poslovnih modelov skupin na notranjem trgu.

Te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 13

Zahteva in postopek za načrte reševanja skupine

1. Nadrejene družbe v Uniji v skladu s členom 11 sporočajo informacije, ki se lahko zahtevajo, organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine. Te informacije zadevajo nadrejeno družbo v Uniji in v zahtevanem obsegu vsak subjekt v skupini, vključno s subjekti iz točk (c) in (d) člena 1(1).

Če so izpolnjene zahteve v zvezi z zaupnostjo iz te direktive, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, posreduje informacije, pridobljene v skladu s tem odstavkom:

- (a) EBA;
- (b) organom za reševanje podrejenih družb;
- (c) pristojnim organom v jurisdikcijah, v katerih so pomembne podružnice, če je to pomembno za to podružnico;
- (d) zadevnim pristojnim organom iz členov 115 in 116 Direktive 2013/36/EU;
- (e) organom za reševanje držav članic, v katerih imajo subjekti iz točke (c) in (d) člena 1(1) svoj sedež.

Informacije, ki jih organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, sporoči organom za reševanje in pristojnim organom podrejenih družb, organom za reševanje v jurisdikciji, v kateri so pomembne podružnice, in zadevnim pristojnim organom iz členov 115 in 116 Direktive 2013/36/EU, vsebujejo najmanj vse informacije, ki so pomembne za podrejeno družbo ali pomembno podružnico. Informacije, ki se predložijo EBA, vsebujejo vse informacije, ki so pomembne za vlogo EBA v načrtih reševanja skupine. Informacij, ki zadevajo podrejene družbe v tretji državi, organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine, ni treba posredovati brez soglasja zadevnega nadzornega organa ali organa za reševanje tretje države.

2. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, skupaj z organi za reševanje iz drugega pododstavka odstavka 1 tega člena v okviru kolegijev za reševanje in po posvetovanju z ustreznimi pristojnimi organi, vključno s pristojnimi organi v jurisdikcijah držav članic, kjer so pomembne podružnice, pripravijo in posodablja načrte reševanja skupine. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, lahko po svoji presoji in v skladu z zahtevami v zvezi z zaupnostjo iz člena 98 te direktive v pripravo in posodabljanje načrtov reševanja skupine vključijo organe za reševanje tretjih držav, v jurisdikciji katerih je skupina ustanovila podrejene družbe, finančne holdinge ali pomembne podružnice, kot so opredeljeni v členu 51 Direktive 2013/36/EU.

3. Države članice zagotovijo, da se načrti reševanja skupine pregledajo in po potrebi posodobijo vsaj enkrat letno ter po kakršni koli spremembi pravne ali organizacijske strukture, poslovanja ali finančnega položaja skupine oziroma katerega koli subjekta v skupini, ki bi lahko bistveno vplivala na načrt ali zahtevala njegovo spremembo.

4. Sprejetje načrta reševanja skupine ima obliko skupne odločitve organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, in organov za reševanje podrejenih družb.

Organi za reševanje sprejmejo skupno odločitev v štirih mesecih od dneva, ko organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, pošlje informacije iz drugega pododstavka odstavka 1.

EBA lahko v skladu s členom 31(c) Uredbe (EU) št. 1093/2010 organom za reševanje na njihovo prošnjo pomaga doseči skupno odločitev.

5. Če organi za reševanje v štirih mesecih ne sprejmejo skupne odločitve, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, odločitev o načrtu reševanja skupine sprejme sam. Odločitev se v celoti obrazloži, pri njenem sprejemanju pa se upoštevajo mnenja in pomisleki drugih organov za reševanje. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, predloži odločitev nadrejeni družbi v Uniji.

Če kateri koli organ za reševanje v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 ob koncu štirimesečnega obdobja zadevo predloži EBA, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, v skladu z odstavkom 9 tega člena svojo odločitev odloži in počaka na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, nato pa svojo odločitev sprejme v skladu z odločitvijo EBA. Štirimesečno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v skladu z navedeno uredbo. EBA odločitev sprejme v enem mesecu. Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve EBA ni več mogoče predložiti. Če EBA v enem mesecu ne sprejme odločitve, se uporabi odločitev organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine.

6. Če organi za reševanje v štirih mesecih ne sprejmejo takšne skupne odločitve, vsak organ za reševanje, odgovoren za posamezno podrejeno družbo, odločitev sprejme sam ter pripravi in posodablja načrt za reševanje za subjekte pod njegovo jurisdikcijo. Organ za reševanje vsako posamezno odločitev v celoti obrazloži, navede razloge za nestrinjanje s predlaganim načrtom za reševanje skupine ter upošteva mnenja in pomisleke drugih pristojnih organov in organov za reševanje. Vsak organ za reševanje svojo odločitev sporoči drugim članom kolegija za reševanje.

Če kateri koli organ za reševanje v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 ob koncu štirimesečnega obdobja zadevo predloži EBA, zadevni organ za reševanje v skladu z odstavkom 9 tega člena svojo odločitev odloži in počaka na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, nato pa odločitev sprejme v skladu z odločitvijo EBA. Štirimesečno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v skladu z navedeno uredbo. EBA odločitev sprejme v enem mesecu. Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve EBA ni več mogoče predložiti. Če EBA v enem mesecu ne sprejme odločitve, se uporabi odločitev organa za reševanje podrejene družbe.

7. Drugi organi za reševanje, ki si v okviru odstavka 6 ne nasprotujejo, lahko sprejmejo skupno odločitev o načrtu reševanja skupine, v katerega so zajeti subjekti v skupini pod njihovo jurisdikcijo.

8. Skupne odločitve iz odstavkov 4 in 7 ter odločitve, ki jih sprejmejo organi za reševanje v primeru, ko ni bila sprejeta skupna odločitev iz odstavkov 4a in 6, veljajo za dokončne, uporabijo pa jih tudi drugi zadevni organi za reševanje.

9. EBA lahko v skladu z odstavkoma 5 in 6 tega člena na prošnjo katerega koli organa za reševanje organom za reševanje pomaga pri doseganju sporazuma v skladu s členom 19(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010, razen če kateri od zadevnih organov za reševanje oceni, da bi lahko vsebina zadeve, v zvezi s katero obstaja nestrinjanje, kakor koli vplivala na fiskalno odgovornost držav članic.

10. Kadar se na podlagi odstavkov 4 in 7 sprejmejo skupne odločitve in če organ za reševanje na podlagi odstavka 9 oceni, da vsebina zadeve, v zvezi s katero obstaja nestrinjanje, vpliva na fiskalno odgovornost njegove države članice, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, ponovno oceni načrt za reševanje skupine, vključno z minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti.

Člen 14

Pošiljanje načrtov za reševanje pristojnim organom

1. Organ za reševanje pošlje načrte reševanja in morebitne spremembe teh načrtov ustreznim pristojnim organom.
2. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, pošlje načrte reševanja in morebitne spremembe teh načrtov ustreznim pristojnim organom.

POGLAVJE II

Rešljivost

Člen 15

Ocena rešljivosti za institucije

1. Države članice zagotovijo, da organ za reševanje po posvetovanju s pristojnim organom in organi za reševanje v jurisdikciji, v kateri so pomembne podružnice, če je to pomembno za to podružnico, oceni, v kakšnem obsegu je institucija, ki ni del skupine, rešljiva brez predvidevanja česar koli od naslednjega:

- (a) kakršne koli izredne javnofinančne pomoči z izjemo uporabe shem financiranja, vzpostavljenih v skladu s členom 100;
- (b) kakršne koli izredne likvidnostne pomoči centralne banke;
- (c) kakršne koli likvidnostne pomoči centralne banke, dodeljene na podlagi nestandardnega zavarovanja, zapadlosti in obrestne mere.

Institucija velja za rešljivo, če je izvedljivo in verjetno, da jo organ za reševanje bodisi likvidira v okviru običajnih insolvenčnih postopkov ali reši z uporabo različnih instrumentov in pooblastil za reševanje, pri čemer se v čim večji meri prepreči kakršni koli resnejši negativni vpliv na finančni sistem države članice, v kateri ima zadevna institucija sedež, ali druge države članice ali Unije, vključno z okoliščinami širše finančne nestabilnosti ali sistemskimi dogodki, ter z namenom zagotovitve kontinuitete opravljanja kritičnih funkcij institucije. Če institucija velja za nerešljivo, organi za reševanje o tem pravočasno obvestijo EBA.

2. Za namene ocene rešljivosti iz odstavka 1 organi za reševanje ocenijo vsaj zadeve iz oddelka C Priloge.
3. Organ za reševanje pripravi oceno rešljivosti iz tega člena istočasno s pripravo in posodobitvijo načrta reševanja v skladu s členom 10 ter za namene te priprave in posodobitve.
4. EBA po posvetovanju z ESRB pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se določijo zadeve in merila za oceno rešljivosti institucij ali skupin iz odstavka 2 tega člena in iz člena 16.

Te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje osnutkov regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 16

Ocena rešljivosti za skupine

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, skupaj z organi za reševanje podrejenih družb, in sicer po posvetovanju s konsolidacijskim nadzornikom in pristojnimi organi takšnih podrejenih družb, ter organi za reševanje v jurisdikciji, v kateri so pomembne podružnice, če je to pomembno za to podružnico, ocenijo, v kakšnem obsegu so skupine rešljive brez predvidevanja česar koli od naslednjega:
 - (a) kakršne koli izredne javnofinančne pomoči z izjemo uporabe shem financiranja, vzpostavljenih v skladu s členom 100;
 - (b) kakršne koli izredne likvidnostne pomoči centralne banke;
 - (c) kakršne koli likvidnostne pomoči centralne banke, dodeljene na podlagi nestandardnega zavarovanja, zapadlosti in obrestne mere.

Skupina velja za rešljivo, če je izvedljivo in verjetno, da organi za reševanje zagotovijo prenehanje subjektov v skupini v okviru običajnih insolvenčnih postopkov ali jih rešijo z uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje, pri čemer v čim večji meri prepreči resnejši negativni vpliv na finančni sistem države članice, v kateri imajo zadevni subjekti v skupini sedež, ali druge države članice ali Unije, vključno z okoliščinami širše finančne nestabilnosti ali sistemskimi dogodki, ter z namenom zagotovitve kontinuitete opravljanja kritičnih funkcij subjektov v skupini, kadar jih je možno preprosto in pravočasno ločiti bodisi z drugimi sredstvi. Če skupina velja za neresljivo, organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, o tem pravočasno obvestijo EBA.

Oceno rešljivosti skupine preučijo kolegiji za reševanje iz člena 88.

2. Za namene ocene rešljivosti skupine organi za reševanje ocenijo vsaj zadeve iz oddelka C Priloge.
3. Ocena rešljivosti skupine iz tega člena se pripravi istočasno s pripravo in posodobitvijo načrtov reševanja skupine v skladu s členom 12 ter za namene te priprave in posodobitve. Ocena se pripravi v skladu s postopkom odločanja iz člena 13.

Člen 17

Pooblastila za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost

1. Države članice zagotovijo, da organ za reševanje, ko na podlagi ocene rešljivosti za institucijo, pripravljene v skladu s členoma 15 in 16, in po posvetovanju s pristojnim organom ugotovi, da obstajajo bistvene ovire za rešljivost te institucije, to ugotovitev pisno sporoči zadevni instituciji, pristojnemu organu in organom za reševanje v jurisdikciji, v kateri so pomembne podružnice.

2. Zahteva, da morajo organi za reševanje pripraviti načrte reševanja iz člena 10(1) in da morajo ustrezni organi za reševanje sprejeti skupno odločitev o načrtih za reševanje skupine iz člena 13(4), se po obvestilu iz odstavka 1 tega člena začasno prekliče, vse dokler organ za reševanje na podlagi odstavka 3 tega člena ne odobri ukrepov za odpravo bistvenih ovir za rešljivost ali jih na podlagi odstavka 4 tega člena določi.

3. Institucija v štirih mesecih od dneva prejema obvestila v skladu z odstavkom 1 organu za reševanje predlaga možne ukrepe za obravnavo ali odpravo bistvenih ovir za rešljivost, navedenih v obvestilu. Organ za reševanje po posvetovanju s pristojnim organom oceni, ali ti ukrepi učinkovito zmanjšujejo ali odpravljajo bistvene zadevne ovire.

4. Če organ za reševanje oceni, da ukrepi, ki jih institucija predlaga v skladu z odstavkom 3, zadevnih ovir ne zmanjšujejo ali odpravljajo učinkovito, bodisi neposredno bodisi posredno prek pristojnega organa od institucije zahteva, da sprejme nadomestne ukrepe, s katerimi bi bilo ta cilj mogoče doseči, in jih pisno sporoči instituciji, ki v enem mesecu predloži načrt za izpolnjevanje teh zahtev.

Pri določanju nadomestnih ukrepov organ za reševanje dokaže, da z ukrepi, ki jih je predlagala institucija, ne bi bilo mogoče odpraviti ovir za rešljivost, in da so predlagani nadomestni ukrepi pri odpravljanju teh ovir sorazmerni. Organ za reševanje upošteva grožnjo za finančno stabilnost, ki jo predstavljajo te ovire za rešljivost, in učinek ukrepov na poslovanje institucije, njeno stabilnost in zmožnost prispevanja h gospodarstvu.

5. Za namene odstavka 4 imajo organi za reševanje pooblastilo za sprejetje katerega koli od naslednjih ukrepov:

- (a) zahtevo, da institucija pregleda sporazume o znotrajskupinskem financiranju oziroma preveri odsotnost teh sporazumov, ali sklene sporazume o opravljanju storitev – bodisi znotraj skupine ali s tretjimi osebami – ki obsegajo zagotavljanje kritičnih funkcij;
- (b) zahtevo, da institucija omeji svoje največje izpostavljenosti na posamični in skupni ravni;
- (c) uvedbo zahtev glede zagotavljanja specifičnih ali rednih dodatnih informacij, ki so potrebne za namene reševanja;
- (d) zahtevo, da institucija proda določeno premoženje;
- (e) zahtevo, da institucija omeji ali preneha opravljati posamezne obstoječe ali predlagane dejavnosti;
- (f) omejitev ali preprečitev razvoja novih ali obstoječih poslovnih področij ali prodaje novih ali obstoječih produktov;
- (g) zahtevo po spremembah pravnih ali operativnih struktur institucije ali katerega koli subjekta v skupini, ki je posredno ali neposredno pod njenim nadzorom, da bi se zmanjšala zapletenost ter s tem zagotovila možnost pravne in operativne ločenosti kritičnih funkcij od drugih funkcij z uporabo instrumentov za reševanje;

- (h) zahtevo, da institucija ali nadrejena družba ustanovi nadrejen finančni holding v državi članici ali Uniji;
- (i) zahtevo, da institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) izda kvalificirane obveznosti za izpolnitev zahtev iz člena 45;
- (j) zahtevo, da institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) sprejme ukrepe za izpolnjevanje minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti iz člena 45, zlasti da se poskusi ponovno pogajati glede kvalificiranih obveznosti, instrumenta dodatnega temeljnega kapitala ali instrumenta dodatnega kapitala, ki jih je izdala, da se zagotovi, da je vsaka odločitev organa za reševanje o odpisu ali konverziji te obveznosti ali instrumenta v skladu s pravom jurisdikcije, ki ureja to obveznost ali instrument, in
- (k) kadar je institucija podrejena družba mešanega poslovnega holdinga, zahtevo, da mešani poslovni holding ustanovi ločen finančni holding za nadzor nad institucijo, če je to potrebno, da se omogoči reševanje institucije ter prepreči, da bi uporaba instrumentov in pooblastil za reševanje iz naslova IV negativno vplivala na nefinančni del skupine.

6. Odločitev, sprejeta v skladu z odstavkom 1 ali 4, izpolnjuje naslednje zahteve:

- (a) vključuje ustrezno utemeljitev zadevne ocene ali ugotovitve;
- (b) navaja, kako ocena ali ugotovitev izpolnjuje zahtevo glede sorazmerne uporabe iz odstavka 4, in
- (c) zoper njo je dopustna pritožba.

7. Preden organ za reševanje določi kateri koli ukrep iz odstavka 4, po posvetovanju s pristojnim organom in po potrebi z imenovanim nacionalnim makrobonitetnim organom ustrezno preuči možen vpliv teh ukrepov na posamezno institucijo, na notranji trg za finančne storitve in na finančno stabilnost v drugih državah članicah in Uniji kot celoti.

8. EBA do 3. julija 2015 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010, v katerih podrobneje določi ukrepe iz odstavka 5 in okoliščine, v katerih se vsak od teh ukrepov lahko uporabi.

Člen 18

Pooblastila za zmanjšanje ali odpravo ovir za rešljivost: obravnava skupine

1. Po posvetovanju s kolegijem nadzornikov in organi za reševanje v jurisdikcijah, v katerih so pomembne podružnice, če je to pomembno za to podružnico, organ za reševanje, pristojen na ravni skupin, e skupaj z organi za reševanje podrejenih družb v okviru kolegija za reševanje preuči oceno, ki se zahteva v skladu s členom 16, in stori vse potrebno, da se sprejme skupna odločitev o uporabi ukrepov, opredeljenih v skladu s členom 17(4) v zvezi z vsemi institucijami, ki so del skupine.

2. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, v sodelovanju s konsolidacijskim nadzornikom in organom EBA v skladu s členom 25(1) Uredbe (EU) št. 1093/2010 pripravi in predloži poročilo nadrejeni družbi v Uniji, organom za reševanje podrejenih družb, ki ga bodo predložili podrejenim družbam pod svojim nadzorom, in organom za reševanje v jurisdikcijah, v katerih so pomembne podružnice. Poročilo se pripravi po posvetovanju z organi za reševanje in analizira bistvene ovire za učinkovito izvajanje instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje v povezavi s skupino. V poročilu se obravnava vpliv na poslovni model institucije ter priporočijo sorazmerni in ciljno usmerjeni ukrepi, ki so po mnenju organa potrebni ali ustrezni za odpravo teh ovir.

3. Nadrejena družba v Uniji lahko v štirih mesecih po datumu prejema poročila predloži pripombe in organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine, predlaga nadomestne ukrepe, s katerimi bi se lahko odpravile ovire, ugotovljene v poročilu.

4. Organ za reševanje, pristojni na ravni skupine, vse ukrepe, ki jih predlaga nadrejena družba v Uniji, sporoči konsolidacijskemu nadzorniku, EBA, organom za reševanje podrejenih družb in organom za reševanje v jurisdikcijah, v katerih so pomembne podružnice, če je to pomembno za to podružnico. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, in organi za reševanje podrejenih družb po posvetovanju s pristojnimi organi in organi za reševanje v jurisdikcijah, v katerih so pomembne podružnice, storijo vse, kar je v njihovi moči, da v okviru kolegija za reševanje sprejmejo skupno odločitev o opredelitvi znatnih ovir ter po potrebi oceno ukrepov, ki jih predlaga nadrejena družba v Uniji, in ukrepov za zmanjšanje ali odpravo ovir, ki jih zahtevajo organi, pri čemer upoštevajo možni učinek ukrepov v vseh državah članicah, v katerih skupina deluje.

5. Skupna odločitev se sprejme v štirih mesecih po tem, ko nadrejena družba v Uniji predloži pripombe, ali ob izteku štirimesečnega roka iz odstavka 3, karkoli nastopi prej. Skupna odločitev se obrazloži in navede v dokumentu, ki ga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, predloži nadrejeni družbi v Uniji.

EBA lahko na prošnjo organa za reševanje v skladu s členom 31(c) Uredbe (EU) št. 1093/2010 organom za reševanje pomaga doseči skupno odločitev.

6. Če v roku iz odstavka 5 skupna odločitev ni sprejeta, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine odločitev o ustreznih ukrepih, ki jih je treba v skladu s členom 17(4) sprejeti na ravni skupine, sprejme sam.

Odločitev se v celoti obrazloži, pri njenem sprejemanju pa se upoštevajo mnenja in pomisleki drugih organov za reševanje. Odločitev nadrejeni družbi v Uniji predloži organ za reševanje, pristojen na ravni skupine.

Če kateri koli organ za reševanje v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 ob koncu štirimesečnega obdobja zadevo iz odstavka 9 tega člena predloži EBA, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, svojo odločitev odloži in počaka na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, nato pa svojo odločitev sprejme v skladu z odločitvijo EBA. Štirimesečno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v skladu z navedeno uredbo. EBA odločitev sprejme v enem mesecu. Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve EBA ni več mogoče predložiti. Če EBA v enem mesecu ne sprejme odločitve, se uporabi odločitev organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine.

7. Če se skupna odločitev ne sprejme, organi za reševanje podrejenih družb sprejmejo svoje odločitve o ustreznih ukrepih, ki jih morajo podrejene družbe sprejeti na individualni ravni v skladu s členom 17(4). Odločitev se v celoti obrazloži, pri njenem sprejemanju pa se upoštevajo mnenja in pomisleki drugih organov za reševanje. Odločitev se predloži zadevni podrejeni družbi in organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine.

Če kateri koli organ za reševanje v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 ob koncu štirimesečnega obdobja zadevo iz odstavka 9 tega člena predloži EBA, organ za reševanje podrejene družbe svojo odločitev odloži in počaka na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(9) navedene uredbe, nato pa odločitev sprejme v skladu z odločitvijo EBA. Štirimesečno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v skladu z navedeno uredbo. EBA odločitev sprejme v enem mesecu. Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve EBA ni več mogoče predložiti. Če EBA v enem mesecu ne sprejme odločitve, se uporabi odločitev organa za reševanje podrejene družbe.

8. Skupna odločitev iz odstavka 5 in odločitve, ki jih sprejmejo organi za reševanje v primeru, ko ni bila sprejeta skupna odločitev iz odstavka 6, veljajo za dokončne, uporabijo pa jih tudi drugi zadevni organi za reševanje.

9. Če skupna odločitev o sprejetju katerega koli ukrepa iz točk (g), (h) ali (k) člena 17(5) ni bila sprejeta, lahko EBA na prošnjo organa za reševanje v skladu z odstavkom 6 ali 7 tega člena pomaga organom za reševanje pri doseganju sporazuma v skladu s členom 19(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010.

POGLAVJE III

Znotrajskupinska finančna podpora

Člen 19

Sporazum o finančni podpori v skupini

1. Države članice zagotovijo, da lahko nadrejena institucija v državi članici, nadrejena institucija v Uniji ali subjekt iz točke (c) ali (d) člena 1 ter njene podrejene družbe v drugih državah članicah ali tretjih državah, ki so institucije ali finančne institucije, vključene v konsolidirani nadzor nadrejene družbe, sklenejo sporazum o zagotovitvi finančne podpore kateri koli drugi stranki sporazuma, ki izpolnjuje pogoje za zgodnje posredovanje iz člena 27, če so izpolnjeni tudi pogoji iz tega poglavja.

2. To poglavje se ne uporablja za znotrajskupinske finančne sheme, vključno s shemami financiranja in izvajanjem centraliziranih shem financiranja, če nobena od strani, vključenih v te sheme, ne izpolnjuje pogojev za zgodnje posredovanje.

3. Sporazum o finančni podpori v skupini ni predpogoj za:

(a) zagotavljanje finančne podpore subjektom skupine, ki so v finančnih težavah, če se institucija tako odloči za vsak primer posebej in v skladu s politikami skupine, če to ne pomeni tveganja za vso skupino, ali

(b) delovanje v državi članici.

4. Države članice v nacionalnem pravu odpravijo vse pravne ovire za transakcije znotrajskupinske finančne podpore, ki se opravijo v skladu s tem poglavjem, pri čemer nobena določba tega poglavja državam članicam ne preprečuje omejitev znotrajskupinskih transakcij v zvezi z nacionalnim pravom, s katerim se izvajajo možnosti iz Uredbe (EU) št. 575/2013 in s katerim se prenaša Direktiva 2013/36/EU ali ki zahteva ločitev delov skupine ali dejavnosti znotraj skupine za namene finančne stabilnosti.

5. Sporazum o finančni podpori v skupini lahko:

(a) zajema eno ali več podrejenih družb skupine in lahko zagotavlja finančno podporo nadrejene družbe podrejenim družbam, finančno podporo podrejenih družb nadrejeni družbi, finančno podporo med podrejenimi družbami skupine, ki so stranke sporazuma, ali kombinacijo navedenih subjektov;

(b) zagotavlja finančno podporo v obliki posojila, zagotovitve jamstev, zagotovitve sredstev za zavarovanje s premoženjem ali kombinacijo teh oblik finančne podpore v eni ali več transakcijah, tudi med prejemnikom podpore in tretjo osebo.

6. Če se subjekt v skupini v skladu s pogoji iz sporazuma o finančni podpori v skupini strinja, da bo zagotovil finančno podporo drugemu subjektu v skupini, lahko sporazum vključuje zavezo o vzajemnosti, v skladu s katero bo subjekt v skupini, ki prejme podporo, zagotovil finančno podporo subjektu v skupini, ki zagotavlja podporo.

7. V sporazumu o finančni podpori v skupini se opredelijo načela za izračun nadomestila za vsako transakcijo, izvedeno v skladu z njim. Ta načela vključujejo zahtevo, da se nadomestilo določi v trenutku, ko se zagotovi finančna podpora. Sporazum, vključno z načeli za izračun nadomestila za zagotovitev finančne podpore in drugimi pogoji sporazuma, upošteva naslednja načela:

- (a) vsaka stranka mora k sporazumu pristopiti prostovoljno;
 - (b) vsaka stranka, ko pristopa k sporazumu in določa nadomestilo, mora delovati v svojo najboljšo korist, pri čemer se lahko upoštevajo vse neposredne ali posredne koristi, ki jih stranka lahko pridobi z zagotovitvijo finančne podpore;
 - (c) vsaka stranka, ki zagotovi finančno podporo, mora imeti na voljo vse pomembne informacije o stranki, ki finančno podporo prejme, preden določi nadomestilo za zagotovitev finančne podpore in preden se odloči, da jo bo zagotovila;
 - (d) pri nadomestilu za zagotovitev finančne podpore se lahko upoštevajo informacije, ki jih ima stranka, ki zagotovi finančno podporo, ker je v isti skupini kot stranka, ki finančno podporo prejme, niso pa na voljo trgu, in
 - (e) pri načelih za izračun nadomestila za zagotovitev finančne podpore ni treba upoštevati pričakovanega začasnega učinka na tržne cene zaradi dogodkov zunaj skupine.
8. Sporazum o finančni podpori v skupini se lahko sklene le, če v trenutku, ko je predlagan, ustrezni pristojni organi menijo, da nobena od strank ne izpolnjuje pogojev za zgodnje posredovanje.
9. Države članice zagotovijo, da lahko vse pravice, terjatve ali ukrepe na podlagi sporazuma o finančni podpori v skupini izvajajo le stranke sporazuma, tretje osebe pa so izključene.

Člen 20

Pregled predlaganega sporazuma s strani pristojnih organov in posredovanje

1. Nadrejena institucija v Uniji konsolidacijskemu nadzorniku predloži vlogo za odobritev vsakega sporazuma o finančni podpori v skupini, predlaganega v skladu s členom 19. Vloga vključuje besedilo predlaganega sporazuma in navaja subjekte v skupini, ki se predlagajo za stranke sporazuma.
2. Konsolidacijski nadzornik vlogo nemudoma posreduje pristojnim organom vsake podrejene družbe, ki se ponudi za stranko sporazuma, da bi sprejeli skupno odločitev.
3. Konsolidacijski nadzornik v skladu s postopkom iz odstavkov 5 in 6 tega člena odobri predlagani sporazum, če so pogoji sporazuma skladni s pogoji za finančno podporo iz člena 23.
4. Konsolidacijski nadzornik lahko v skladu s postopkom iz odstavkov 5 in 6 tega člena prepove sklenitev predlaganega sporazuma, če se presodi, da ni skladen s pogoji za finančno podporo iz člena 23.
5. Pristojni organi storijo vse, kar je v njihovi moči, da v štirih mesecih od dneva prejema vloge, ki jim jo posreduje konsolidacijski nadzornik, sprejmejo skupno odločitev o tem, ali so pogoji predlaganega sporazuma skladni s pogoji za finančno podporo iz člena 23, in pri tem upoštevajo možen učinek izvajanja sporazuma v vseh državah članicah, v katerih skupina deluje, vključno s finančnimi posledicami. Skupna odločitev se navede in v celoti obrazloži v dokumentu, ki ga konsolidacijski nadzornik posreduje investitorju.

EBA lahko v skladu s členom 31 Uredbe (EU) št. 1093/2010 pristojnemu organu na njegovo zahtevo pomaga pri doseganju sporazuma.

6. Če pristojni organi v štirih mesecih ne sprejmejo skupne odločitve, konsolidacijski nadzornik odločitev v zvezi z vlogo sprejme sam. Odločitev se navede in v celoti utemelji v dokumentu, pri čemer se upoštevajo mnenja in pomisleki, ki so jih drugi pristojni organi izrazili v tem štirimesečnem obdobju. Konsolidacijski nadzornik svojo odločitev sporoči investitorju in drugim pristojnim organom.

7. Če je ob koncu štirimesečnega obdobja kateri koli od pristojnih organov v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 zadevo predložil EBA, konsolidacijski nadzornik svojo odločitev odloži in počaka na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, nato pa odločitev sprejme v skladu z odločitvijo EBA. Štirimesečno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v skladu z navedeno uredbo. EBA odločitev sprejme v enem mesecu. Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve EBA ni več mogoče predložiti.

Člen 21

Odobritev predlaganega sporazuma s strani delničarjev

1. Države članice zahtevajo, da se vsak predlagani sporazum, ki so ga odobrili pristojni organi, predloži v odobritev delničarjem vsakega subjekta v skupini, ki se predlaga za pristop k sporazumu. V takem primeru je sporazum veljaven le za tiste stranke, katerih delničarji so sporazum odobrili v skladu z odstavkom 2.

2. Sporazum o finančni podpori v skupini za subjekt v skupini velja le, če so njegovi delničarji upravljalni organ odobrili za sprejetje odločitve, da bo subjekt v skupini zagotovil ali prejel finančno podporo v skladu s pogoji sporazuma in pogoji iz tega poglavja, ter če odobritev delničarjev ni bila preklicana.

3. Upravljalni organ vsakega subjekta, ki je stranka sporazuma, delničarjem vsako leto poroča o izvajanju sporazuma in vseh odločitvah, sprejetih na podlagi sporazuma.

Člen 22

Pošiljanje sporazumov o finančni podpori v skupini organom za reševanje

Pristojni organi pošljejo ustreznim organom za reševanje sporazume o finančni podpori v skupini, ki so jih odobrili, in morebitne spremembe teh sporazumov.

Člen 23

Pogoji za finančno podporo v skupini

1. Subjekt v skupini lahko finančno podporo v skladu s členom 19 zagotovi le, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

(a) upravičeno je pričakovati, da bo zagotovljena podpora bistveno ublažila finančne težave subjekta v skupini, ki bo prejel podporo;

(b) zagotovitev finančne podpore je namenjena ohranitvi ali ponovni vzpostavitvi finančne stabilnosti skupine kot celote ali enega od subjektov v skupini in je v interesu subjekta v skupini, ki zagotovi podporo;

(c) finančna podpora se zagotovi pod določenimi pogoji, vključno z nadomestilom, v skladu s členom 19(7);

- (d) na podlagi informacij, ki so v času sprejetja odločitve o odobritvi finančne podpore na voljo upravljalnemu organu subjekta v skupini, ki zagotovi finančno podporo, je upravičeno pričakovati, da bo subjekt v skupini, ki prejme podporo, plačal nadomestilo za podporo in, če se finančna podpora zagotovi v obliki posojila, povrnil posojilo. Če se podpora zagotovi v obliki jamstva ali kakršnega koli poroštva, velja isti pogoj za obveznost prejemnika, ki izhaja iz uveljavljanja jamstva ali poroštva;
- (e) zagotovitev finančne podpore ne bi ogrozila likvidnosti ali solventnosti subjekta v skupini, ki zagotovi podporo;
- (f) zagotovitev finančne podpore ne bi ogrozila finančne stabilnosti, zlasti ne v državi članici subjekta v skupini, ki zagotovi podporo;
- (g) subjekt v skupini, ki zagotovi podporo, ob zagotovitvi podpore izpolnjuje zahteve v zvezi s kapitalom ali likvidnostjo iz Direktive 2013/36/EU in vse zahteve iz njenega člena 104(2), zagotovitev finančne podpore pa ne povzroči kršitve teh zahtev, razen če to odobri pristojni organ, ki je v zvezi s subjektom, ki zagotovi podporo, odgovoren za nadzor na posamični podlagi;
- (h) subjekt v skupini, ki zagotovi podporo, ob zagotovitvi podpore izpolnjuje zahteve glede velikih izpostavljenosti iz Uredbe (EU) št. 575/2013 in Direktive 2013/36/EU, vključno z vso nacionalno zakonodajo, s katero se izvršujejo možnosti iz navedene direktive, zagotovitev finančne podpore pa ne povzroči kršitve teh zahtev, razen če to odobri pristojni organ, ki je v zvezi s subjektom v skupini, ki zagotovi podporo, odgovoren za nadzor na posamični podlagi;
- (i) zagotovitev finančne podpore ne bi ogrozila rešljivosti subjekta v skupini, ki zagotovi podporo.

2. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se določijo pogoji iz točk (a), (c), (e) in (i) odstavka 1.

Te osnutke regulativnih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

3. EBA do 3. januarja 2016 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010, s katerimi spodbudi usklajevanje prakse in podrobneje določi pogoje iz točk (b), (d), (f), (g) in (h) odstavka 1 tega člena.

Člen 24

Odločitev o zagotovitvi finančne podpore

Odločitev o zagotovitvi finančne podpore v skupini v skladu s sporazumom sprejme upravljalni organ subjekta v skupini, ki zagotovi finančno podporo. Ta odločitev se obrazloži, pri čemer se navede cilj predlagane finančne podpore. V odločitvi se navede zlasti, kako zagotovitev finančne podpore izpolnjuje pogoje iz člena 23(1). Odločitev o sprejemu finančne podpore v skupini v skladu s sporazumom sprejme upravljalni organ subjekta v skupini, ki prejme finančno podporo.

Člen 25

Pravica pristojnih organov do ugovora

1. Upravljalni organ subjekta v skupini, ki namerava zagotoviti finančno podporo, pred zagotovitvijo podpore v skladu s sporazumom o finančni podpori v skupini o tem obvesti:

- (a) svoj pristojni organ;

(b) kadar je ustrezno, konsolidacijskega nadzornika, če organ ni organ iz točk (a) in (c);

(c) pristojni organ subjekta v skupini, ki bo prejel finančno podporo, če organ ni organ iz točk (a) in (b), in

(d) EBA.

Obvestilo vključuje obrazloženo odločitev upravljalnega organa v skladu s členom 24 in podrobnosti predlagane finančne podpore, vključno s kopijo sporazuma o finančni podpori v skupini.

2. Pristojni organ subjekta v skupini, ki zagotovi finančno podporo, lahko v petih delovnih dneh po prejemu popolnega obvestila prepove ali omeji zagotovitev finančne podpore, če oceni, da pogoji za finančno podporo v skupini iz člena 23 niso izpolnjeni. Pristojni organ svojo odločitev o prepovedi ali omejitvi finančne podpore obrazloži.

3. Pristojni organ o svoji odločitvi o odobritvi, prepovedi ali omejitvi finančne podpore nemudoma obvesti:

(a) konsolidacijskega nadzornika;

(b) pristojni organ subjekta v skupini, ki bo prejel podporo, in

(c) EBA.

Konsolidacijski nadzornik o tem nemudoma obvesti druge člane kolegija nadzornikov in člane kolegija za reševanje.

4. Če ima konsolidacijski nadzornik ali pristojni organ, odgovoren za subjekt v skupini, ki bo prejel podporo, ugovore v zvezi z odločitvijo o prepovedi ali omejitvi finančne podpore, lahko zadevo v dveh dneh predloži EBA in ga zaprosi za pomoč v skladu s členom 31 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

5. Če pristojni organ v obdobju iz odstavka 2 finančne podpore ne prepove ali omeji ali jo pred iztekom tega obdobja odobri, se lahko finančna podpora zagotovi pod pogoji, predloženimi pristojnemu organu.

6. Odločitev upravljalnega organa institucije o zagotovitvi finančne podpore se sporoči:

(a) pristojnemu organu;

(b) kadar je ustrezno, konsolidacijskemu nadzorniku, če organ ni organ iz točk (a) in (c);

(c) pristojnemu organu subjekta, ki bo prejel finančno podporo, če organ ni organ iz točk (a) in (b), in

(d) EBA.

Konsolidacijski nadzornik o tem nemudoma obvesti druge člane kolegija nadzornikov in člane kolegija za reševanje.

7. Če pristojni organ v skladu z odstavkom 2 tega člena omeji ali prepove podporo za financiranje skupine in če se načrt sanacije skupine v skladu s členom 7(5) nanaša na znotrajskupinsko finančno podporo, lahko pristojni organ subjekta v skupini, ki mu je podpora omejena ali prepovedana, zahteva, da konsolidacijski nadzornik v skladu s členom 8 ponovno oceni načrt sanacije skupine ali da subjekt predloži popravljen načrt sanacije, če je pripravljen na posamični podlagi.

Člen 26**Razkritje**

1. Države članice zagotovijo, da subjekti v skupini javno objavijo, ali so sklenili sporazum o finančni podpori v skupini v skladu s členom 19, pa tudi opis splošnih pogojev sporazuma in imena subjektov v skupini, ki so stranke tega sporazuma, ter te informacije vsaj enkrat letno posodobijo.

Uporabljajo se členi 431 do 434 Uredbe (ES) št. 575/2013.

2. EBA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov za določitev oblike in vsebine opisa iz odstavka 1.

Te osnutke izvedbenih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje osnutkov izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

NASLOV III**ZGODNJE POSREDOVANJE****Člen 27****Ukrepi za zgodnje posredovanje**

1. Če institucija krši ali bo v bližnji prihodnosti – med drugim zaradi hitrega slabšanja finančnega stanja, vključno s slabšanjem likvidnosti, naraščanjem stopnje zadolženosti, nedonosnimi posojili ali koncentracijo izpostavljenosti, ocenjena na podlagi niza sprožilnih dejavnikov, ki lahko vključujejo minimalne kapitalske zahteve institucije, ki se jim prišteje 1,5-odstotna točka – verjetno kršila zahteve iz Uredbe (EU) št. 575/2013, Direktive 2013/36/EU, naslova II Direktive 2014/65/EU ali katerega koli od členov 3 do 7, 14 do 17 ter 24, 26 in 26 Uredbe (EU) št. 600/2014 države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi brez poseganja v ukrepe iz člena 104 Direktive 2013/36/EU po potrebi na voljo vsaj naslednje ukrepe:

- (a) lahko zahtevajo, da upravljalni organ institucije izvaja eno ali več shem ali ukrepov, opredeljenih v načrtu sanacije, ali da slednjega v skladu s členom 5(2) posodobi, če se okoliščine, ki so privedle do zgodnjega posredovanja, razlikujejo od predpostavk, določenih v prvotnem načrtu sanacije, in da v določenem roku izvede eno ali več shem ali ukrepov, ki so opredeljeni v posodobljenem načrtu, in tako zagotovi, da se pogoji iz uvodnega stavka ne uporabljajo več;
- (b) lahko zahtevajo, da upravljalni organ institucije preuči stanje, opredeli ukrepe za odpravo vsakršnih ugotovljenih težav ter pripravi program ukrepanja za odpravo teh težav in časovni raspored za njegovo izvajanje;
- (c) lahko zahtevajo, da upravljalni organ institucije skliče skupščino delničarjev institucije, ali to storijo sami, če upravljalni organ te zahteve ne izpolni, v obeh primerih pa določijo dnevni red in zahtevajo, da delničarji preučijo sprejetje nekaterih odločitev;
- (d) lahko zahtevajo, da se odstavi ali zamenja enega ali več članov upravljalnega organa ali višjega vodstva, če se na podlagi člena 13 Direktive 2013/36/EU ali člena 9 Direktive 2014/65/EU ugotovi, da niso primerni za opravljanje svojih nalog;
- (e) lahko zahtevajo, da upravljalni organ institucije pripravi načrt pogajanja za prestrukturiranje dolga z nekaterimi ali vsemi njenimi upniki v skladu z načrtom sanacije, kadar je ustrezno;

- (f) lahko zahtevajo spremembe poslovne strategije institucije;
- (g) lahko zahtevajo spremembe pravnih ali operativnih struktur institucije in
- (h) lahko pridobijo, tudi prek inšpekcijskih pregledov na kraju samem, in organu za reševanje predložijo vse potrebne informacije za posodobitev načrta za reševanje in pripravo morebitnega reševanja institucije ter za vrednotenje sredstev in obveznosti institucije v skladu s členom 36.
2. Države članice zagotovijo, da pristojni organi nemudoma obvestijo organe za reševanje, takoj ko ugotovijo, da so v zvezi z institucijo izpolnjeni pogoji iz odstavka 1, in da so organi za reševanje med drugim pooblaščen, da od institucije zahtevajo, naj ob upoštevanju pogojev iz člena 39(2) in določb glede zaupnosti iz člena 84 naveže stik s potencialnimi kupci, da bi pripravili reševanje institucije.
3. Pristojni organi za vsak ukrep iz odstavka 1 določijo ustrezen datum izvedbe, da lahko ocenijo učinkovitost ukrepa.
4. EBA do 3. julija 2015 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010, s katerimi spodbudi dosledno uporabo sprožilnega dejavnika za sprejetje ukrepov iz odstavka 1 tega člena.
5. EBA lahko pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, na podlagi katerih se določi minimalen niz sprožilnih dejavnikov za izvajanje ukrepov iz odstavka 1, in pri tem po potrebi upošteva izkušnje z uporabo smernic iz odstavka 4.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 28

Odstavitev višjega vodstva in upravljalnega organa

V primeru znatnega poslabšanja finančnega stanja institucije ali resnih kršitev zakonov, drugih predpisov ali statuten institucije ali resnih upravnih nepravilnosti, pri čemer drugi ukrepi, sprejeti v skladu s členom 27, niso zadostni za izboljšanje stanja, države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi zahtevajo, da se odstavi celotno višje vodstvo ali upravljalni organ institucije ali njuni posamezniki. Novo višje vodstvo ali upravljalni organ se imenujeta v skladu z nacionalnim pravom in pravom Unije, odobri ali potrdi pa ju pristojni organ.

Člen 29

Začasni upravitelj

1. Če pristojni organ meni, da zamenjava višjega vodstva ali upravljalnega organa iz člena 28 ne zadostuje za ureditev razmer, države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi imenujejo enega ali več začasnih upraviteljev v instituciji. Pristojni organi lahko sorazmerno z okoliščinami imenujejo začasnega upravitelja, ki bodisi začasno zamenja upravljalni organ institucije bodisi z njim začasno sodeluje, kar pristojni organ določi ob imenovanju. Če pristojni organ imenuje začasnega upravitelja, ki sodeluje z upravo institucije, ob imenovanju poleg tega določi vlogo, pristojnosti in pooblastila začasnega upravitelja ter zahteve za upravljalni organ institucije o posvetovanju z začasnim upraviteljem ali pridobitvi njegove privolitve pred sprejetjem posameznih odločitev ali ukrepov. Od pristojnega organa se zahteva, da javno objavi imenovanje vsakega začasnega upravitelja, razen če ta ni pooblaščen za zastopanje institucije. Države članice tudi zagotovijo, da ima vsak začasni upravitelj kvalifikacije, sposobnosti in znanje, ki so potrebni za opravljanje svojih nalog, in da ne obstaja nasprotje interesov.

2. Pristojni organ ob imenovanju začasnega upravitelja določi njegova pooblastila, ki so sorazmerna glede na okoliščine. Ta pooblastila lahko vključujejo nekatera ali vsa pooblastila upravljalnega organa institucije v skladu s statutom institucije in nacionalnim pravom, vključno s pooblastilom za izvajanje nekaterih ali vseh upravnih nalog upravljalnega organa institucije. Pooblastila začasnega upravitelja v zvezi z institucijo so skladna z veljavnim pravom družb.

3. Pristojni organ ob imenovanju začasnega upravitelja določi njegovo vlogo in naloge, ki lahko vključujejo preverjanje finančnega položaja institucije, upravljanje poslov ali dela poslov institucije, da bi se ohranil ali ponovno vzpostavil finančni položaj institucije, ter sprejetje ukrepov za ponovno vzpostavitev zanesljivega in skrbnega upravljanja poslov institucije. Pristojni organ ob imenovanju začasnega upravitelja opredeli morebitne omejitve njegove vloge in nalog.

4. Države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi izključno pristojnost za imenovanje in odpoklic katerega koli začasnega upravitelja. Pristojni organ lahko začasnega upravitelja odpokliče kadar koli in iz katerega koli razloga. Pristojni organ lahko ob upoštevanju tega člena kadar koli spremeni pogoje imenovanja začasnega upravitelja.

5. Pristojni organ lahko zahteva, da je treba za nekatera dejanja začasnega upravitelja pridobiti predhodno privolitev pristojnega organa. Pristojni organ te zahteve opredeli ob imenovanju začasnega upravitelja ali ob vsakršni spremembi pogojev njegovega imenovanja.

V vsakem primeru lahko začasni upravitelj pooblastilo za sklic generalne skupščine delničarjev institucije in določitev njenega dnevnega reda uporabi le ob predhodni privolitvi pristojnega organa.

6. Pristojni organ lahko zahteva, da začasni upravitelj v časovnih presledkih, ki jih določi pristojni organ, in ob koncu svojega mandata pripravi poročila o finančnem položaju institucije ter ukrepah, ki jih je izvedel v okviru izpolnjevanja svojih nalog.

7. Začasni upravitelj ni imenovan za več kot eno leto. To obdobje se lahko izjemoma podaljša, če so pogoji za imenovanje začasnega upravitelja še naprej izpolnjeni. Za določitev, ali so razmere ustrezne za podaljšanje mandata začasnega upravitelja, in za utemeljitev takšne odločitve delničarjem je odgovoren pristojni organ.

8. Ob upoštevanju tega člena imenovanje začasnega upravitelja ne posega v pravice delničarjev v skladu s pravom družb na ravni Unije ali na nacionalni ravni.

9. Države članice lahko v skladu z nacionalnim pravom omejijo odgovornost začasnega upravitelja za dejanja in opustitve dejanj pri opravljanju dolžnosti začasnega upravitelja v skladu z odstavkom 3.

10. Začasni upravitelj, imenovan v skladu s tem členom, ne velja za direktorja v senci ali dejanskega direktorja na podlagi nacionalnega prava.

Člen 30

Usklajevanje pooblastil za zgodnje posredovanje in imenovanje začasnega upravitelja za skupine

1. Če so izpolnjeni pogoji za uvedbo zahtev iz člena 27 ali imenovanje začasnega upravitelja v skladu s členom 29 v zvezi z nadrejeno družbo v Uniji, konsolidacijski nadzornik o tem obvesti EBA in se posvetuje z drugimi pristojnimi organi v okviru kolegija nadzornikov.

2. Konsolidacijski nadzornik po obvestitvi in posvetovanju odloči, ali bo v zvezi z zadevno nadrejeno družbo v Uniji uporabil katerega od ukrepov iz člena 27 ali imenoval začasnega upravitelja v skladu s členom 29, pri tem pa upošteva vpliv teh ukrepov na subjekte v skupini v drugih državah članicah. Odločitev sporoči drugim pristojnim organom v okviru kolegija nadzornikov in EBA.

3. Če so izpolnjeni pogoji za uvedbo zahtev iz člena 27 ali imenovanje začasnega upravitelja v skladu s členom 29 v zvezi s podrejeno družbo nadrejene družbe v Uniji, pristojni organ, odgovoren za nadzor na posamični podlagi, ki namerava sprejeti ukrep v skladu z navedenima členoma, o tem obvesti EBA in se posvetuje s konsolidacijskim nadzornikom.

Ko je obveščen, lahko konsolidacijski nadzornik v zvezi z zadevno institucijo oceni verjetni vpliv uvedbe zahtev iz člena 27 ali imenovanja začasnega upravitelja v skladu s členom 29 na skupino ali subjekte v skupini v drugih državah članicah. To oceno v treh dneh sporoči pristojnemu organu.

Pristojni organ po obvestitvi in posvetovanju odloči, ali bo uporabil katerega od ukrepov iz člena 27 ali imenoval začasnega upravitelja v skladu s členom 29. Pri odločitvi ustrezno upošteva morebitno oceno konsolidacijskega nadzornika. Odločitev sporoči konsolidacijskemu nadzorniku in drugim pristojnim organom v okviru kolegija nadzornikov in EBA.

4. Če namerava več kot en pristojni organ imenovati začasnega upravitelja ali uporabiti katerega od ukrepov iz člena 27 za več kot eno institucijo v isti skupini, konsolidacijski nadzornik in drugi ustrezni pristojni organi preučijo, ali je ustrezneje imenovati istega začasnega upravitelja za vse zadevne subjekte ali pa usklajevati uporabo ukrepov iz člena 27 za več kot eno institucijo, da se olajša izvajanje ukrepov za ponovno vzpostavitev finančnega položaja zadevne institucije. Ocena se poda v obliki skupne odločitve konsolidacijskega nadzornika in drugih ustreznih pristojnih organov. Skupna odločitev se sprejme v petih dneh od datuma obvestila iz odstavka 1. Skupna odločitev se obrazloži in navede v dokumentu, ki ga konsolidacijski nadzornik predloži nadrejeni družbi v Uniji.

EBA lahko v skladu s členom 31 Uredbe (EU) št. 1093/2010 pristojnemu organu na njegovo zahtevo pomaga pri doseganju sporazuma.

Če skupna odločitev ni sprejeta v petih dneh, lahko konsolidacijski nadzornik in pristojni organi podrejenih družb odločitve o imenovanju začasnega upravitelja in uporabi katerega od ukrepov iz člena 27 za institucije, za katere so odgovorni, sprejmejo samostojno.

5. Zadevni pristojni organ lahko v primeru, da se ne strinja z odločitvijo, o kateri je bil obveščen v skladu z odstavkom 1 ali 3, ali da ni bila sprejeta skupna odločitev v skladu z odstavkom 4, zadevo v skladu z odstavkom 6 predloži EBA.

6. EBA lahko v skladu s členom 19(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 pristojnim organom, ki nameravajo uporabiti enega ali več ukrepov iz točke (a) člena 27(1) te direktive v zvezi s točkami (4), (10), (11) in (19) oddelka A priloge k tej direktivi, iz točke (e) člena 27(1) te direktive ali točke (g) člena 27(1) te direktive, na zahtevo katerega koli od njih pomaga pri doseganju dogovora.

7. Odločitev vsakega posameznega pristojnega organa se obrazloži. Pri odločitvi se upoštevajo mnenja in pomisleki, ki so jih drugi pristojni organi izrazili v obdobju posvetovanja iz odstavka 1 ali 3 ali v petdnevem obdobju iz odstavka 4, ter morebiten vpliv odločitve na finančno stabilnost v zadevnih državah članicah. Konsolidacijski nadzornik odločitve predloži nadrejeni družbi v Uniji, podrejenim družbam pa jih predložijo ustrezni pristojni organi.

V primerih iz odstavka 6 tega člena, v katerih je pred iztekom obdobja posvetovanja iz odstavkov 1 in 3 tega člena ali ob koncu petdnevnega obdobja iz odstavka 4 tega člena kateri od zadevnih pristojnih organov v skladu s členom 19(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 zadevo predložil EBA, konsolidacijski nadzornik in drugi pristojni organi svoje odločitve odložijo in počakajo na odločitev, ki jo lahko v skladu z navedenim členom sprejme EBA, nato pa sprejmejo odločitev v skladu z odločitvijo EBA. Petdnevno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v skladu z navedeno uredbo. EBA odločitev sprejme v treh dneh. Po koncu petdnevnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve ni več mogoče predložiti EBA.

8. Če EBA ne sprejme odločitve v treh dneh, se uporabljajo posamezne odločitve, sprejete v skladu z odstavkom 1 ali 3 ali tretjim pododstavkom odstavka 4.

NASLOV IV

REŠEVANJE

POGLAVJE I

Cilji, pogoji in splošna načela

Člen 31

Cilji reševanja

1. Organi za reševanje pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje upoštevajo cilje reševanja ter izberejo instrumente in pooblastila, ki so najbolj primerna za doseganje ciljev in najbolj ustrezajo okoliščinam v posameznem primeru.

2. Cilji reševanja iz odstavka 1 so:

(a) zagotoviti kontinuiteto izvajanja kritičnih funkcij;

(b) izogniti se resnejšim negativnim vplivom na finančno stabilnost, zlasti s preprečevanjem širjenja negativnega vpliva, tudi na tržno infrastrukturo, in ohranjanjem tržne discipline;

(c) zaščititi javna sredstva s čim večjim zmanjšanjem odvisnosti od izredne javnofinančne pomoči;

(d) zaščititi vlagatelje, ki jih zajema Direktiva 2014/49/EU, in investitorje, ki jih zajema Direktiva 97/9/ES;

(e) zaščititi kapital in sredstva strank.

Organ za reševanje si pri uresničevanju navedenih ciljev prizadeva, da bi bili stroški reševanja čim manjši in da bi preprečili nepotrebno zniževanje vrednosti, razen če je to potrebno za uresničitev ciljev reševanja.

3. Ob upoštevanju različnih določb iz te direktive so cilji reševanja enako pomembni, organi za reševanje pa jih usklajujejo glede na naravo in okoliščine posameznega primera.

Člen 32

Pogoji za reševanje

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi z institucijo iz točke (a) člena 1(1) le, če organ za reševanje meni, da so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) pristojni organ po posvetovanju z organom za reševanje ali, pod pogoji iz odstavka 2, organ za reševanje po posvetovanju s pristojnim organom, ugotovi, da institucija propada ali bo verjetno propadla;
- (b) ob upoštevanju časovnega okvira in drugih ustreznih okoliščin ni upravičeno pričakovati, da bi alternativni ukrepi zasebnega sektorja vključno z ukrepi v okviru IJS, ali nadzorni ukrepi, vključno z zgodnjim posredovanjem oziroma odpisom ali konverzijo ustreznih kapitalskih instrumentov v skladu s členom 59(2), sprejeti v zvezi z institucijo, preprečili propad institucije v razumnem obdobju;
- (c) ukrep za reševanje je potreben zaradi javnega interesa v skladu z odstavkom 5.

2. Države članice lahko določijo, da lahko ugotovitev o tem, ali institucija propada ali bo verjetno propadla, na podlagi točke (a) odstavka 1 poleg pristojnega organa opravi tudi organ za reševanje, po posvetovanju s pristojnim organom, kadar imajo organi za reševanje v skladu z nacionalnim pravom na voljo potrebne instrumente, da to ugotovijo, zlasti ustrezen dostop do pomembnih informacij. Pristojni organ brez nepotrebnega odlašanja organu za reševanje predloži pomembne informacije, ki jih ta zahteva za to, da opravi svojo oceno.

3. Predhodno sprejetje ukrepa za zgodnje posredovanje v skladu s členom 27 ni pogoj za sprejetje ukrepa za reševanje.

4. Za namene točke (a) odstavka 1 institucija propada ali bo verjetno propadla v enem ali več od naslednjih primerov:

- (a) institucija krši zahteve za nadaljnje dovoljenje ali obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da jih bo v bližnji prihodnosti kršila, in to na način, ki bi upravičil preklic dovoljenja s strani pristojnega organa, med drugim zato, ker je institucija ustvarila izgube ali obstaja verjetnost, da bo ustvarila izgube, zaradi katerih bo pošel ves njen kapital ali njegov precejšen del;
- (b) sredstva institucije so manjša od njenih obveznosti oziroma obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bo v bližnji prihodnosti do tega prišlo;
- (c) institucija ni zmožna plačevati svojih dolgov ali drugih obveznosti, ko zapadejo v plačilo, oziroma obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bo v bližnji prihodnosti do tega prišlo;
- (d) potrebna je izredna javnofinančna pomoč, razen če se za odpravo resne motnje v gospodarstvu države članice in ohranitev finančne stabilnosti takšna pomoč zagotovi kot:
 - (i) državno jamstvo za zavarovanje likvidnostnih posojil, ki so jih zagotovile centralne banke v skladu s svojimi pogoji;

- (ii) državno jamstvo za na novo izdane obveznosti, ali
- (iii) vložek kapitala ali nakup kapitalskih instrumentov po cenah in pod pogoji, ki ne dajejo prednosti institucijam, če ob odobritvi javne podpore ne nastopijo ne okoliščine iz točke (a), (b) ali (c) tega odstavka ne okoliščine iz člena 59(3).

V vseh primerih iz točk (d)(i), (ii) in (iii) prvega pododstavka so navedeni jamstveni ali enakovredni ukrepi omejeni na solventne institucije, za njih pa je potrebna končna odobritev v skladu z okvirom Unije za državne pomoči. Ti ukrepi so previdnostni in začasni ter sorazmerni glede na odpravo posledic resne motnje in se ne uporabljajo za izravnavo izgub, ki jih je ustvarila ali jih bo v bližnji prihodnosti verjetno ustvarila institucija.

Podporni ukrepi iz točke (d)(iii) prvega pododstavka so omejeni na vložke, ki so potrebni za odpravljanje kapitalskih primanjkljajev, ugotovljenih z nacionalnimi stresnimi testi in stresnimi testi po vsej Uniji ali v državah, ki sodelujejo v enotnem mehanizmu nadzora, pregledi kakovosti sredstev ali enakovrednimi postopki, ki jih izvajajo Evropska centralna banka, EBA ali nacionalni organi, kadar je ustrezno, in jih po potrebi potrdi pristojni organ.

EBA do 3. januarja 2015 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 o vrstah zgoraj navedenih testov, pregledov ali postopkov, na podlagi katerih se ugotovi, ali je podpora potrebna.

Komisija do 31. decembra 2015 pregleda, ali so podporni ukrepi iz točke (d)(iii) prvega pododstavka še vedno potrebni, in opredeli, kateri pogoji morajo biti izpolnjeni za njihovo nadaljnje izvajanje, ter o tem poroča Evropskemu parlamentu in Svetu. Po potrebi poroči priloži zakonodajni predlog.

5. Za namene točke (c) odstavka 1 tega člena se šteje, da je ukrep za reševanje v javnem interesu, če je potreben za uresničitev enega ali več ciljev reševanja iz člena 31 in je sorazmeren z njimi ter če s prenehanjem institucije v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki teh ciljev reševanja ne bi bilo mogoče doseči v enaki meri.

6. EBA do 3. julija 2015 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010, s katerimi spodbudi usklajevanje nadzornih praks in praks reševanja glede tolmačenja različnih okoliščin, v katerih se za institucijo šteje, da propada ali bo verjetno propadla.

Člen 33

Pogoji za reševanje v zvezi s finančnimi institucijami in holdingi

1. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s finančno institucijo iz točke (b) člena 1(1), če so tako v zvezi s finančno institucijo kot nadrejeno družbo, nad katero se izvaja konsolidirani nadzor, izpolnjeni pogoji iz člena 32(1).

2. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s subjektom iz točke (c) ali (d) člena 1(1), če so tako v zvezi s subjektom iz točke (c) ali (d) člena 1(1) kot eno ali več podrejenimi družbami, ki so institucije, izpolnjeni pogoji iz člena 32(1), ali če za podrejeno družbo, ki nima sedeža v Uniji, organ tretje države ugotovi, da izpolnjuje pogoje za reševanje v skladu s pravom te države.

3. Če so podrejene institucije mešanega poslovnega holdinga v neposredni ali posredni lasti vmesnega finančnega holdinga, države članice zagotovijo, da se sprejmejo ukrepi za reševanje za namene reševanja skupine v zvezi z vmesnim finančnim holdingom, in ne sprejme ukrepov za reševanje za namene reševanja skupine v zvezi z mešanim poslovnim holdingom.

4. Organi za reševanje lahko ob upoštevanju odstavka 3 tega člena, ne glede na dejstvo, da subjekt iz točke (c) ali (d) člena 1(1) ne izpolnjuje pogojev iz člena 32(1), sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s subjektom iz točke (c) ali (d) člena 1(1), če so v zvezi z eno ali več podrejenimi družbami, ki so institucije, izpolnjeni pogoji iz člena 32(1), (4) in (5) in če je stanje njihovih sredstev in obveznosti tako, da njihov propad ogroža skupino kot celoto, ali če insolvenčno pravo v državi članici zahteva, da se skupina obravnava kot celota, ter če je ukrep za reševanje v zvezi s subjektom iz točke (c) ali (d) člena 1(1) potreben za reševanje ene ali več teh podrejenih družb, ki so institucije, ali za reševanje skupine kot celote.

Organ za reševanje institucije in organ za reševanje subjekta iz točk (c) ali (d) člena 1(1) lahko za namene odstavka 2 in prvega pododstavka tega odstavka pri ocenjevanju, ali so pogoji iz člena 32(1) v zvezi z eno ali več podrejenimi družbami izpolnjeni, s sklenitvijo skupnega dogovora ne upoštevata znotrajskupinskih prenosov kapitala ali izgub med subjekti, vključno z izvajanjem pooblastil za odpis ali konverzijo.

Člen 34

Splošna načela, ki urejajo reševanje

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje uporabijo vse primerne ukrepe za zagotavljanje, da se ukrep za reševanje sprejme v skladu z naslednjimi načeli:

- (a) delničarji institucije v postopku reševanja prvi prevzamejo izgube;
- (b) po delničarjih institucije v postopku reševanja prevzamejo izgube upniki, in sicer glede na prednost njihovih terjatev v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki, razen če je v tej direktivi izrecno določeno drugače;
- (c) upravljalni organ in višje vodstvo institucije v postopku reševanja se zamenja, razen če se glede na okoliščine oceni, da je treba za uresničitev ciljev reševanja upravljalni organ in višje vodstvo v celoti ali delno ohraniti;
- (d) upravljalni organ in višje vodstvo institucije v postopku reševanja zagotavlja vso potrebno pomoč za uresničitev ciljev reševanja;
- (e) fizične in pravne osebe ob upoštevanju zakonodaje države članice prevzamejo odgovornost v skladu s civilnim ali kazenskim pravom glede na svojo odgovornost za propad institucije;
- (f) razen če ta direktiva določa drugače, se upniki istega razreda obravnavajo enakovredno;
- (g) noben upnik v skladu z zaščitnimi ukrepi iz členov 73 do 75 ne utrpi večjih izgub, kot bi jih, če bi prišlo do prenehanja institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki;
- (h) krite vloge so v celoti zaščitene, in
- (i) ukrep za reševanje se sprejme v skladu z zaščitnimi ukrepi iz te direktive.

2. Če je institucija subjekt v skupini, organi za reševanje brez poseganja v člen 31 uporabijo instrumente za reševanje in izvajajo pooblastila za reševanje tako, da čim bolj zmanjšajo učinek na druge subjekte v skupini in skupino kot celoto ter negativne učinke na finančno stabilnost v Uniji in njenih državah članicah, zlasti v državah, kjer skupina deluje.

3. Države članice pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje po potrebi zagotovijo skladnost z okvirom Unije za državne pomoči.
4. Če se v zvezi z institucijo ali subjektom iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) uporabi instrument prodaje poslovanja, instrument premostitvene institucije ali instrument izločitve sredstev, se za namene člena 5(1) Direktive Sveta 2001/23/ES ⁽¹⁾ za to institucijo ali subjekt šteje, da je v stečajnem ali temu podobnem insolvenčnem postopku.
5. Organi za reševanje obvestijo predstavnike zaposlenih o uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za odpis ter se po potrebi z njimi o tem posvetujejo.
6. Organi za reševanje uporabljajo instrumente in pooblastila za reševanje brez poseganja v določbe, ki v nacionalnem pravu ali v praksi urejajo zastopnost zaposlenih v upravljalnih organih.

POGLAVJE II

Izredna uprava

Člen 35

Izredna uprava

1. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje imenujejo izrednega upravitelja, ki zamenja upravljalni organ institucije v postopku reševanja. Organi za reševanje objavijo imenovanje izrednega upravitelja. Države članice tudi zagotovijo, da ima izredni upravitelj kvalifikacije, sposobnosti in znanje, ki so potrebni za opravljanje njegovih nalog.
2. Izredni upravitelj ima vsa pooblastila delničarjev in upravljalnega organa institucije. Vendar jih lahko izvaja le pod nadzorom organa za reševanje.
3. Izredni upravitelj je dolžan sprejeti vse ukrepe, ki so potrebni za spodbujanje ciljev reševanja iz člena 31 in izvajanje ukrepov za reševanje v skladu z odločitvijo organa za reševanje. Ta naloga ima po potrebi prednost pred vsemi drugimi nalogami upravljanja v skladu s statutom ali nacionalnim pravom, če si nasprotujejo. Ti ukrepi lahko vključujejo povečanje kapitala, reorganizacijo lastniške strukture institucije ali prevzeme s strani institucij z zdravo finančno in organizacijsko strukturo v skladu z instrumenti za reševanje iz poglavja IV.
4. Organi za reševanje lahko omejijo ukrepe izrednega upravitelja ali zahtevajo, da mora za nekatera svoja dejanja pridobiti predhodno privolitev organa za reševanje. Organi za reševanje lahko izrednega upravitelja kadar koli odpokličejo.
5. Države članice zahtevajo, da izredni upravitelj za pristojni organ, ki ga je imenoval, v rednih časovnih presledkih, ki jih določi pristojni organ, ter ob začetku in koncu svojega mandata pripravi poročila o ekonomskem in finančnem stanju institucije ter ukrepih, ki jih izvaja v okviru izpolnjevanja svojih nalog.
6. Izredni upravitelj je imenovan za največ eno leto. To obdobje se izjemoma lahko obnovi, če organ za reševanje ugotovi, da so pogoji za imenovanje izrednega upravitelja še vedno izpolnjeni.
7. Če namerava izrednega upravitelja za subjekt v skupini imenovati več kot en organ za reševanje, organi preučijo, ali je ustrezneje imenovati istega izrednega upravitelja za vse zadevne subjekte, da se olajša izvajanje ukrepov za ponovno vzpostavitev njihove finančne trdnosti.

⁽¹⁾ Direktiva Sveta 2001/23/ES z dne 12. marca 2001 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z ohranjanjem pravic delavcev v primeru prenosa podjetij, obratov ali delov podjetij ali obratov (UL L 82, 22.3.2001, str. 16).

8. V primeru insolventnosti, ki v skladu z nacionalnim pravom zahteva imenovanje upravitelja v postopkih zaradi insolventnosti, lahko tak upravitelj pomeni izredno upravo iz tega člena.

POGLAVJE III

Vrednotenje

Člen 36

Vrednotenje za namene reševanja

1. Preden organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje ali uporabijo pooblastilo za odpis ali konverzijo ustreznih kapitalskih instrumentov, zagotovijo, da oseba, neodvisna od vseh javnih organov, vključno z organom za reševanje, in institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), opravi pošteno, preudarno in realno vrednotenje sredstev in obveznosti institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1). Ob upoštevanju odstavka 13 tega člena in člena 85 se vrednotenje šteje za dokončno, če so izpolnjene vse zahteve iz tega člena.

2. Če ni mogoče opraviti neodvisnega vrednotenja v skladu z odstavkom 1, lahko organi za reševanje izvedejo začasno vrednotenje sredstev in obveznosti institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) v skladu z odstavkom 9 tega člena.

3. Cilj vrednotenja je oceniti vrednost sredstev in obveznosti institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), ki izpolnjuje pogoje za reševanje iz členov 32 in 33.

4. Nameni vrednotenja so:

- (a) prispevati k ugotovitvi, ali so izpolnjeni pogoji za reševanje oziroma za odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov;
- (b) če so izpolnjeni pogoji za reševanje, prispevati k odločitvi o ustreznem ukrepu za reševanje v zvezi z institucijo ali subjektom iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1);
- (c) če se uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo ustreznih kapitalskih instrumentov, prispevati k odločitvi o obsegu razveljavitve ali razvodenitvi delnic ali drugih lastniških instrumentov in o obsegu odpisa ali konverzije ustreznih kapitalskih instrumentov;
- (d) če se uporabi instrument za reševanje s sredstvi upnikov, prispevati k odločitvi o obsegu odpisa ali konverzije kvalificiranih obveznosti;
- (e) če se uporabi instrument premostitvene institucije ali instrument izločitve sredstev, prispevati k odločitvi o sredstvih, pravicah, obveznostih oziroma delnicah ali drugih lastniških instrumentih, ki se prenesejo, in k odločitvi o znesku morebitnega nadomestila, ki se plača instituciji v postopku reševanja oziroma lastnikom delnic ali drugih lastniških instrumentov;
- (f) če se uporabi instrument prodaje poslovanja, prispevati k odločitvi o sredstvih, pravicah, obveznostih oziroma delnicah ali drugih lastniških instrumentih, ki se prenesejo, in k temu, kako organi za reševanje razumejo tržne pogoje za namene člena 38;
- (g) v vseh primerih zagotoviti, da so vse izgube v zvezi s sredstvi institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) v celoti upoštevane v trenutku uporabe instrumentov za reševanje oziroma izvajanja pooblastila za odpis ali konverzijo ustreznih kapitalskih instrumentov.

5. Vrednotenje se brez poseganja v okvir Unije za državne pomoči, če je ustrezno, pripravi na podlagi preudarnih predpostavk, vključno s stopnjo neplačil in resnostjo izgub. Vrednotenje od trenutka, ko se sprejme ukrep za reševanje ali uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov, ne predvideva morebitne prihodnje odobritve izredne javnofinančne pomoči ali izredne likvidnostne pomoči centralne banke ali likvidnostne pomoči centralne banke, dodeljene na podlagi nestandardnega zavarovanja, zapadlosti in obrestne mere, instituciji ali subjektu iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1). Pri vrednotenju se tudi upošteva, da pri uporabi katerega koli instrumenta za reševanje velja naslednje:

(a) organ za reševanje in katera koli shema financiranja na podlagi člena 101 lahko v skladu s členom 37(7) od institucije v postopku reševanja izterja vse razumne izdatke, ki so dejansko nastali;

(b) v skladu s členom 101 se lahko v okviru sheme za financiranje reševanja zaračunajo obresti ali provizije v zvezi z vsemi posojili ali jamstvi, ki se zagotovijo instituciji v postopku reševanja.

6. Vrednotenje se dopolni z naslednjimi informacijami iz računovodskih obračunov in evidenc institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1):

(a) posodobljeno bilanco stanja in poročilom o finančnem položaju institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1);

(b) analizo in oceno knjigovodske vrednosti sredstev;

(c) seznamom neporavnanih bilančnih in zunajbilančnih obveznosti, prikazanih v obračunih in evidencah institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), z označenimi posameznimi terjatvami in prednostno razvrstitvijo v skladu z veljavnim insolvenčnim pravom.

7. Da se prispeva k odločitvam iz točk (e) in (f) odstavka 4, se lahko informacije iz točke (b) odstavka 6 po potrebi dopolnijo z analizo in oceno vrednosti sredstev in obveznosti institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) na podlagi tržne vrednosti.

8. Vrednotenje prikazuje nadaljnjo delitev upnikov na razrede glede na njihovo prednostno razvrstitev v skladu z veljavnim insolvenčnim pravom in oceno obravnave, ki bi je bil posamezen razred delničarjev in upnikov deležen, če bi prišlo do prenehanja institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki.

Ta ocena ne vpliva na uporabo načela, da noben upnik ne sme biti na slabšem, ki se izvaja na podlagi člena 74.

9. Če so okoliščine primera tako nujne, da ni mogoče izpolniti zahtev iz odstavkov 6 in 8 ali se uporablja odstavek 2, se izvede začasno vrednotenje. Pri začasnem vrednotenju se upoštevajo zahteve iz odstavka 3 ter, kolikor je razumno izvedljivo glede na okoliščine, zahteve iz odstavkov 1, 6 in 8.

Začasno vrednotenje iz tega odstavka vključuje ustrezno utemeljen blažilnik za dodatne izgube.

10. Vrednotenje, ki ne izpolnjuje vseh zahtev iz tega člena, velja za začasno, dokler neodvisna oseba ne izvede vrednotenja, ki je v celoti skladno z vsemi zahtevami iz tega člena. To naknadno dokončno vrednotenje se opravi takoj, ko je mogoče. Opravi se lahko ločeno od vrednotenja iz člena 74 ali hkrati z njim z isto neodvisno osebo, vendar posebej.

Namen naknadnega dokončnega vrednotenja je:

(a) zagotoviti, da so vse izgube v zvezi s sredstvi institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) v celoti upoštevane v računovodskih obračunih institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1);

(b) prispevati k odločitvi o zvišanju vrednosti zahtevkov upnikov ali plačanega nadomestila v skladu z odstavkom 11.

11. Če je ocena neto vrednosti sredstev institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) pri naknadnem dokončnem vrednotenju višja kot pri začasnem vrednotenju te vrednosti, lahko organ za reševanje:

(a) uporabi pooblastilo za zvišanje vrednosti zahtevkov upnikov ali imetnikov ustreznih kapitalskih instrumentov, ki so bile znižane pri uporabi instrumenta za reševanje s sredstvi;

(b) premostitveni instituciji ali nosilcu upravljanja sredstev naroči, naj instituciji v postopku reševanja plača dodatno nadomestilo v zvezi s sredstvi, pravicami in obveznostmi oziroma naj lastnikom delnic ali drugih lastniških instrumentov plača dodatno nadomestilo v zvezi z delnicami ali drugimi lastniškimi instrumenti.

12. Ne glede na odstavek 1 je začasno vrednotenje, opravljeno v skladu z odstavkoma 9 in 10, ustrezna podlaga, na kateri organi za reševanje sprejmejo ukrepe za reševanje, med drugim prevzamejo nadzor nad propadajočo institucijo ali subjektom iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1), ali izvajajo pooblastilo za odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov.

13. Vrednotenje je ključnega pomena pri odločitvi glede uporabe instrumenta za reševanje ali izvajanja pooblastila za reševanje oziroma glede izvajanja pooblastila za odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov. Zoper vrednotenje ni dopustna posebna pritožba, vendar pa se lahko izpodbija v pritožbi zoper odločitev v skladu s členom 85.

14. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se za namene odstavka 1 tega člena ter člena 74 določi, v kakšnih okoliščinah je oseba neodvisna tako od organa za reševanje kot tudi od institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1).

15. EBA lahko pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se za namene odstavkov 1, 3 in 9 tega člena ter za namene člena 74 določijo naslednja merila:

(a) metodologijo za ocenjevanje vrednosti sredstev in obveznosti institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1);

(b) ločitev vrednotenj iz členov 36 in 74;

(c) metodologijo za izračun blažilnika za dodatne izgube in njegovo vključitev v začasno vrednotenje.

16. EBA predloži osnutke tehničnih standardov iz odstavka 14 Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz odstavkov 14 in 15 v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

POGLAVJE IV

Instrumenti za reševanje

O d d e l e k I

Splošna načela

Člen 37

Splošna načela instrumentov za reševanje

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pristojnosti, potrebne za uporabo instrumentov za reševanje v zvezi z institucijami in subjekti iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), ki izpolnjujejo veljavne pogoje za reševanje.
2. Če organ za reševanje odloči, da bo v zvezi z institucijo ali subjektom iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) uporabil instrument za reševanje, in bi ta ukrep za reševanje povzročil, da bi upniki nosili izgube ali da bi se njihove terjatve konvertirale, organ za reševanje uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov v skladu s členom 59 tik pred ali skupaj z uporabo instrumenta za reševanje.
3. Instrumenti za reševanje iz odstavka 1 so naslednji:
 - (a) instrument prodaje poslovanja;
 - (b) instrument premostitvene institucije;
 - (c) instrument izločitve sredstev;
 - (d) instrument za reševanje s sredstvi upnikov.
4. Organi za reševanje lahko v skladu z odstavkom 5 instrumente za reševanje uporabijo posamično ali v kakršni koli kombinaciji.
5. Organi za reševanje lahko instrument izločitve sredstev uporabijo le skupaj z drugim instrumentom za reševanje.
6. Če se za prenos zgolj dela sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja uporabijo instrumenti za reševanje iz točke (a) ali (b) odstavka 3 tega člena, pri čemer se uporabijo samo ti instrumenti, preostali del institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), iz katerega so se sredstva, pravice ali obveznosti prenesle, preneha v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki. Tako prenehanje se izvrši v razumnem roku ob upoštevanju potrebe po storitvah ali podpori, ki jo zadevna institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) zagotavlja v skladu s členom 65, da se prejemniku omogoči nadaljnje opravljanje dejavnosti ali storitev, ki jih je pridobil s tem prenosom, in ob upoštevanju vseh drugih razlogov, v skladu s katerimi je nadaljnji obstoj preostale institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) potreben, da se uresničijo cilji reševanja ali upoštevaajo načela iz člena 34.
7. Organ za reševanje in katera koli shema financiranja lahko na podlagi člena 101 vse razumne izdatke, ki so dejansko nastali v zvezi z uporabo instrumentov ali pooblastil za reševanje ali državnih instrumentov za finančno stabilnost, izterja na enega ali več od naslednjih načinov:
 - (a) v obliki odbitka od morebitnega nadomestila, ki ga prejemnik plača instituciji v postopku reševanja oziroma lastnikom delnic ali drugih lastniških instrumentov;

- (b) kot prednostni upnik od institucije v postopku reševanja, ali
- (c) kot prednostni upnik od morebitnih prihodkov, ustvarjenih s prenehanjem delovanja premostitvene institucije ali nosilca upravljanja sredstev.

8. Države članice zagotovijo, da se predpisi iz nacionalnega insolvenčnega prava glede izpodbojnosti ali neizvršljivosti pravnih aktov, ki so v škodo upnikov, ne uporabljajo za prenos sredstev, pravic ali obveznosti z institucije v postopku reševanja na drugo osebo z uporabo instrumenta ali izvajanjem pooblastila za reševanje ali uporabo državnega instrumenta za finančno stabilnost.

9. Države članice lahko organom za reševanje odobrijo dodatne instrumente in pooblastila, ki se jih lahko izvaja, če institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) izpolnjuje pogoje za reševanje, pod pogojem, da:

- (a) ta dodatna pooblastila – če se uporabijo v zvezi s čezmejno skupino – niso ovira za učinkovito reševanje skupine in
- (b) so skladna s cilji reševanja in splošnimi načeli, ki urejajo reševanje, iz členov 31 in 34.

10. Organ za reševanje lahko v izrednih razmerah sistemske krize poišče sredstva iz alternativnih virov financiranja z uporabo državnih instrumentov za stabilizacijo iz členov 56 do 58, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) delničarji, imetniki drugih lastniških instrumentov, imetniki zadevnih kapitalskih instrumentov in drugih kvalificiranih obveznosti so z odpisom, konverzijo ali kako drugače zagotovili prispevek za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo, enak znesku, ki, merjeno v času ukrepa za reševanje v skladu z vrednotenjem iz člena 36, ni manjši od 8 % skupnih obveznosti, vključno s kapitalom institucije v postopku reševanja;
- (b) uporaba državnih instrumentov za stabilizacijo je pogojena s predhodno in končno odobritvijo v skladu z okvirom Unije za državne pomoči.

Oddelek 2

Instrument prodaje poslovanja

Člen 38

Instrument prodaje poslovanja

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo, da na kupca, ki ni premostitvena institucija, prenesejo:

- (a) delnice ali druge lastniške instrumente, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja;
- (b) vsa ali katera koli sredstva, pravice ali obveznosti institucije v postopku reševanja.

Ob upoštevanju odstavkov 8 in 9 tega člena ter člena 85 se prenos iz prvega pododstavka opravi, ne da bi bilo treba pridobiti soglasje delničarjev institucije v postopku reševanja ali katere koli tretje osebe z izjemo kupca ter ne da bi bilo treba izpolnjevati postopkovnih zahtev v skladu s pravom o gospodarskih družbah ali vrednostnih papirjih, razen tistih iz člena 39.

2. Prenos v skladu z odstavkom 1 se opravi pod tržnimi pogoji, ob upoštevanju okoliščin in v skladu z okvirom Unije za državne pomoči.
3. Organi za reševanje v skladu z odstavkom 2 tega člena sprejmejo vse razumne ukrepe, da bi zagotovili tržne pogoje za prenos, ki so skladni z vrednotenjem, opravljenim v skladu s členom 36, ob upoštevanju okoliščin primera.
4. Ob upoštevanju člena 37(7) se vsakršno nadomestilo, ki ga plača kupec, pripiše:
 - (a) lastnikom delnic ali lastniških instrumentov, če je bila prodaja poslovanja izvedena s prenosom delnic ali lastniških instrumentov, ki jih izda institucija v postopku reševanja, z imetnikov zadevnih delnic ali instrumentov na kupca;
 - (b) instituciji v postopku reševanja, če je bila prodaja poslovanja izvedena s prenosom nekaterih ali vseh sredstev ali obveznosti institucije v postopku reševanja na kupca.
5. Pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja lahko organ za reševanje pooblastilo za prenos uporabi več kot enkrat, da bi zagotovil dodatne prenose delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja, ali, odvisno od primera, sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja.
6. Po uporabi instrumenta prodaje poslovanja lahko organi za reševanje s soglasjem kupca izvajajo pooblastila za prenos v zvezi s sredstvi, pravicami ali obveznostmi, prenesenimi na kupca, da bi se sredstva, pravice ali obveznosti prenesle nazaj na institucijo v postopku reševanja oziroma da bi se delnice ali drugi lastniški instrumenti prenesli nazaj na prvotne lastnike, pri čemer so institucija v postopku reševanja ali prvotni lastniki dolžni ponovno prevzeti vsa tovrstna sredstva, pravice ali obveznosti oziroma delnice ali druge lastniške instrumente.
7. Kupec mora imeti ob prenosu v skladu z odstavkom 1 ustrezno dovoljenje za nadaljnje izvajanje poslovnih dejavnosti, ki jih pridobi. Pristojni organi zagotovijo, da se vloga za dovoljenje v zvezi s prenosom obravnava pravočasno.
8. Z odstopanjem od členov 22 do 25 Direktive 2013/36/EU, zahteve po obvestilu pristojnih organov iz člena 26 Direktive 2013/36/EU, člena 10(3), člena 11(1) in (2) ter členov 12 in 13 Direktive 2014/65/EU ter zahteve po obvestilu iz člena 11(3) navedene direktive pristojni organ institucije – v primeru, da bi prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov v okviru uporabe instrumenta prodaje poslovanja povzročil pridobitev ali povečanje kvalificiranega deleža v instituciji v smislu člena 22(1) Direktive 2013/36/EU ali člena 11(1) Direktive 2014/65/EU – ocenjevanje, zahtevano v navedenih členih, izvede pravočasno, tako da se uporaba instrumenta prodaje poslovanja ne zavleče in da se ukrepu za reševanje ne prepreči doseganje ustreznih ciljev reševanja.
9. Če pristojni organ zadevne institucije ocenjevanja iz odstavka 8 ne zaključi do datuma prenosa delnic ali drugih lastniških instrumentov v okviru uporabe instrumenta prodaje poslovanja s strani organa za reševanje, države članice zagotovijo, da se uporabljajo naslednje določbe:
 - (a) takšen prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov na pridobitelja ima takojšen pravni učinek;
 - (b) v obdobju ocenjevanja in morebitnem obdobju prodaje premoženja, ki ga zagotavlja točka (f), se glasovalna pravica pridobitelja v zvezi s takšnimi delnicami ali drugimi lastniškimi instrumenti začasno odvzame in prenese izključno na organ za reševanje, ki teh glasovalnih pravic ni obvezan izvajati in za njihovo izvajanje ali neizvajanje nikakor ni odgovoren;

- (c) v obdobju ocenjevanja in morebitnem obdobju prodaje premoženja, ki ga zagotavlja točka (f), se za takšen prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov ne uporabljajo kazni in drugi ukrepi, navedeni v členih 66, 67 in 68 Direktive 2013/36/EU za kršitve zahtev glede pridobitve ali prodaje kvalificiranih deležev;
- (d) takoj ko pristojni organ zaključi ocenjevanje, organ za reševanje in pridobitelja pisno obvesti, ali odobrava takšen prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov na pridobitelja ali da mu v skladu s členom 22(5) Direktive 2013/36/EU nasprotuje;
- (e) če pristojni organ odobri takšen prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov na kupca, se glasovalna pravica v zvezi s takšnimi delnicami ali drugimi lastniškimi instrumenti v celoti prenese na pridobitelja, takoj ko organ za reševanje in pridobitelj od pristojnega organa prejmeta navedeno obvestilo o odobritvi;
- (f) če pristojni organ nasprotuje takšnemu prenosu delnic ali drugih lastniških instrumentov na pridobitelja:
 - (i) glasovalna pravica v zvezi s takšnimi delnicami ali drugimi lastniškimi instrumenti iz točke (b) v celoti ohrani veljavnost in učinek;
 - (ii) organ za reševanje lahko od pridobitelja zahteva, da takšne delnice ali druge lastniške instrumente proda v obdobju prodaje premoženja, ki ga določi organ za reševanje ob upoštevanju prevladujočih tržnih pogojev, in
 - (iii) če pridobitelj prodaje ne zaključi v obdobju prodaje premoženja, ki ga je določil organ za reševanje, lahko pristojni organ s soglasjem organa za reševanje kupcu za kršitve zahtev glede pridobitve ali prodaje kvalificiranih deležev izreče kazni in druge ukrepe iz členov 66, 67 in 68 Direktive 2013/36/EU.

10. Prenosi, opravljeni na podlagi instrumenta prodaje poslovanja, so predmet zaščitnih ukrepov iz poglavja VII naslova IV.

11. Za namene uveljavljanja pravic do zagotavljanja storitev ali ustanavljanja v drugi državi članici v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU kupec velja za pravnega naslednika institucije v postopku reševanja in lahko še naprej uveljavlja vse pravice, ki jih je institucija v postopku reševanja uveljavljala v zvezi s prenesenimi sredstvi, pravicami ali obveznostmi.

12. Države članice zagotovijo, da lahko kupec iz odstavka 1 še naprej uveljavlja pravice do članstva in dostopa do plačilnih, klirinških in poravnalnih sistemov, borz, odškodninskih shem za investitorje in sistemov jamstva za vloge institucije v postopku reševanja, če izpolnjuje merila za članstvo in sodelovanje v teh sistemih.

Ne glede na prvi pododstavek, države članice zagotovijo, da:

- (a) se dostop ne sme zavrniti na podlagi dejstva, da kupec nima ocene bonitetne agencije ali da ta ocena ne ustreza stopnji, ki je potrebna za dostop do sistemov, navedenih v prvem pododstavku;
- (b) če kupec ne izpolnjuje meril članstva ali sodelovanja v zvezi z zadevnim plačilnim, klirinškim ali poravnalnim sistemom, borzo, odškodninsko shemo za investitorje ali sistemom jamstva za vloge, se pravice iz prvega pododstavka uveljavljajo v obdobju, ki ga lahko določi organ za reševanje in ne presega 24 mesecev ter se lahko podaljša, če kupec za to zaprosi organ za reševanje.

13. Brez poseganja v poglavje VII naslova IV delničarji ali upniki institucije v postopku reševanja in druge tretje osebe, katerih sredstva, pravice ali obveznosti niso prenesene, nimajo nobenih pravic nad prenesenimi sredstvi, pravicami ali obveznostmi ali v zvezi njimi.

Člen 39

Instrument prodaje poslovanja: postopkovne zahteve

1. Ob upoštevanju odstavka 3 tega člena organ za reševanje pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja v zvezi z institucijo ali subjektom iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) trži sredstva, pravice, obveznosti, delnice ali druge lastniške instrumente te institucije, ki jih organ namerava prenesti, ali se dogovori o njihovem trženju. Paketi pravic, sredstev in obveznosti se lahko tržijo ločeno.

2. Brez poseganja v okvir Unije za državne pomoči se, če je ustrezno, trženje iz odstavka 1 izvaja v skladu z naslednjimi merili:

- (a) je kar se da pregledno in ne prikazuje napačno sredstev, pravic, obveznosti, delnic ali drugih lastniških instrumentov te institucije, ki jih organ namerava prenesti, ob upoštevanju okoliščin in predvsem potrebe po ohranjanju finančne stabilnosti;
- (b) morebitni kupci niso neupravičeno favorizirani ali diskriminirani;
- (c) ni v nobenem nasprotju interesov;
- (d) ne dodeljuje nobenih nepravilnih prednosti morebitnemu kupcu;
- (e) upošteva potrebo po hitri izvedbi ukrepov za reševanje;
- (f) njegov cilj je iztržiti kar najvišjo prodajno ceno zadevnih delnic ali drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti.

Ob upoštevanju točke (b) prvega pododstavka načela iz tega odstavka organom za reševanje ne preprečujejo privabljanja natančno določenih morebitnih kupcev.

Vsako javno razkritje trženja institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) te direktive, ki bi se sicer zahtevalo v skladu s členom 17(1) Uredbe (EU) št. 596/2014, se lahko odloži v skladu s členom 17(4) ali (5) navedene uredbe.

3. Organ za reševanje lahko uporabi instrument prodaje poslovanja brez izpolnjevanja zahteve po trženju iz odstavka 1, če ugotovi, da bi izpolnjevanje te zahteve verjetno ogrozilo izpolnitev enega ali več ciljev reševanja, in zlasti če sta izpolnjena naslednja pogoja:

- (a) organ za reševanje meni, da obstaja resna grožnja za finančno stabilnost, ki je posledica propada ali verjetnega propada institucije v postopku reševanja ali se zaradi njega še stopnjuje, in
- (b) organ za reševanje meni, da bi izpolnjevanje teh zahtev verjetno ogrozilo učinkovitost instrumenta prodaje poslovanja pri odpravljanju te grožnje ali doseganju cilja reševanja iz točke (b) člena 31(2).

4. EBA do 3. julija 2015 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010, v katerih opredeli dejanske okoliščine, ki predstavljajo stvarno grožnjo, in elemente, povezane z učinkovitostjo instrumenta prodaje poslovanja, iz točk (a) in (b) odstavka 3.

Oddelek 3

Instrument premostitvene institucije

Člen 40

Instrument premostitvene institucije

1. Za uveljavitev instrumenta premostitvene institucije in ob upoštevanju potrebe po ohranitvi kritičnih funkcij premostitvene institucije države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo, da na premostitveno institucijo prenesejo:

(a) delnice ali druge lastniške instrumente, ki jih je izdala ena ali več institucij v postopku reševanja;

(b) vsa ali katera koli sredstva, pravice ali obveznosti ene ali več institucij v postopku reševanja.

Ob upoštevanju člena 85 se prenos iz prvega pododstavka lahko opravi, ne da bi bilo treba pridobiti soglasje delničarjev institucij v postopku reševanja ali katere koli tretje osebe razen premostitvene institucije ter ne da bi bilo treba izpolnjevati kakršne koli postopkovne zahteve v skladu s pravom o gospodarskih družbah ali vrednostnih papirjih.

2. Premostitvena institucija je pravna oseba, ki izpolnjuje vse naslednje zahteve:

(a) je v celoti ali delno v lasti enega ali več javnih organov, kar lahko vključuje tudi organ za reševanje ali shemo za financiranje reševanja, in je pod nadzorom organa za reševanje;

(b) ustanovljena je z namenom prejema in hrambe nekaterih ali vseh delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja, oziroma nekaterih ali vseh sredstev, pravic in obveznosti ene ali več institucij v postopku reševanja, da bi se ohranil dostop do kritičnih funkcij in prodala institucija ali subjekt iz točke (b), (c), ali (d) člena 1(1).

Uporaba instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov za namen iz točke (b) člena 43(2) ne posega v zmožnost organa za reševanje, da nadzoruje premostitveno institucijo.

3. Pri uporabi instrumenta premostitvene institucije organ za reševanje zagotovi, da skupna vrednost obveznosti, prenesenih na premostitveno institucijo, ne presega skupne vrednosti pravic in sredstev, ki so bile prenesene z institucije v postopku reševanja ali zagotovljene iz drugih virov.

4. Ob upoštevanju člena 37(7) se vsakršno nadomestilo, ki ga plača premostitvena institucija, pripiše:

(a) lastnikom delnic ali lastniških instrumentov, če je bil prenos na premostitveno institucijo izveden s prenosom delnic ali lastniških instrumentov, ki jih izda institucija v postopku reševanja, z imetnikov zadevnih delnic ali instrumentov na premostitveno institucijo;

(b) instituciji v postopku reševanja, če je bil prenos izveden s prenosom nekaterih ali vseh sredstev ali obveznosti institucije v postopku reševanja na premostitveno institucijo.

5. Organ za reševanje lahko pri uporabi instrumenta premostitvene institucije pooblastilo za prenos uporabi več kot enkrat, da bi zagotovil dodatne prenose delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja, oziroma sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja.

6. Po uporabi instrumenta premostitvene institucije lahko organ za reševanje:

(a) prenese pravice, sredstva ali obveznosti s premostitvene institucije nazaj na institucijo v postopku reševanja oziroma delnice ali druge lastniške instrumente nazaj na prvotne lastnike, pri čemer so institucija v postopku reševanja ali prvotni lastniki dolžni ponovno prevzeti vsa sredstva, pravice ali obveznosti oziroma delnice ali druge lastniške instrumente, če so izpolnjeni pogoji iz odstavka 7;

(b) prenese delnice ali druge lastniške instrumente oziroma sredstva, pravice ali obveznosti s premostitvene institucije na tretjo osebo.

7. Organi za reševanje lahko delnice ali druge lastniške instrumente oziroma sredstva, pravice ali obveznosti prenesejo nazaj s premostitvene institucije v enem od naslednjih primerov:

(a) možnost, da bi lahko bile posamezne delnice ali drugi lastniški instrumenti, sredstva, pravice ali obveznosti prenesene nazaj, je izrecno navedena v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos;

(b) posamezne delnice ali drugi lastniški instrumenti, sredstva, pravice ali obveznosti dejansko ne spadajo v razrede delnic ali drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti, navedene v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos, ali ne izpolnjujejo pogojev za prenos lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti, navedenih v tem instrumentu.

Takšen prenos nazaj se lahko izvede v katerem koli obdobju in v skladu s katerimi koli drugimi pogoji, ki so v danem instrumentu navedeni za zadevni namen.

8. Prenosi med institucijo v postopku reševanja oziroma prvotnimi lastniki delnic ali drugih lastniških instrumentov in premostitveno institucijo so predmet zaščitnih ukrepov iz poglavja VII naslova IV.

9. Za namene uveljavljanja pravice do zagotavljanja storitev ali ustanavljanja v drugi državi članici v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU premostitvena institucija velja za pravno naslednico institucije v postopku reševanja in lahko še naprej uveljavlja vse pravice, ki jih je institucija v postopku reševanja uveljavljala v zvezi s prenesenimi sredstvi, pravicami ali obveznostmi.

Organi za reševanje lahko za druge namene zahtevajo, da se premostitvena institucija šteje za pravno naslednico institucije v postopku reševanja in lahko še naprej uveljavlja vse pravice, ki jih je institucija v postopku reševanja uveljavljala v zvezi s prenesenimi sredstvi, pravicami ali obveznostmi.

10. Države članice zagotovijo, da lahko premostitvena institucija še naprej uveljavlja pravice do članstva in dostopa do plačilnih, klirinških in poravnalnih sistemov, borz, odškodninskih shem za investitorje in sistemov jamstva za vloge institucije v postopku reševanja, če izpolnjuje merila za članstvo in sodelovanje v teh sistemih.

Ne glede na prvi pododstavek države članice zagotovijo, da:

(a) se dostop ne zavrne na podlagi dejstva, da premostitvena institucija nima ocene bonitetne agencije ali da ta ocena ne ustreza stopnji, ki je potrebna za dostop do sistemov, navedenih v prvem pododstavku;

- (b) če premostitvena institucija ne izpolnjuje meril članstva ali sodelovanja v zvezi z zadevnim plačilnim, klirinškim ali poravnalnim sistemom, borzo, odškodninsko shemo za investitorje ali sistemom jamstva za vloge, se pravice iz prvega pododstavka uveljavljajo v obdobju, ki ga lahko določi organ za reševanje in ne presega 24 mesecev ter se lahko podaljša, če premostitvena institucija za to zaprosi organ za reševanje.

11. Brez poseganja v poglavje VII naslova IV delničarji ali upniki institucije v postopku reševanja in druge tretje osebe, katerih sredstva, pravice ali obveznosti niso prenesene na premostitveno institucijo, nimajo nobenih pravic nad sredstvi, pravicami ali obveznostmi, prenesenimi na premostitveno institucijo, njen upravljalni organ ali višje vodstvo, ali v zvezi z njimi.

12. Cilji premostitvene institucije ne vključujejo nobene obveznosti ali odgovornosti do delničarjev ali upnikov institucije v postopku reševanja, upravljalni organ ali višje vodstvo pa tem delničarjem ali upnikom ne odgovarja za dejanja in opustitve dejanj pri opravljanju svojih funkcij, razen če dejanje ali opustitev dejanja pomeni hudo malomarnost ali resno kršitev v skladu z nacionalnim pravom, ki neposredno vpliva na pravice teh delničarjev ali upnikov.

Države članice lahko v skladu z nacionalnim pravom dodatno omejijo odgovornost premostitvene institucije in njenega upravljalnega organa ali višjega vodstva za dejanja in opustitve dejanj pri opravljanju svojih dolžnosti.

Člen 41

Delovanje premostitvene institucije

1. Države članice zagotovijo, da premostitvena institucija deluje v skladu z naslednjimi zahtevami:
 - (a) vsebino ustanovitvenih aktov premostitvene institucije odobri organ za reševanje;
 - (b) glede na lastniško strukturo premostitvene institucije organ za reševanje imenuje ali potrdi njen upravljalni organ;
 - (c) organ za reševanje potrdi nadomestila za člane upravljalnega organa in določi, za kaj so odgovorni;
 - (d) organ za reševanje potrdi strategijo in profil tveganja premostitvene institucije;
 - (e) premostitvena institucija ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU, kot je ustrezno, ter potrebno dovoljenje v skladu z veljavnim nacionalnim pravom, da nadaljuje z opravljanjem dejavnosti ali zagotavljanjem storitev, ki jih pridobi s prenosom, opravljenim na podlagi odstavka 63 te direktive;
 - (f) premostitvena institucija izpolnjuje zahteve iz Uredbe EU št. 575/2013 ter Direktive 2013/36/EU in Direktive 2014/65/EU, kot je ustrezno, ter je predmet nadzora v skladu z navedenimi uredbo in direktivama;
 - (g) premostitvena institucija deluje v skladu z okvirom Unije za državne pomoči, organ za reševanje pa lahko njeno delovanje ustrezno omeji.

Ne glede na določbe iz točk (e) in (f) prvega pododstavka in če je potrebno za uresničitev ciljev reševanja, se lahko premostitvena institucija za kratek čas ustanovi in pridobi dovoljenje, ne da bi na začetku delovanja izpolnjevala Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU. Organ za reševanje v ta namen pristojnemu organu predloži ustrezni zahtevek. Če pristojni organ izda dovoljenje, navede obdobje, v katerem premostitveni instituciji ni treba izpolnjevati zahtev navedenih direktiv.

2. Ob upoštevanju morebitnih omejitev, določenih v skladu s pravili Unije ali nacionalnimi pravili o konkurenci, uprava premostitvene institucije institucijo upravlja z namenom ohranitve dostopa do kritičnih funkcij in prodaje institucije ali subjekta iz točke (b), (c), ali (d) člena 1(1), njegovih sredstev, pravic ali obveznosti enemu ali več zasebnim kupcem, ob ustreznih pogojih in v obdobju iz odstavka 4 tega člena ali, kot je ustrezno, odstavka 6 tega člena.

3. Organ za reševanje odloči, da premostitvena institucija ni več premostitvena institucija v smislu člena 40(2), ko se zgodi karkoli od naslednjega:

- (a) premostitvena institucija se združi z drugim subjektom;
- (b) premostitvena institucija ne izpolnjuje več zahtev iz člena 40(2);
- (c) vsa ali praktično vsa sredstva, pravice ali obveznosti premostitvene institucije se prodajo tretji osebi;
- (d) poteče obdobje iz odstavka 5 oziroma 6, kot je ustrezno;
- (e) sredstva premostitvene institucije so v celoti izčrpana, njene obveznosti pa v celoti poravnane.

4. Če si organ za reševanje prizadeva za prodajo premostitvene institucije ali njenih sredstev, pravic ali obveznosti, države članice zagotovijo, da so premostitvena institucija ali zadevna sredstva ali obveznosti dane na trg odprto in pregledno ter da se pri prodaji ne prikazujejo napačno in da posamezni morebitni kupci niso neupravičeno favorizirani ali diskriminirani.

Vsaka takšna prodaja se opravi pod tržnimi pogoji ob upoštevanju okoliščin in v skladu z okvirom Unije za državne pomoči.

5. Če se ne uresniči nobena od možnosti iz točke (a), (b), (c) in (e) odstavka 3, organ za reševanje čim prej zaključi delovanje premostitvene institucije, v vsakem primeru pa po izteku dveletnega obdobja od datuma, na katerega je bil izveden zadnji prenos z institucije v postopku reševanja na podlagi instrumenta premostitvene institucije.

6. Organ za reševanje lahko obdobje iz odstavka 5 podaljša za eno ali več dodatnih enoletnih obdobj, če:

- (a) takšno podaljšanje podpira možnosti, navedene v točkah (a), (b), (c) ali (e) odstavka 3, ali
- (b) je takšno podaljšanje potrebno za zagotovitev kontinuitete opravljanja bistvenih bančnih ali finančnih storitev.

7. Vsaka odločitev organa za reševanje o podaljšanju obdobja iz odstavka 5 se obrazloži in vključuje podrobno oceno stanja, tudi razmer na trgu in obetov, ki upravičuje podaljšanje.

8. Če se delovanje premostitvene institucije zaključi v okoliščinah iz točke (c) ali (d) odstavka 3, se prenehanje premostitvene institucije izvrši v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki.

Ob upoštevanju člena 37(7) se vsi prihodki, ustvarjeni s prenehanjem delovanja premostitvene institucije, pripišejo delničarjem premostitvene institucije.

9. Če se premostitvena institucija uporabi za prenos sredstev in obveznosti več kot ene institucije v postopku reševanja, se obveznost iz odstavka 8 nanaša na sredstva in obveznosti, ki so bile prenesene z vsake posamezne institucije v postopku reševanja, ne pa na premostitveno institucijo samo.

Oddelek 4

Instrument izločitve sredstev

Člen 42

Instrument izločitve sredstev

1. Zaradi uveljavitve instrumenta izločitve sredstev države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo za prenos sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja ali premostitvene institucije na enega ali več nosilcev upravljanja sredstev.

Ob upoštevanju člena 85 se prenos iz prvega pododstavka lahko opravi, ne da bi bilo treba pridobiti soglasje delničarjev institucij v postopku reševanja ali katere koli tretje osebe razen premostitvene institucije ter ne da bi bilo treba izpolnjevati kakršne koli postopkovne zahteve v skladu s pravom o gospodarskih družbah ali vrednostnih papirjih.

2. Za namene instrumenta izločitve sredstev je nosilec upravljanja sredstev pravna oseba, ki izpolnjuje vse naslednje zahteve:

- (a) je v celoti ali delno v lasti enega ali več javnih organov, kar lahko vključuje tudi organ za reševanje ali shemo za financiranje reševanja, in je pod nadzorom organa za reševanje;
- (b) je bil ustanovljen za namene sprejemanja nekaterih ali vseh sredstev, pravic in obveznosti ene ali več institucij v postopku reševanja ali premostitvene institucije.

3. Nosilec upravljanja sredstev upravlja sredstva, ki so bila nanj prenesena, da bi dosegla čim višjo vrednost pri morebitni prodaji ali prenehanju v skladu s predpisi.

4. Države članice zagotovijo, da nosilec upravljanja sredstev deluje v skladu z naslednjimi določbami:

- (a) vsebino ustanovitvenih aktov nosilca upravljanja sredstev odobri organ za reševanje;
- (b) glede na lastniško strukturo nosilca upravljanja sredstev organ za reševanje imenuje ali potrdi upravljalni organ nosilca;
- (c) organ za reševanje potrdi prejemke članov upravljalnega organa in določi, za kaj so odgovorni;
- (d) organ za reševanje odobri strategijo in profil tveganja nosilca upravljanja sredstev.

5. Organi za reševanje lahko izvajajo pooblastilo za prenos sredstev, pravic ali obveznosti iz odstavka 1 le, če:

- (a) je stanje na določenem trgu za ta sredstva takšno, da bi likvidacija takšnih sredstev v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki lahko negativno vplivala na enega ali več finančnih trgov;
- (b) je takšen prenos potreben, da se zagotovi nemoteno delovanje institucije v postopku reševanja ali premostitvene institucije, ali
- (c) je takšen prenos potreben, da se zagotovijo čim višji dohodki iz likvidacije.

6. Pri uporabi instrumenta izločitve sredstev organi za reševanje v skladu z načeli iz člena 36 in okvirom Unije za državne pomoči določijo nadomestilo, proti kateremu se sredstva, pravice in obveznosti prenesejo na nosilca upravljanja sredstev. Ta odstavek ne preprečuje, da imajo nadomestila nominalno ali negativno vrednost.

7. Ob upoštevanju člena 37(7) se vsakršno nadomestilo, ki ga v zvezi s pridobljenimi sredstvi, pravicami ali obveznostmi nosilec upravljanja sredstev plača neposredno iz institucije v postopku reševanja, pripiše instituciji v postopku reševanja. Nadomestilo se lahko plača v obliki dolžniških instrumentov, ki jih izda nosilec upravljanja sredstev.

8. Če je bil uporabljen instrument premostitvene institucije, lahko nosilec upravljanja sredstev po uporabi tega instrumenta pridobi sredstva, pravice ali obveznosti od premostitvene institucije.

9. Organi za reševanje lahko sredstva, pravice ali obveznosti z institucije v postopku reševanja na enega ali več nosilcev upravljanja sredstev prenesejo več kot enkrat, sredstva, pravice ali obveznosti z enega ali več nosilcev upravljanja sredstev pa lahko prenesejo nazaj na institucijo v postopku reševanja, če sta izpolnjena pogoja iz odstavka 10.

Institucija v postopku reševanja je dolžna ponovno prevzeti vsa tovrstna sredstva, pravice ali obveznosti.

10. Organi za reševanje pravice, sredstva ali obveznosti lahko z nosilca upravljanja sredstev prenesejo nazaj na institucijo v postopku reševanja v enem od naslednjih primerov:

- (a) možnost, da bi lahko bile posamezne pravice, sredstva ali obveznosti prenesene nazaj, je izrecno navedena v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos;
- (b) posamezne pravice, sredstva ali obveznosti dejansko ne spadajo v razrede pravic, sredstev ali obveznosti, navedene v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos, ali ne izpolnjujejo pogojev za ta prenos.

V vsakem od primerov iz točk (a) in (b) se lahko prenos nazaj izvede v katerem koli časovnem obdobju, izvede pa se v skladu s katerimi koli drugimi pogoji, ki so v tem instrumentu navedeni za zadevni namen.

11. Prenosi med institucijo v postopku reševanja in nosilcem upravljanja sredstev so predmet zaščitnih ukrepov za delne prenose lastništva, navedenih v poglavju VII naslova IV.

12. Brez poseganja v poglavje VII naslova IV delničarji ali upniki institucije v postopku reševanja in druge tretje osebe, katerih sredstva, pravice ali obveznosti niso prenesene na nosilca upravljanja sredstev, nimajo nobenih pravic nad sredstvi, pravicami ali obveznostmi, prenesenimi na nosilca upravljanja sredstev, upravljalni organ ali višje vodstvo, ali v zvezi z njimi.

13. Cilji nosilca upravljanja sredstev ne vključujejo nobene obveznosti ali odgovornosti do delničarjev ali upnikov institucije v postopku reševanja, upravljalni organ ali višje vodstvo pa tem delničarjem ali upnikom ne odgovarjajo za dejanja in opustitve dejanj pri opravljanju svojih funkcij, razen če dejanje ali opustitev dejanja pomeni hudo malomarnost ali resno kršitev v skladu z nacionalnim pravom, ki neposredno vpliva na pravice teh delničarjev ali upnikov.

Države članice lahko v skladu z nacionalnim pravom dodatno omejijo odgovornost nosilca upravljanja sredstev in njegovega upravljalnega organa ali višjega vodstva za dejanja in opustitve dejanj pri opravljanju svojih dolžnosti.

14. EBA do 3. julija 2015 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 za spodbujanje zblíževanja nadzornih in reševalnih praks v zvezi z ugotavljanjem, kdaj bi v skladu z odstavkom 5 tega člena likvidacija sredstev ali obveznosti v okviru običajnih insolvenčnih postopkov insolvenčnimi lahko negativno vplivala na enega ali več finančnih trgov.

Oddenek 5

Instrument za reševanje s sredstvi upnikov

Pododdenek 1

Cilj in področje uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov

Člen 43

Instrument za reševanje s sredstvi upnikov

1. Zaradi uveljavitve instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastila za reševanje, opredeljena v členu 63(1).

2. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje uporabijo instrument za reševanje s sredstvi upnikov, da bi v skladu z načeli reševanja iz člena 31 izpolnili cilje reševanja iz člena 34, za katerega koli od naslednjih namenov:

(a) dokapitalizacijo institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) te direktive, ki izpolnjuje pogoje za reševanje, v zadostnem obsegu, da se ponovno vzpostavi njena zmožnost izpolnjevanja pogojev za pridobitev dovoljenja (če se ti pogoji uporabljajo za subjekt) in omogoči nadaljnje izvajanje dejavnosti, za katere ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU, če ima subjekt dovoljenje v skladu s tema direktivama, ter ohrani zadostno tržno zaupanje v institucijo ali subjekt;

(b) konverzijo glavnice terjatev ali dolžniških instrumentov v lastniški kapital ali njihovo zmanjšanje, pri čemer se te terjatve ali ti instrumenti prenesejo:

(i) na premostitveno institucijo, da se ji zagotovi kapital, ali

(ii) v okviru instrumenta prodaje poslovanja ali instrumenta izločitve sredstev.

3. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje instrument za reševanje s sredstvi upnikov uporabijo za namen iz točke (a) odstavka 2 tega člena le, če obstaja razumna možnost, da bo njegova uporaba skupaj z drugimi zadevnimi ukrepi, tudi ukrepi, izvedenimi v skladu z načrtom reorganizacije poslovanja, zahtevanim v členu 52, poleg doseganja ustreznih ciljev reševanja ponovno vzpostavila finančno trdnost in zagotovila dolgoročno uspešno poslovanje zadevne institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1).

Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje uporabijo kateri koli instrument za reševanje iz točk (a), (b) in (c) člena 37(3) ter instrument za reševanje s sredstvi upnikov iz točke (b) odstavka 2 tega člena, kadar pogoji iz prvega pododstavka niso izpolnjeni.

4. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje uporabijo instrument za reševanje s sredstvi upnikov za vse institucije ali subjekte iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), pri čemer vedno upoštevajo pravno obliko zadevne institucije ali subjekta, ali da lahko spremenijo pravno obliko.

Člen 44

Področje uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov

1. Države članice zagotovijo, da se instrument za reševanje s sredstvi upnikov lahko uporabi za vse obveznosti institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), ki v skladu z odstavki 2 do 3 tega člena niso izključene iz področja uporabe tega instrumenta.

2. Organi za reševanje ne izvajajo pooblastil za odpis ali konverzijo v zvezi z naslednjimi obveznostmi, če zanje velja pravo države članice ali tretje države:

- (a) kritimi vlogami;
- (b) zavarovanimi obveznostmi, vključno s kritimi obveznicami in obveznostmi v obliki finančnih instrumentov, ki so uporabljene za namene upravljanja s tveganji in so sestavni del sklada za kritje ter so v skladu z nacionalnim pravom zavarovane na podoben način kot krite obveznice;
- (c) katerimi koli obveznostmi, ki so posledica dejstva, da institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) te direktive drži sredstva ali denar strank, vključno s sredstvi strank ali denarjem strank, ki jih drži v imenu kolektivnih naložbenih podjetij za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP), opredeljenih v členu 1(2) Direktive 2009/65/ES, ali alternativnih investicijskih skladov (AIS), opredeljenih v točki (a) člena 4(1) Direktive 2011/61/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, pod pogojem, da so te stranke zaščitene z veljavnim insolvenčnim pravom;
- (d) obveznostmi, ki so posledica fiduciarnega razmerja med institucijo ali subjektom iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) (kot fiduciarjem) in drugo osebo (kot upravičencem), pod pogojem, da je takšen upravičenec zaščiten z veljavnim pravom o insolventnosti ali civilnim pravom;
- (e) obveznostmi institucijam – razen subjektom, ki so del iste skupine – s prvotno zapadlostjo, krajšo od sedem dni;
- (f) obveznostmi do sistemov ali operaterjev sistemov, določenih v skladu z Direktivo 98/26/ES, ali njihovih udeležencev, ki so posledica sodelovanja v takšnem sistemu in katerih preostala zapadlost je krajša od sedem dni;
- (g) obveznostjo do koga od naslednjih:
 - (i) delojemalca v povezavi z obračunano plačo, pokojninskimi prejemki ali drugimi fiksnimi nadomestili, razen spremenljivega dela nadomestila, ki ga ne ureja zakon ali kolektivna pogodba;
 - (ii) komercialnega ali trgovinskega upnika, ki izhaja iz dobave blaga ali zagotavljanja storitev, instituciji ali subjektu iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), ki so kritične za vsakodnevno opravljanje dejavnosti institucije ali subjekta, vključno s storitvami informacijske tehnologije, komunalnimi storitvami ter najemom, servisiranjem in vzdrževanjem prostorov;
 - (iii) davčnih organov in organov za socialno varstvo, če imajo te obveznosti prednost v skladu z veljavnim pravom.
 - (iv) sistemov zajamčenih vlog, ki izhaja iz prispevkov, ki jih je treba plačati v skladu z Direktivo 2014/49/EU.

Točka (g)(i) prvega pododstavka se ne uporablja za spremenljivi del nadomestila za pomembne nosilce tveganja, kot so opredeljeni v členu 92(2) Direktive 2013/36/EU.

Države članice zagotovijo, da ostanejo vsa zavarovana sredstva, ki se nanašajo na kritno premoženje kritih obveznic, enaka, ločena in zadostna. Ta zahteva in točka (b) prvega pododstavka organom za reševanje, če je primerno, ne preprečujeta izvajanja pooblastil v povezavi s katerim koli delom zavarovane obveznosti ali obveznosti, zajamčene z zavarovanjem, ki presega vrednost sredstev, jamstva, pravice do zplembe ali premoženja, s katerimi je zavarovana.

⁽¹⁾ Direktiva 2011/61/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2011 o upraviteljih alternativnih investicijskih skladov in spremembah direktiv 2003/41/ES in 2009/65/ES ter uredb (ES) št. 1060/2009 in (EU) št. 1095/2010 (UL L 174, 1.7.2011, str. 1).

Točka (a) prvega pododstavka organom za reševanje, če je primerno, ne preprečuje izvajanja pooblastil v zvezi s katerim koli zneskom vloge, ki presega raven kritja, določeno v členu 6 Direktive 2014/49/EU.

Države članice brez poseganja v pravila za veliko izpostavljenost iz Uredbe (EU) št. 575/2013 in Direktive 2013/36/EU ter da bi zagotovile rešljivost institucij in skupin, zagotovijo, da organi za reševanje v skladu s točko (b) člena 17(5) te direktive omejijo, v kakšnem obsegu so lahko druge institucije imetnice obveznosti, ki so upravičene do reševanja s sredstvi upnikov, z izjemo obveznosti, katerih imetniki so subjekti, ki so del iste skupine.

3. Organ za reševanje lahko v izjemnih okoliščinah, če se uporabi instrument za reševanje s sredstvi upnikov, iz uporabe pooblastil za odpis in konverzijo izključi ali delno izključi določene obveznosti, če:

- (a) za navedeno obveznost ni mogoče uporabiti instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov v razumnem času, kljub dobrovernim prizadevanjem organa za reševanje;
- (b) je izključitev nujno potrebna in sorazmerna za doseganje kontinuitete kritičnih funkcij in glavnih poslovnih področij na način, ki instituciji v postopku reševanja omogoča, da nadaljuje ključne dejavnosti, storitve in transakcije;
- (c) je izključitev nujno potrebna in sorazmerna, da bi preprečili obsežno širjenje negativnih vplivov, predvsem kar zadeva upravičene vloge, ki jih držijo fizične osebe in mikro, mala in srednja podjetja in ki bi resno ogrozil delovanje finančnih trgov, vključno z infrastrukturami finančnih trgov, na način, ki bi lahko povzročil resno motnjo v gospodarstvu države članice ali Unije, ali
- (d) bi se vrednost – če bi za te obveznosti uporabili instrument za reševanje s sredstvi upnikov – tako zmanjšala, da bi bile izgube drugih upnikov večje, kot če bi te obveznosti izključili iz reševanja s sredstvi upnikov.

Če organ za reševanje sklene v skladu s tem odstavkom izključiti ali delno izključiti kvalificirano obveznost ali razred kvalificiranih obveznosti, se lahko raven odpisa ali konverzijo, uporabljenega v zvezi z drugimi kvalificiranimi obveznostmi, poveča zaradi upoštevanja takšnih izključitev, pod pogojem, da je raven odpisa in konverzije, uporabljena v zvezi z drugimi kvalificiranimi obveznostmi, skladna z načelom iz točke (g) člena 34(1).

4. Če organ za reševanje sklene v skladu s tem členom izključiti kvalificirano obveznost ali razred kvalificiranih obveznosti, izgube, ki bi bremenile te obveznosti, pa niso bile v celoti prenesene na druge upnike, lahko institucija v postopku reševanja prejme prispevek iz sheme za financiranje reševanja, da se stori eno ali oboje od naslednjega:

- (a) pokrijejo vse izgube, ki niso bile pokrite s kvalificiranimi obveznostmi, in se v skladu s točko (a) člena 46(1) zagotovi, da je neto vrednost sredstev institucije v postopku reševanja enaka nič,
- (b) nakupijo delnice ali druge lastniške instrumente ali kapitalske instrumente institucije v postopku reševanja z namenom dokapitalizacije institucije v skladu s točko (b) člena 46(1).

5. Shema za financiranje reševanja izvede prispevek iz odstavka 4, samo kadar:

- (a) delničarji, imetniki drugih lastniških instrumentov, imetniki zadevnih kapitalskih instrumentov in drugih kvalificiranih obveznosti z odpisom, konverzijo ali kako drugače zagotovijo prispevek za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo, enak znesku, ki ni manjši od 8 % vseh obveznosti, vključno s kapitalom institucije v postopku reševanja, izmerjen v času ukrepa za reševanje v skladu z vrednotenjem iz člena 36, in

- (b) prispevek iz sheme za financiranje reševanja ne presega 5 % vseh obveznosti, vključno s kapitalom institucije v postopku reševanja, izračunanih v času sprejetih ukrepov za reševanje v skladu z vrednotenjem iz člena 36.

6. Prispevek iz sheme za financiranje reševanja iz odstavka 4 se lahko financira:

- (a) iz sredstev, ki so na voljo iz sheme za financiranje reševanja, ki so bili zbrani s prispevki institucij in podružnic v Uniji v skladu s členom 100(6) in členom 103;
- (b) zneskom, ki se lahko zbere z naknadnimi prispevki v skladu s členom 104 v obdobju treh let, in
- (c) v primeru, ko sredstva iz točk (a) in (b) tega odstavka ne zadostujejo, iz sredstev, zbranih prek alternativnih virov financiranja v skladu s členom 105.

7. Organ za reševanje lahko v izjemnih primerih poišče dodatna sredstva iz alternativnih virov financiranja, potem ko:

- (a) je bila dosežena 5-odstotna meja, določena v odstavku 5(b), in
- (b) so bile vse nezavarovane, neprednostne obveznosti, razen upravičenih vlog, v celoti odpisane ali pretvorjene.

Če so izpolnjeni pogoji iz točk (a) in (b) prvega pododstavka, se lahko alternativno ali dopolnilno iz sheme za financiranje reševanja prispeva znesek iz sredstev, ki so bila zbrana s predhodnimi prispevki institucij v skladu s členom 100(6) in členom 103 ter še niso bila uporabljena.

8. Z odstopanjem od odstavka 5(a) je prispevek iz sheme za financiranje reševanja mogoč tudi na podlagi odstavka 4, če:

- (a) prispevek za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo iz točke (a) odstavka 5 znaša vsaj 20 % tveganju prilagojene aktive zadevne institucije;
- (b) so v shemi zadevne države članice za financiranje reševanja na voljo sredstva, zbrana prek predhodnih prispevkov (brez prispevkov v sistem jamstva za vloge) v skladu s členom 100(6) in členom 103, pri čemer je znesek najmanj enak 3 % kritih vlog vseh kreditnih institucij, ki imajo dovoljenje na njenem ozemlju, in
- (c) zadevna institucija ima na konsolidirani podlagi manj kot 900 milijard EUR sredstev.

9. Organi za reševanje pri uporabi diskrecije iz odstavka 3 ustrezno upoštevajo naslednje:

- (a) načelo, da izgube najprej nosijo delničarji, potem pa na splošno upniki institucije v postopku reševanja po prednostnem vrstnem redu;
- (b) raven sposobnosti pokrivanja izgub, ki bi jo v primeru izključitve obveznosti ali razreda obveznosti ohranila institucija v postopku reševanja, in
- (c) potrebo po ohranitvi ustreznih virov za financiranje reševanja.

10. Izključitve v skladu z odstavkom 3 se lahko uporabijo zaradi popolne izključitve obveznosti iz odpisa ali zaradi omejitve obsega odpisa, uporabljenega v zvezi z navedeno obveznostjo.

11. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 115, da podrobneje določi okoliščine, v katerih je za doseganje ciljev iz odstavka 3 tega člena potrebna izključitev.

12. Organ za reševanje pred uporabo diskrecijske pravice za izključitev obveznosti iz odstavka 3 o tem uradno obvesti Komisijo. Če bi bil zaradi izključitve potreben prispevek iz sheme za financiranje reševanja ali alternativnega vira financiranja na podlagi odstavkov 4 do 8, lahko Komisija v 24 urah po prejemu takšnega uradnega obvestila ali po daljšem obdobju v dogovoru z organom za reševanje predlagano izključitev prepove ali zahteva njeno spremembo, če zahteve iz tega člena in delegiranih aktov niso izpolnjene, da bi lahko zaščitila celovitost notranjega trga. To ne posega v okvir Unije za državne pomoči, ki jih uporablja Komisija.

Pododdelek 2

Minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti

Člen 45

Uporaba minimalne zahteve

1. Države članice zagotovijo, da institucije vedno izpolnjujejo minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti. Minimalna zahteva ustreza znesku kapitala in kvalificiranih obveznosti, izraženemu kot odstotek vseh obveznosti in lastnih sredstev institucije.

Za namen prvega pododstavka se izvedene obveznosti vključijo v vse obveznosti, če so v celoti priznane pravice nasprotna stranke do pobota.

2. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, ki dodatno opredeljujejo merila za ocenjevanje iz točk (a) do (f) odstavka 6, na podlagi katerih mora biti za vsako institucijo določena minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, vključno s podrejenim dolgom in prednostnim nezavarovanim dolgom s preostalo zapadlostjo še najmanj 12 mesecev, za katere veljajo pooblastila za reševanje s sredstvi upnikov in ki štejejo za kapital.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka, v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Države članice lahko določijo dodatna merila, na podlagi katerih se določi minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti.

3. Ne glede na odstavke 1 organi za reševanje oprostijo hipotekarne kreditne institucije – ki se financirajo s kritimi obveznicami in ki v skladu z nacionalnim pravom ne smejo sprejemati vlog – obveznosti, da morajo ves čas izpolnjevati minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, saj:

(a) te institucije prenehajo z nacionalnimi insolvenčnimi postopki ali drugimi postopki, ki se izvajajo v skladu s členom 38, 40 ali 42 te direktive in so zasnovani za te institucije, in

(b) takšni nacionalni insolvenčni postopki ali drugi postopki zagotovijo, da upniki teh institucij, vključno z imetniki kritih obveznic, kjer je ustrezno, prevzamejo izgube na način, ki ustreza ciljem reševanja.

4. Kvalificirane obveznosti se v znesek kapitala in kvalificiranih obveznosti iz odstavka 1 lahko vključijo le, če izpolnjujejo naslednje pogoje:

- (a) instrument je izdan in v celoti plačan;
- (b) obveznost ni v lasti same institucije, niti je institucija ni zavarovala in ne jamči zanjo;
- (c) institucija nakupa instrumenta ni financirala niti neposredno niti posredno;
- (d) preostala zapadlost obveznosti je najmanj eno leto;
- (e) obveznost ne izhaja iz izvedenega finančnega instrumenta;
- (f) obveznost ne izhaja iz vloge, ki je v skladu s členom 108 prednostno obravnavana v nacionalnem vrstnem redu upnikov v okviru insolventnosti.

Če ima lastnik na podlagi določene obveznosti pravico do zgodnjega povračila, je za namene točke (d) datum zapadlosti te obveznosti prvi dan, ko ta pravica nastane.

5. Če obveznost ureja pravo tretje države, lahko organ za reševanje od institucije zahteva, da dokaže, da bi bila na podlagi prava te tretje države – ob upoštevanju pogojev iz pogodbe, ki ureja dano obveznost, mednarodnih sporazumov o priznavanju postopkov za reševanje in drugih zadevnih dejavnikov – odločitev organa za reševanje za odpis ali konverzijo te obveznosti učinkovita. Če organ za reševanje ni prepričan o tem, da bi bila na podlagi prava te tretje države odločitev učinkovita, se pri določanju minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti ta obveznost ne upošteva.

6. Organ za reševanje, po posvetovanju s pristojnim organom, določi minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti posamezne institucije iz odstavka 1 vsaj na podlagi naslednjih meril:

- (a) potrebe po zagotavljanju, da se institucijo lahko reši z uporabo instrumentov za reševanje, vključno z instrumentom za reševanje s sredstvi upnikov, če je to primerno, na način, ki zagotavlja izpolnitev ciljev reševanja;
- (b) potrebe po tem, da se v ustreznih primerih zagotovi, da ima institucija zadostne kvalificirane obveznosti kot zagotovilo, da bi bilo v primeru uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov mogoče pokriti izgube in bi se lahko količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala institucije ponovno vrnil na potrebno raven, ki bi instituciji omogočala nadaljnje izpolnjevanje pogojev za pridobitev dovoljenja in nadaljnje izvajanje dejavnosti, za katere ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU, ter ohrani zadostno tržno zaupanje v institucijo ali subjekt;
- (c) potrebe po zagotovitvi, da ima institucija – če je v načrtu reševanja predvideno, da se lahko določeni razredi kvalificiranih obveznosti v skladu s členom 44(3) izključijo iz reševanja s sredstvi upnikov ali da se lahko določeni razredi kvalificiranih obveznosti v okviru delnega prenosa v celoti prenesejo na prejemnika – zadostne druge kvalificirane obveznosti kot zagotovilo, da bi bilo možno pokriti izgube in bi se lahko količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala institucije ponovno vrnil na potrebno raven, ki bi instituciji omogočala nadaljnje izpolnjevanje pogojev za pridobitev dovoljenja in nadaljnje izvajanje dejavnosti, za katere ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali 2014/65/EU;
- (d) velikosti, poslovnega modela, modela financiranja in profila tveganja institucije;
- (e) obsega, v katerem bi sistem jamstva za vloge lahko prispeval k financiranju reševanja v skladu s členom 109;

- (f) obsega negativnih učinkov propada institucije na finančno stabilnost, tudi na podlagi prenosa negativnega vpliva na druge institucije zaradi medsebojne povezanosti institucije z drugimi institucijami ali s preostalim finančnim sistemom.

7. Institucije minimalne zahteve iz tega člena izpolnjujejo na posamični podlagi.

Organ za reševanje lahko po posvetovanju s pristojnim organom sklene, da bo minimalno zahtevo iz tega člena uporabil za subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1).

8. Poleg odstavka 7 nadrejene družbe v Uniji minimalne zahteve iz tega člena izpolnjujejo na konsolidirani podlagi.

Minimalno zahtevo za kapital in kvalificirane obveznosti na konsolidirani ravni za nadrejeno družbo v Uniji v skladu z odstavkom 9 določi organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, po posvetovanju s konsolidacijskim nadzornikom, in sicer vsaj na podlagi meril iz odstavka 6 in glede na to, ali naj bi bile v skladu z načrtom reševanja podrejene družbe skupine v tretji državi rešene ločeno.

9. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, in organi za reševanje podrejenih družb na posamični podlagi storijo vse, kar je v njihovi moči, da bi sprejeli skupno odločitev o ravni minimalne zahteve, uporabljene na konsolidirani podlagi.

Skupna odločitev se v celoti obrazloži, nadrejeni družbi v Uniji pa jo zagotovi organ za reševanje, pristojen na ravni skupine.

Če v štirih mesecih skupna odločitev ni sprejeta, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, po ustrezni preučitvi ocene podrejenih družb, ki jo izvedejo zadevni organi za reševanje, sprejme odločitev o konsolidirani minimalni zahtevi. Če je kateri koli od zadevnih pristojnih organov v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 ob koncu štirimesečnega obdobja zadevo predložil EBA, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, svojo odločitev odloži in počaka na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, nato pa odločitev sprejme v skladu z odločitvijo EBA. Štirimesečno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v smislu navedene uredbe. EBA odločitev sprejme v enem mesecu. Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve EBA ni več mogoče predložiti. Če EBA v enem mesecu ni sprejela odločitve, se uporabi odločitev organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine.

Skupna odločitev oziroma odločitev, ki jo sprejme organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, če skupna odločitev ni bila sprejeta, je zavezujoča za organe za reševanje v zadevnih državah članicah.

Skupna odločitev oziroma vsakršna odločitev, ki se sprejme, ker skupna odločitev ni bila sprejeta, se redno pregleduje in po potrebi posodablja.

10. Organi za reševanje določijo minimalno zahtevo, ki jo je treba uporabiti za podrejene družbe v skupini na posamični podlagi. Te minimalne zahteve se določijo na ravni, ki ustreza podrejeni družbi, pri čemer se upoštevajo:

(a) merila, naštetá v odstavku 6, zlasti velikost, poslovni model in profil tveganja podrejene družbe, vključno z njenim kapitalom, in

(b) konsolidirana zahteva, ki je bila na podlagi odstavka 9 določena za skupino.

Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine in organi za reševanje podrejenih družb na posamični podlagi storijo vse, kar je v njihovi moči, da bi sprejeli skupno odločitev o ravni minimalne zahteve, ki jo je treba uporabiti za vsako podrejeno družbo posebej na posamični podlagi.

Skupna odločitev se v celoti obrazloži in podrejenim družbam jo zagotovi organ za reševanje podrejenih družb, nadrejeni instituciji v Uniji pa organ za reševanje, pristojen na ravni skupine.

Če organi za reševanje v štirih mesecih ne sprejmejo takšne skupne odločitve, odločitev sprejmejo zadevni organi za reševanje podrejenih družb, ki ustrezno upoštevajo stališča in pomisleke, ki jih izrazi organ za reševanje, pristojen na ravni skupine.

Če organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 ob koncu štirimesečnega obdobja zadevo predloži EBA, organi za reševanje, odgovorni za podrejene družbe na posamični ravni, svoje odločitve odložijo in počakajo na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, in nato svoje odločitve sprejmejo v skladu z odločitvijo EBA. Štirimesečno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v smislu navedene uredbe. EBA odločitev sprejme v enem mesecu. Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve EBA ni več mogoče predložiti. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, zadeve ne sme predložiti EBA za zavezujoče posredovanje, če je raven, ki jo je določil organ za reševanje podrejene družbe, znotraj ene odstotne točke konsolidirane podlage, določene v skladu z odstavkom 9 tega člena.

Če EBA v enem mesecu ni sprejela odločitve, se uporabijo odločitve organov za reševanje podrejenih družb.

Skupna odločitev oziroma vsakršne odločitve, ki jih sprejmejo organi za reševanje podrejenih družb, ko skupna odločitev ni bila sprejeta, so zavezujoče za zadevne organe za reševanje.

Skupna odločitev oziroma vsakršne odločitve, ki se sprejmejo, ko skupna odločitev ni bila sprejeta, se redno pregledujejo in po potrebi posodablajo.

11. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, lahko v celoti opusti uporabo posamezne minimalne zahteve v zvezi z nadrejeno institucijo v Uniji, če:

- (a) nadrejena institucija v Uniji minimalno zahtevo iz odstavka 8 izpolnjuje na konsolidirani podlagi in
- (b) je pristojni organ nadrejene institucije v Uniji v skladu s členom 7(3) Uredbe (EU) št. 575/2013 v celoti opustil uporabo posameznih kapitalskih zahtev v zvezi z institucijo.

12. Organ za reševanje podrejene družbe lahko v celoti opusti uporabo odstavka 7 v zvezi s to podrejeno družbo, če:

- (a) ista država članica podrejeni družbi in njeni nadrejeni družbi izda dovoljenje in ju nadzira;
- (b) je podrejena družba vključena v nadzor institucije, ki je nadrejena družba, na konsolidirani podlagi;
- (c) institucija v državi članici podrejene družbe, ki je v okviru skupine na najvišji ravni, in je različna od nadrejene institucije v Uniji, minimalno zahtevo iz odstavka 7 izpolnjuje na podkonsolidirani podlagi in

- (d) ni trenutne ali predvidene bistvene dejanske ali pravne ovire za takojšnji prenos kapitala ali za odplačilo obveznosti podrejeni družbi s strani nadrejene družbe;
- (e) bodisi nadrejena družba izpolni zahteve pristojnega organa glede preudarnega upravljanja podrejene družbe in zagotovi s soglasjem pristojnega organa, da jamči za obveznosti podrejene družbe, ali pa so tveganja v podrejenih družbah zanemarljiva;
- (f) postopki za ovrednotenje, merjenje in kontrolo tveganja nadrejenega podjetja zajemajo podrejeno podjetje;
- (g) ima nadrejena družba več kot 50 % glasovalnih pravic, ki izhajajo iz deleža v kapitalu podrejene družbe, ali ima pravico, da imenuje ali odstrani večino članov upravljalnega organa podrejene družbe, in
- (h) je pristojni organ podrejene družbe v skladu s členom 7(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 v celoti opustil uporabo posameznih kapitalskih zahtev v zvezi s podrejeno družbo.

13. V odločitvah, sprejetih v skladu s tem členom, je lahko določeno, da se minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti delno izpolni na konsolidirani ali posamični podlagi s pogodbenimi instrumenti za reševanje s sredstvi upnikov.

14. Da bi instrument štel za pogodbeni instrument za reševanje s sredstvi upnikov v skladu z odstavkom 13, se organ za reševanje prepriča, da:

- (a) ta instrument vsebuje pogodbeni pogoj, v skladu s katerim se – v primeru, da se organ za reševanje odloči, da bo za zadevno institucijo uporabil instrument za reševanje s sredstvi upnikov – v potrebnem obsegu odpiše ali konvertira, preden se odpišejo ali konvertirajo druge kvalificirane obveznosti, in
- (b) za ta instrument velja zavezujoč dogovor, zaveza ali določba o podrejenosti, v skladu s katero se pri običajnih insolvenčnih postopkih obravnava za drugimi kvalificiranimi obveznostmi in ga ni mogoče odplačati, dokler niso poravnane druge kvalificirane, tedaj neporavnane obveznosti.

15. Organi za reševanje ob usklajevanju s pristojnimi organi zahtevajo, da institucije izpolnjujejo minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti iz odstavka 1 in, če je ustrezno, zahtevo iz odstavka 13, in to preverjajo; obenem vzporedno s pripravo in posodabljanjem načrtov reševanja sprejmejo vse morebitne odločitve v skladu s tem členom.

16. Organi za reševanje ob usklajevanju s pristojnimi organi EBA obvestijo o minimalni zahtevi glede kapitala in kvalificiranih obveznosti in, če je ustrezno, o zahtevi iz odstavka 13, ki sta bili določeni za vsako institucijo pod njihovo jurisdikcijo.

17. EBA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov za določitev enotnih oblik, predlog in opredelitev, na podlagi katerih organi za reševanje ob usklajevanju s pristojnimi organi zbirajo informacije in jih pošiljajo EBA za namene odstavka 16.

Te osnutke izvedbenih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010 prenese pooblastilo za sprejemanje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka.

18. Komisija na podlagi izsledkov poročila iz odstavka 19 do 31. decembra 2016 Evropskemu parlamentu in Svetu po potrebi predloži zakonodajni predlog o harmonizirani uporabi minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznostih. Ta predlog po potrebi vključuje predloge za uvedbo ustreznega števila minimalnih ravni minimalne zahteve, pri čemer se upoštevajo različni poslovni modeli institucij in skupin. Vključuje vsakršne ustrezne prilagoditve parametrov minimalne zahteve in po potrebi ustrezne spremembe uporabe minimalne zahteve za skupine.

19. EBA do 31. oktobra 2016 Komisiji predloži poročilo o najmanj naslednjem:

- (a) kako se minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti izvaja na nacionalni ravni in zlasti, ali so se med ravni, določenimi za primerljive institucije v državah članicah, pojavile razlike;
- (b) kako se pooblastilo, da se od institucij zahteva izpolnjevanje minimalne zahteve prek pogodbenih instrumentov za reševanje, uporablja v državah članicah in ali so se pojavile razlike med temi pristopi;
- (c) kateri poslovni modeli upoštevajo splošne profile tveganja institucije;
- (d) ustrezna raven minimalne zahteve za vsak poslovni model, opredeljen v točki (c);
- (e) ali bi bilo treba opredeliti razpon ravni minimalne zahteve za vsak poslovni model;
- (f) ustrezno prehodno obdobje, za uskladitev institucij z vsemi predpisanimi usklajenimi minimalnimi ravni;
- (g) ali je na podlagi zahtev iz člena 45 mogoče zagotoviti, da ima vsaka institucija ustrezno sposobnost pokrivanja izgub, in če ne, katere nadaljnje izboljšave so potrebne za doseganje tega cilja;
- (h) ali so spremembe metodologije izračuna iz tega člena potrebne za zagotovitev, da se lahko minimalna zahteva uporabi kot ustrezen kazalnik sposobnosti institucije za pokrivanje izgub;
- (i) ali je za osnovo zahteve ustrezno vzeti vse obveznosti in kapital, ter zlasti, ali je za skupni imenovalec za zahtevo ustrezneje uporabiti tveganju prilagojeno aktivo;
- (j) ali je pristop tega člena glede uporabe minimalne zahteve za skupine ustrezen in zlasti, ali ta pristop ustrezno zagotavlja, da je sposobnost pokrivanja izgub v skupini v subjektih, v katerih lahko nastanejo izgube, ali je tem subjektom dostopna;
- (k) ali so pogoji za opustitve minimalne zahteve ustrezni in zlasti, ali bi takšne opustitve morale biti na voljo podrejenim družbam na čezmejni osnovi;
- (l) ali je ustrezno, da lahko organi za reševanje zahtevajo, da se minimalna zahteva izpolni prek pogodbenih instrumentov za reševanje, in ali je nadaljnje usklajevanje pristopa do pogodbenih instrumentov za reševanje ustrezno;
- (m) ali so zahteve za pogodbene instrumente za reševanje iz odstavka 14 ustrezne in
- (n) ali je ustrezno, da se od institucij in skupin zahteva, naj razkrijejo svojo minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti ali svojo raven kapitala in kvalificiranih obveznosti, in v primeru ustreznosti pogostost in obliko takšnega razkritja.

20. Poročilo iz odstavka 19 zajema vsaj obdobje od 2. julija 2014 do 30. junija 2016 in upošteva vsaj naslednje:

(a) vpliv minimalne zahteve in katerih koli predlaganih harmoniziranih ravni minimalne zahteve na:

- (i) finančne trge na splošno in zlasti na trge nezavarovanega dolga in izvedenih finančnih instrumentov;
- (ii) poslovne modele in strukture bilanc stanja institucij, zlasti profil financiranja in strategijo financiranja institucij, ter pravno in operativno strukturo skupin;
- (iii) dobičkonosnost institucij, zlasti njihov strošek financiranja;
- (iv) prenos izpostavljenosti na subjekte, ki niso predmet bonitetnega nadzora;
- (v) finančne inovacije;
- (vi) razširjenost pogodbenih instrumentov za reševanje ter značaj in tržljivost takšnih instrumentov;
- (vii) odnos institucij do tveganja;
- (viii) raven obremenitve sredstev v instituciji;
- (ix) ukrepe institucij za izpolnitev minimalnih zahtev in zlasti obseg, v katerem so bile izpolnjene minimalne zahteve z zmanjšanjem finančnega vzvoda za sredstva, izdajanjem dolgoročnega dolga in zbiranjem kapitala, in
- (x) raven posojil kreditnih institucij, zlasti posojil mikro, malim in srednjim podjetjem, enotam regionalne ali lokalne ravni držav in subjektom javnega sektorja ter na financiranje trgovanja, vključno s posojili v okviru uradnih shem za zavarovanje kreditov za izvoz;

(b) medsebojni vpliv minimalnih zahtev in kapitalskih zahtev, stopnjo finančnega vzvoda in zahtev glede likvidnosti iz Uredbe (EU) št. 575/2013 in Direktive 2013/36/EU;

(c) sposobnost institucij, da neodvisno zbirajo kapital ali financiranje na trgih z namenom, da izpolnijo vse predlagane usklajene minimalne zahteve;

(d) skladnost z minimalnimi zahtevami mednarodnih standardov, oblikovanih na mednarodnih forumih.

Pododdelek 3

Izvajanje instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov

Člen 46

Ocena obsega reševanja s sredstvi upnikov

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje pri uporabi instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov na podlagi vrednotenja v skladu s členom 36 ocenijo seštevek:

(a) če je ustrezno, zneska, v višini katerega je treba odpisati kvalificirane obveznosti, da se zagotovi, da je neto vrednost sredstev institucije v postopku reševanja enaka nič, in

(b) če je ustrezno, zneska, v višini katerega je treba konvertirati kvalificirane obveznosti v delnice ali druge kapitalske instrumente, da se obnovi količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala bodisi:

(i) institucije v postopku reševanja ali

(ii) premostitvene institucije.

2. Na podlagi ocene iz odstavka 1 tega člena se določi znesek, v višini katerega je treba odpisati ali konvertirati kvalificirane obveznosti, da se obnovi količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala institucije v postopku reševanja ali, če je ustrezno, vzpostaviti razmerje premostitvene institucije – pri čemer se upoštevajo vsi kapitalski prispevki iz sheme za financiranje reševanja na podlagi točke (d) člena 101(1) te direktive – ter ohrani zadostno tržno zaupanje v institucijo v postopku reševanja ali premostitveno institucijo in omogoča, da ta še naprej, vsaj eno leto, izpolnjuje pogoje za dovoljenje in opravlja dejavnosti, za katere ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU.

Če organi za reševanje nameravajo uporabiti instrument izločitve sredstev iz člena 42, se pri znesku, za katerega je treba zmanjšati kvalificirane obveznosti, ustrezno upošteva preudarna ocena kapitalskih potreb nosilca upravljanja sredstev.

3. Če je bil kapital odpisan v skladu s členi 59 do 62 in če je bilo uporabljeno reševanje s sredstvi upnikov v skladu s členom 43(2) ter če se ugotovi, da stopnja odpisa na podlagi predhodnega vrednotenja v skladu s členom 36 presega zahteve v primerjavi z dokončnim vrednotenjem v skladu s členom 36(10), se uporabi mehanizem za povečanje vrednosti, da se upnikom in potem delničarjem povrnejo sredstva v ustreznem obsegu.

4. Organi za reševanje vzpostavijo in vzdržujejo sheme za zagotovitev, da ocena in vrednotenje temeljita na informacijah o sredstvih in obveznostih institucije v postopku reševanja, ki so, kolikor je to razumno mogoče, posodobljene in celovite.

Člen 47

Obravnavanje delničarjev v primeru reševanja s sredstvi upnikov ali odpisa ali konverzije kapitalskih instrumentov

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje pri uporabi instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov iz člena 43(2) ali odpisu ali konverziji kapitalskih instrumentov iz člena 59 v odnosu do delničarjev in imetnikov drugih lastniških instrumentov sprejmejo enega ali oba od naslednjih ukrepov:

(a) razveljavijo obstoječe delnice ali druge lastniške instrumente ali jih prenesejo na upnike, katerih sredstva so uporabljena za reševanje;

(b) pod pogojem, da ima v skladu z vrednotenjem, izvedenim na podlagi člena 36, institucija v postopku reševanja pozitivno neto vrednost, razvedenijo obstoječe delničarje in druge imetnike lastniških instrumentov zaradi konverzije v delnice ali druge lastniške instrumente:

(i) zadevnih kapitalskih instrumentov, ki jih institucija izda na podlagi pooblastila iz člena 59(2), ali

(ii) kvalificiranih obveznosti, ki jih izda institucija v postopku reševanja, v skladu s pooblastilom iz točke (f) člena 63(1).

V zvezi s točko (b) prvega pododstavka se konverzija opravi po menjalnem razmerju, ki močno razvedeni obstoječe imetništvo delnic ali drugih lastniških instrumentov.

2. Ukrepi iz odstavka 1 se sprejmejo tudi za delničarje in imetnike drugih lastniških instrumentov, če so bile zadevne delnice ali drugi lastniški instrumenti izdani ali dodeljeni v naslednjih okoliščinah:

- (a) po konverziji dolžniških instrumentov v delnice ali druge lastniške instrumente v skladu s pogodbenimi pogoji prvotnih dolžniških instrumentov zaradi dogodka, ki se je zgodil, preden je organ za reševanje ocenil, da institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) izpolnjuje pogoje za reševanje, ali sočasno s to oceno;
- (b) po konverziji ustreznih kapitalskih instrumentov v instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala v skladu s členom 60.

3. Ko organi za reševanje preučujejo, kateri ukrep bi bilo treba v skladu z odstavkom 1 sprejeti, upoštevajo:

- (a) vrednotenje, opravljeno v skladu s členom 36,
- (b) znesek, na podlagi katerega je organ za reševanje ocenil, da morajo biti postavke navadnega lastniškega temeljnega kapitala znižane ter ustrezni lastniški instrumenti odpisani ali spremenjeni na podlagi člena 60(1), in
- (c) skupne zneske, ki jih oceni organ za reševanje v skladu s členom 46.

4. Z odstopanjem od členov od 22 do 25 Direktive 2013/36/EU, zahteve po obvestilu iz člena 26 Direktive 2013/36/EU, člena 10(3), člena 11(1) in (2) ter členov 12 in 13 Direktive 2014/65/EU ter zahteve po obvestilu iz člena 11(3) Direktive 2014/65/EU pristojni organi – v primeru, da bi uporaba instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov ali konverzije kapitalskega instrumenta povzročilo pridobitev ali povečanje kvalificiranega deleža v instituciji v smislu člena 22(1) Direktive 2013/36/EU ali člena 11(1) Direktive 2014/65/EU – ocenjevanje, zahtevano v navedenih členih, izvedejo pravočasno, tako da se uporaba instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov ali konverzije kapitalskih instrumentov ne zavleče in da se ukrepu za reševanje ne prepreči doseganje zadevnih ciljev reševanja.

5. Če pristojni organ zadevne institucije ocene, zahtevane v odstavku 4, ne konča do datuma uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov ali konverzije kapitalskih instrumentov, se za vsakršno pridobitev ali povečanje kvalificiranega deleža s strani pridobitelja, ki je posledica uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov ali konverzije kapitalskega instrumenta, uporabi člen 38(9).

6. EBA do 3. julija 2016 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 o okoliščinah, v katerih bi bil ustrezen kateri koli ukrep iz odstavka 1 tega člena, pri čemer upošteva dejavnike, navedene v odstavku 3 tega člena.

Člen 48

Zaporedje odpisa in konverzije

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje pri uporabi instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov svoja pooblastila za odpis in konverzijo, ob upoštevanju vseh izključitev iz člena 44(2) in (3), izvajajo tako, da izpolnjujejo naslednje zahteve:

- (a) postavke navadnega lastniškega temeljnega kapitala se zmanjšajo v skladu s točko (a) člena 60(1);
- (b) če, in samo če, znaša celotno zmanjšanje v skladu s točko (a) manj kot vsota zneskov iz točk (b) in (c) člena 47(3), organi zmanjšajo glavnico instrumentov dodatnega temeljnega kapitala v potrebni meri in kolikor je možno;

- (c) če, in samo če, znaša celotno zmanjšanje v skladu s točkama (a) in (b) manj kot vsota zneskov iz točk (b) in (c) člena 47(3), organi zmanjšajo glavnico instrumentov dodatnega kapitala v potrebni meri in kolikor je možno;
- (d) če, in samo če, znaša celotno zmanjšanje delnic ali drugih lastniških instrumentov in zadevnih kapitalskih instrumentov v skladu s točkami (a), (b) in (c) manj kot vsota zneskov iz točk (b) in (c) člena 47(3), organi v skladu s hierarhijo terjatev pri običajnih insolvenčnih postopkih zmanjšajo glavnico podrejenega dolga, ki ni dodatni temeljni kapital ali dodatni kapital, do takšne mere, kot je potrebno, da je v povezavi z odpisom dolga v skladu s točkami (a), (b) in (c) dosežena vsota zneskov iz točk (b) in (c) člena 47(3);
- (e) če, in samo če, znaša celotno zmanjšanje delnic ali drugih lastniških instrumentov, zadevnih kapitalskih instrumentov in kvalificiranih obveznosti v skladu s točkami (a) do (d) tega odstavka manj kot vsota zneskov iz točk (b) in (d) člena 47(3), organi v skladu z razvrstitvijo terjatev pri običajnih insolvenčnih postopkih, vključno z razvrščanjem vlog iz člena 108, zmanjšajo glavnico preostalih kvalificiranih obveznosti ali njihov preostali neporavnani znesek v skladu s členom 44 do takšne mere, kot je to potrebno, da se v povezavi z odpisom dolga v skladu s točkami (a), (b), (c) in (d) tega odstavka dosežena vsota zneskov iz točk (b) in (c) člena 47(3).

2. Organi za reševanje pri uporabi pooblastil za odpis ali konverzijo, ki jih predstavlja vsota zneskov iz točk (b) in (c) člena 47(3), razporedijo enakomerno med delnice ali druge lastniške instrumente in kvalificirane obveznosti istega razreda, tako da zmanjšajo glavnico teh delnic ali drugih lastniških instrumentov in kvalificiranih obveznosti ali njihov preostali neporavnani znesek do enake mere sorazmerno glede na njihovo vrednost, razen če je v okoliščinah, opredeljenih v členu 44(3) dovoljena drugačna razporeditev izgub med obveznostmi istega razreda.

Ta odstavek ne pomeni, da obveznosti, ki so bile v skladu s členom 44(2) in (3) izključene iz reševanja s sredstvi upnikov, pri običajnih insolvenčnih postopkih ne bi mogli obravnavati bolj ugodno kot kvalificirane obveznosti istega razreda.

3. Organi za reševanje pred izvedbo odpisa ali konverzije iz točke (e) odstavka 1 konvertirajo ali zmanjšajo glavnico instrumentov iz točk (b), (c) in (d) odstavka 1, če ti instrumenti še niso bili konvertirani in zanje veljajo naslednji pogoji:

(a) pogoji, ki določajo, da se glavnica instrumenta zniža ob nastopu vsakega dogodka, povezanega s finančnim položajem, solventnostjo ali ravni kapitala institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1);

(b) pogoji, ki določajo konverzijo instrumentov v delnice ali druge lastniške instrumente ob nastopu takšnega dogodka.

4. Če je bila glavnica instrumenta zmanjšana, vendar ne na nič, v skladu s pogoji, kot so navedeni v točki (a) odstavka 3, organi za reševanje pred reševanjem s sredstvi upnikov ali v skladu z odstavkom 1 uveljavijo pooblastila za odpis ali konverzijo za preostali znesek te glavnice v skladu z odstavkom 1.

5. Ko organi za reševanje odločajo o tem, ali naj se obveznosti odpišejo ali konvertirajo v lastniški kapital, ne konvertirajo enega razreda obveznosti, če se obveznosti razreda, ki je podrejen prvemu, večinoma ne konvertirajo v lastniški kapital oziroma se ne odpišejo, razen če člen 44(2) in (3) to dovoljuje.

6. EBA za namene tega člena do 3. januarja 2016 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 za vsako razlago v zvezi s povezavo med določbami te direktive ter določbami Uredbe št. 575/2013 in Direktive 2013/36/EU.

Člen 49

Izvedeni finančni instrumenti

1. Države članice zagotovijo, da se ta člen spoštuje, če organi za reševanje uporabijo pooblastila za odpis in konverzijo v zvezi z obveznostmi, ki izhajajo iz izvedenih finančnih instrumentov.

2. Organi za reševanje uporabijo pooblastila za odpis in konverzijo v zvezi z obveznostjo, ki izhaja iz takšnega izvedenega finančnega instrumenta, le ob likvidaciji tovrstnega instrumenta ali po njej. Organi za reševanje so ob začetku reševanja pooblašteni, da v ta namen odpovejo vse pogodbe o izvedenih finančnih instrumentih oziroma izvedejo njihovo predčasno prenehanje s pobotom.

Če je bila izvedena obveznost izključena iz uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov na podlagi člena 44(3), organi za reševanje niso zavezani odpovedati pogodbe o izvedenem finančnem instrumentu ali izvesti njenega predčasnega prenehanja s pobotom.

3. Če za transakcije z izvedenimi finančnimi instrumenti velja sporazum o pobotu, organ za reševanje ali neodvisni cenilec v sklopu vrednotenja iz člena 36 določi obveznost, ki izhaja iz teh transakcij, na neto osnovi v skladu s pogoji sporazuma.

4. Organi za reševanje določijo vrednost obveznosti, ki izhajajo iz izvedenih finančnih instrumentov, v skladu z:

- (a) ustreznimi metodologijami za določanje vrednosti razredov izvedenih finančnih instrumentov, vključno s transakcijami, za katere veljajo sporazumi o pobotu;
- (b) načeli za opredelitev ustreznega trenutka, ko je treba določiti vrednost pozicije v izvedenih finančnih instrumentih, in
- (c) ustreznimi metodologijami za primerjavo zmanjšanja vrednosti zaradi predčasnega prenehanja tovrstnih izvedenih finančnih instrumentov s pobotom in njihovega reševanja s sredstvi upnikov z zneskom izgub, ki bi pri reševanju s sredstvi upnikov bremenile tovrstne izvedene finančne instrumente.

5. EBA po posvetovanju z Evropskim nadzornim organom (Evropski organ za vrednostne papirje in trge)(ESMA), vzpostavljenim z Uredbo (EU) št. 1095/2010, oblikuje osnutke regulativnih tehničnih standardov z opredelitvijo metodologij in načel iz točk (a), (b) in (c) odstavka 4 o vrednotenju obveznosti, ki izhajajo iz izvedenih finančnih instrumentov.

Pri transakcijah z izvedenimi finančnimi instrumenti, za katere se uporablja sporazum o pobotu, EBA upošteva metodologijo za predčasno prenehanje s pobotom iz tega sporazuma.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 3. januarja 2016.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 50

Menjalno razmerje za konverzijo dolga v lastniški kapital

1. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje pri izvajanju pooblastil iz člena 59(3) in točke (f) člena 63(1) uporabijo različna menjalna razmerja za različne razrede kapitalskih instrumentov in obveznosti v skladu z enim ali obema načeloma iz odstavkov 2 in 3 tega člena.
2. Menjalno razmerje predstavlja ustrezno nadomestilo za prizadetega upnika za katero koli izgubo, ki jo je utrpel zaradi uveljavljanja pooblastil za odpis ali konverzijo.
3. Če se v skladu z odstavkom 1 uporabijo različna menjalna razmerja, je menjalno razmerje, ki se uporabi za obveznosti, ki v skladu z veljavnim insolvenčnim pravom štejejo kot prednostne, višje od menjalnega razmerja, ki se uporabi za podrejene obveznosti.
4. EBA do 3. januarja 2016 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 o določitvi menjalnih razmerij.

Te smernice navajajo zlasti, kako je mogoče prizadetim upnikom zagotoviti ustrezno nadomestilo s pomočjo menjalnega razmerja, ter s tem povezana menjalna razmerja, ki so lahko ustrezna za odražanje prednostne razporeditve prednostnih obveznosti v skladu z veljavnim insolvenčnim pravom.

Člen 51

Ukrepi za sanacijo in reorganizacijo, ki se izvedejo skupaj z reševanjem s sredstvi upnikov

1. Če organi za reševanje uporabijo instrument za reševanje s sredstvi upnikov za dokapitalizacijo institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) v skladu s točko (a) člena 43(2), države članice poskrbijo za sprejetje dogovorov kot zagotovilo, da se za zadevno institucijo ali subjekt pripravi in izvede načrt za reorganizacijo poslovanja v skladu s členom 52.
2. Dogovori iz odstavka 1 tega člena lahko vključujejo imenovanje osebe ali oseb, ki jih v skladu s členom 72(1) imenuje organ za reševanje, s ciljem priprave in izvedbe načrta za reorganizacijo poslovanja, zahtevanega v členu 52.

Člen 52

Načrt za reorganizacijo poslovanja

1. Države članice zahtevajo, da v enem mesecu po tem, ko je bil za institucijo ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) v skladu s točko (a) člena 43(2) uporabljen instrument za reševanje s sredstvi upnikov, upravljalni organ ali oseba oziroma osebe, imenovane v skladu s členom 72(1), pripravi načrt za reorganizacijo poslovanja, ki izpolnjuje zahteve iz odstavkov 4 in 5 tega člena, in ga predloži organu za reševanje. Če se uporablja okvir Unije za državne pomoči, države članice zagotovijo, da je takšen načrt skladen z načrtom prestrukturiranja, ki ga mora institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) v tem okviru predložiti Komisiji.
2. Če se instrument za reševanje s sredstvi upnikov iz točke (a) člena 43(2) uporabi za dva ali več subjektov v skupini, načrt za reorganizacijo poslovanja pripravi nadrejena institucija v Uniji in so v njem zajete vse institucije v skupini v skladu s postopkom iz členov 7 in 8, predloži pa ga organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, načrt posreduje drugim zadevnim organom za reševanje in EBA.
3. V izjemnih okoliščinah in če je to potrebno za doseganje ciljev reševanja lahko organ za reševanje podaljša obdobje iz odstavka 1 na največ dva meseca od uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov.

Ko je treba načrt za reorganizacijo poslovanja priglasiti tudi v okviru Unije za državne pomoči, lahko organ za reševanje obdobje iz odstavka 1 podaljša na največ dva meseca od uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov ali do roka iz okvira Unije za državne pomoči, kar je prej.

4. V načrtu za reorganizacijo poslovanja se določijo ukrepi, namenjeni obnovi dolgoročno uspešnega poslovanja institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) ali dela njegovih dejavnosti v razumnem roku. Ti ukrepi temeljijo na realnih predpostavkah glede gospodarskih razmer in razmer na finančnih trgih, v katerih bo poslovala institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1).

Načrt za reorganizacijo poslovanja med drugim upošteva trenutne razmere na finančnih trgih in obete za prihodnost teh trgov ter vključuje predpostavke za najboljši in najslabši scenarij, vključno s kombinacijo dogodkov, ki omogočijo opredelitev glavnih šibkih točk institucije. Predpostavke se primerjajo z ustreznimi merili na ravni celotnega sektorja.

5. Načrt za reorganizacijo poslovanja vključuje vsaj naslednje elemente:

- (a) natančno diagnozo dejavnikov in težav, zaradi katerih je institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) propadel ali bo verjetno propadel, ter okoliščine, ki so pripeljale do njegovih težav;
- (b) opis ukrepov, namenjenih obnovi dolgoročno uspešnega poslovanja institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), ki jih je treba sprejeti;
- (c) časovni razpored za izvajanje teh ukrepov.

6. Ukrepi, namenjeni obnovi dolgoročno uspešnega poslovanja institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), lahko vključujejo:

- (a) reorganizacijo dejavnosti institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1);
- (b) spremembe operativnih sistemov in infrastrukture v instituciji;
- (c) opustitev dejavnosti, ki ustvarjajo izgubo;
- (d) prestrukturiranje obstoječih dejavnosti, ki lahko postanejo konkurenčne;
- (e) prodajo sredstev ali poslovnih področij.

7. Ustrezni organi za reševanje v roku enega meseca od dneva predložitve načrta za reorganizacijo poslovanja ocenijo verjetnost, da se bo zaradi izvedbe tega načrta obnovila dolgoročno uspešno poslovanje institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1). Ocena se pripravi v dogovoru s pristojnim organom.

Organ za reševanje načrt odobri, če tako kot pristojni organ meni, da bo dosegel zastavljeni cilj.

8. Če organ za reševanje ni prepričan, da bo načrt omogočil uresničitev cilja iz odstavka 7, v dogovoru s pristojnim organom seznani upravljalni organ ali osebo oziroma osebe, imenovane v skladu s členom 72(1), s svojimi pomisleki in zahteva spremembo načrta tako, da bodo ti pomisleki upoštevani.

9. Upravljalni organ ali oseba oziroma osebe, imenovane v skladu s členom 72(1), v dveh tednih po seznaitvi iz odstavka 8 organu za reševanje v odobritev predložijo spremenjen načrt. Organ za reševanje oceni spremenjeni načrt in upravljalni organ ali osebo oziroma osebe, imenovane v skladu s členom 72(1), v enem tednu obvesti, ali je zadovoljen z upoštevanjem sporočenih pomislekov v spremenjenem načrtu ali so potrebne nadaljnje spremembe.

10. Upravljalni organ ali oseba oziroma osebe, imenovane v skladu s členom 72(1), izvedejo načrt za reorganizacijo, ki ga potrdirata organ za reševanje in pristojni organ, ter organu za reševanje vsaj vsakih šest mesecev predloži poročilo o napredku pri izvajanju načrta.

11. Upravljalni organ ali oseba oziroma osebe, imenovane v skladu s členom 72(1), pregledajo in spremenijo načrt, če je to po mnenju organa za reševanje v dogovoru s pristojnim organom potrebno za doseganje cilja iz odstavka 4, in vse morebitne spremembe predloži organu za reševanje v odobritev.

12. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov za nadaljnjo opredelitev:

(a) minimalnih elementov, ki jih je treba vključiti v načrt za reorganizacijo poslovanja v skladu z odstavkom 5, in

(b) minimalne vsebine poročil v skladu z odstavkom 10.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 3. januarja 2016.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi od 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

13. EBA do 3. januarja 2016 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010, s katerimi dodatno opredeli minimalna merila, ki jih izpolnjuje načrt za reorganizacijo poslovanja, da ga organ za reševanje odobri v skladu z odstavkom 7.

14. EBA lahko razvije osnutke regulativnih tehničnih standardov, da bi dodatno opredelila minimalna merila, ki jih načrt za reorganizacijo poslovanja izpolnjuje, da bi ga organ za reševanje v skladu z odstavkom 7 odobril, pri tem pa, kjer je ustrezno, upošteva izkušnje, pridobljene z uporabo smernic iz odstavka 13.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členom 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Pododdelek 4

Instrument za reševanje s sredstvi upnikov: Pomožne določbe

Člen 53

Učinek reševanja z zasebnimi sredstvi

1. Če organ za reševanje izvaja pooblastilo, navedeno v členu 59(2) in točkah (e) do (i) člena 63(1), države članice zagotovijo, da začnejo zmanjšanje glavnice ali preostalega zapadlega zneska, konverzija ali razveljavitev učinkovati in so takoj zavezujoči za institucijo v postopku reševanja ter prizadete upnike in delničarje.

2. Države članice zagotovijo, da ima organ za reševanje pooblastilo, da dokonča vsa upravna in postopkovna opravila, potrebna za začetek učinkovanja pooblastila iz člena 59(2) in točk (e) do (i) člena 63(1) in člena 59(2), ali da zahteva njihovo dokončanje; ta opravila vključujejo tudi:

- (a) spremembo vseh ustreznih registrov;
- (b) umik ali izločitev delnic, drugih lastniških instrumentov ali dolžniških instrumentov iz trgovanja;
- (c) uvrstitev ali sprejem novih delnic ali drugih lastniških instrumentov v trgovanje;
- (d) ponovno uvrstitev ali ponovni sprejem vseh odpisanih dolžniških instrumentov, ne da bi bila potrebna objava prospekta v skladu z Direktivo 2003/71/ES Evropskega parlamenta in Sveta⁽¹⁾.

3. Če organ za reševanje glavnico obveznosti ali preostali neporavnan znesek v zvezi z obveznostjo s pooblastilom, navedenim v točki (e) člena 63(1), zmanjša na nič, se ta obveznost in katere koli obveznosti ali terjatve v zvezi z njo, ki niso obračunane v času izvajanja pooblastila, obravnavajo kot izpolnjene za vse namene in niso dokazljive v nobenem nadaljnjem postopku v zvezi z institucijo v postopku reševanja ali katero koli institucijo naslednico v katerem koli nadaljnjem prenehanju.

4. Če organ za reševanje glavnico obveznosti ali preostali neporavnan znesek v zvezi z obveznostjo s pooblastilom, navedenim v točki (e) člena 63(1), delno, ampak ne v celoti, zmanjša:

- (a) je obveznost izpolnjena v višini zneska zmanjšanja;
- (b) ustrezen instrument ali sporazum, ki je ustvaril prvotno obveznost, se še naprej uporablja v zvezi s preostankom glavnice ali preostalim neporavnanim zneskom v zvezi z obveznostjo, ob upoštevanju kakršne koli spremembe zneska zapadlih obresti, da se odrazi zmanjšanje glavnice, in kakršne koli nadaljnje spremembe pogojev, ki jo organ za reševanje lahko sprejme z uporabo pooblastila, navedenega v točki (j) člena 63(1).

Člen 54

Odstranitev postopkovnih ovir za reševanje s sredstvi upnikov

1. Brez poseganja v točko (i) člena 63(1) države članice po potrebi zahtevajo, da imajo institucije in subjekti iz točk (b), (c) in (d) člena 1(1) v vsakem trenutku dovolj odobrenega osnovnega kapitala ali drugih instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala, zato da instituciji ali subjektu iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) – v primeru, da bi organ za reševanje v zvezi z institucijo ali subjektom iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) ali katerimi koli njegovimi podrejenimi družbami izvajal pooblastila iz točk (e) in (f) člena 63(1) – ne bi bilo onemogočeno, da izda zadostno količino novih delnic ali drugih lastniških instrumentov in tako zagotovi, da se dejansko lahko izvede konverzija obveznosti v delnice ali druge lastniške instrumente.

2. Organi za reševanje ocenijo, ali je ustrezno, da se zahteva iz odstavka 1 uveljavi pri posamezni instituciji ali subjektu iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) v okviru priprave in posodabljanja načrta reševanja za to institucijo ali skupino, pri čemer se upoštevajo zlasti ukrepi za reševanje, predvideni v zadevnem načrtu. Če načrt reševanja določa možnost uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov, organi preverijo, da odobreni osnovni kapital ali drugi instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala zadostujejo za kritje vsote zneskov iz točk (b) in (c) člena 47(3).

⁽¹⁾ Direktiva 2003/71/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. novembra 2003 o prospektu, ki se objavi ob javni ponudbi ali sprejemu vrednostnih papirjev in o spremembi Direktive 2001/34/ES (UL L 345, 31.12.2003, str. 64).

3. Države članice zagotovijo, da ni nobenih postopkovnih ovir za konverzijo obveznosti v delnice ali druge lastniške instrumente, ki obstajajo zaradi ustanovitvenih aktov družb ali njihovih statutov, vključno s predkupnimi pravicami za delničarje ali zahtevami za soglasje delničarjev k povečanju kapitala.

4. Ta člen ne posega v spremembe direktiv 82/891/EGS, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU in Direktive 2012/30/EU, navedenih v naslovu X te direktive.

Člen 55

Pogodbeno priznanje reševanja z zasebnimi sredstvi

1. Države članice zahtevajo, da institucije in subjekti iz točk (b), (c) in (d) člena 1(1) vključijo pogodbeno določilo, na podlagi katerega upnik ali stranka sporazuma, ki vzpostavlja obveznost, prizna, da je obveznost lahko predmet pooblastil za odpis in konverzijo, ter se strinja, da bo zavezan(-a) k vsakemu znižanju glavnice ali preostalega neporavnane zneska, konverziji ali razveljavitvi, ki se uveljavijo z izvajanjem zadevnih pooblastil s strani organa za reševanje, pod pogojem, da takšna obveznost:

(a) ni izključena v skladu s členom 44(2),

(b) ni vloga iz točke (a) člena 108,

(c) za katere velja pravo tretje države, in

(d) ki so izdane ali sprejete po datumu, na katerega država članica začne uporabljati določbe, sprejeti za prenos tega dela

Prvi pododstavek se ne uporablja, če organ države članice za reševanje ugotovi, da je lahko v skladu s pravom tretje države ali z zavezujočimi sporazumi, sklenjenimi s tretjo državo, organ države članice za reševanje pristojen za odpis ali konverzijo instrumentov iz prvega pododstavka.

Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje od institucij in subjektov iz točk (b), (c) in (d) člena 1(1) zahtevajo, da organom predložijo pravno mnenje v zvezi s pravno izvršljivostjo in učinkovanjem takšnega pogoja.

2. To, da institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) med pogodbene določbe, ki urejajo zadevno obveznost, ne vključi pogoja, zahtevanega v skladu z odstavkom 1, ne pomeni, da organ za reševanje ne more izvajati pooblastil za odpis in konverzijo v zvezi s to obveznostjo.

3. EBA oblikuje osnutke regulativnih tehničnih standardov, da bi dodatno opredelil seznam obveznosti, za katere velja izjema iz odstavka 1, in vsebino pogodbenih določb iz navedenega odstavka, pri tem pa upošteva različne poslovne modele institucij in zadevnih subjektov.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 56

Državni instrumenti za finančno stabilizacijo

1. Države članice lahko za doseganje ciljev reševanja iz člena 31(2) v zvezi z državo članico ali Unijo kot celoto zagotovijo izredno javnofinančno pomoč z dodatnimi instrumenti za finančno stabilizacijo v skladu z odstavkom 3 tega člena, členom 37(10) in okvirom Unije za državne pomoči in tako sodelujejo pri reševanju institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena (1)1 ali neposredno posredujejo, da preprečijo njeno oziroma njegovo prenehanje. Takšen ukrep se izvaja pod vodstvom pristojnega ministrstva ali vlade v tesnem sodelovanju z organom za reševanje.
2. Da bi bili državni instrumenti za finančno stabilizacijo učinkoviti, države članice zagotovijo, da imajo njihova pristojna ministrstva ali vlade ustrezna pooblastila za reševanje, opredeljena v členih od 63 do 72, in da se uporabljajo členi 66, 68, 83 in 117.
3. Državni instrumenti za finančno stabilizacijo se uporabijo kot zadnja možnost, potem ko se ocenijo in v največji možni meri izkoristijo drugi instrumenti za reševanje pri ohranjanju finančne stabilnosti, v skladu z odločitvijo, ki jo je sprejelo pristojno ministrstvo ali vlada po posvetovanju z organom za reševanje.
4. Ko države članice uporabljajo državne instrumente za finančno stabilizacijo, zagotovijo, da njihova pristojna ministrstva ali vlade in organ za reševanje te instrumente uporabljajo samo, če so izpolnjeni vsi pogoji iz člena 32(1) in če je izpolnjen eden od naslednjih pogojev:
 - (a) pristojno ministrstvo ali vlada in organ za reševanje po posvetovanju s centralno banko in pristojnim organom ugotovita, da uporaba instrumentov za reševanje ne bi zadoščala, da bi preprečili resnejše negativne vplive na finančno stabilnost;
 - (b) pristojno ministrstvo ali vlada in organ za reševanje ugotovita, da uporaba drugih instrumentov za reševanje ne bi zadoščala za zaščito javnega interesa, če je institucija že prejela izredno likvidnostno pomoč centralne banke;
 - (c) ob upoštevanju instrumenta začasnega javnega lastništva pristojno ministrstvo ali vlada po posvetovanju s pristojnim organom in organom za reševanje ugotovi, da uporaba instrumentov za reševanje ne bi zadostovala za zaščito javnega interesa v primerih, ko je bila instituciji prek instrumenta podpore za lastniški kapital že zagotovljena javna podpora.
5. Med instrumente za finančno stabilizacijo spadajo:
 - (a) instrument javne podpore za lastniški kapital iz člena 57;
 - (b) instrument začasnega javnega lastništva iz člena 58.

Člen 57

Instrument javne podpore za lastniški kapital

1. Pod pogojem, da je to v skladu z nacionalnim pravom družb, lahko države članice sodelujejo pri dokapitalizaciji institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) te direktive, in sicer tako, da slednjemu zagotovijo kapital v zameno za naslednje instrumente, za katere veljajo zahteve iz Uredbe (EU) št. 575/2013:
 - (a) instrument navadnega lastniškega temeljnega kapitala;
 - (b) instrumente dodatnega temeljnega kapitala ali instrumentov dodatnega kapitala.

2. Države članice zagotovijo, kolikor jim to njihov delež v instituciji ali subjektu iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) dovoljuje, da je upravljanje teh institucij ali subjektov, za katere se uporablja instrument javne podpore za lastniški kapital v skladu s tem členom, v skladu s poslovno prakso in na strokoven način.

3. Če država članica zagotovi instrument javne podpore za lastniški kapital v skladu s tem členom, zagotovi, da se njen delež v instituciji ali subjektu iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) prenese v zasebni sektor, takoj ko poslovne in finančne okoliščine to omogočajo.

Člen 58

Instrument začasnega javnega lastništva

1. Države članice lahko prevzamejo institucijo ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) v začasno javno lastništvo.

2. Država članica lahko v ta namen izvede eno ali več naročil za prenos deleža, katerih prevzemnik je:

(a) oseba, ki jo predlaga država članica, ali

(b) podjetje v popolni lasti države članice.

3. Države članice zagotovijo, da je upravljanje institucij ali subjektov iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), za katere se uporablja instrument začasnega javnega lastništva v skladu s tem členom, v skladu s poslovno prakso ter na strokoven način in da se deleži v institucijah in subjektih prenesejo v zasebni sektor, takoj ko poslovne in finančne okoliščine to omogočajo.

POGLAVJE V

Odpis kapitalskih instrumentov

Člen 59

Zahteva za odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov

1. Pooblastilo za odpis ali konverzijo ustreznih kapitalskih instrumentov se lahko izvaja:

(a) neodvisno od ukrepa za reševanje ali

(b) skupaj z ukrepom za reševanje, če so izpolnjeni pogoji za reševanje iz členov 32 in 33.

2. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo za odpis zadevnih kapitalskih instrumentov ali njihovo konverzijo v delnice ali druge lastniške instrumente institucij in subjektov iz točk (b), (c) in (d) člena 1(1).

3. Države članice zahtevajo, da organi za reševanje v zvezi z zadevnimi kapitalskimi instrumenti, ki jih je izdala institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), nemudoma uporabijo pooblastilo za odpis ali konverzijo v skladu s členom 60, če nastopi ena ali več naslednjih okoliščin:

(a) če je bilo pred sprejemom kakršnega koli ukrepa za reševanje ugotovljeno, da so izpolnjeni pogoji za reševanje, določeni v členih 32 in 33;

(b) ustrezeni organ določi, da institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) brez izvajanja tega pooblastila v zvezi z zadevnimi kapitalskimi instrumenti ne bo več sposoben uspešno poslovati;

(c) ustrezne kapitalske instrumente je izdala podrejena družba in so za namene izpolnjevanja kapitalskih zahtev pripoznani na posamični in konsolidirani podlagi, ustrezni organ države članice konsolidacijskega nadzornika in ustrezni organ države članice podrejene družbe pa skupaj ugotovita, tj. v skladu s členom 92(3) in (4) sprejmeta skupno odločitev, da skupina ne bo več sposobna uspešno poslovati, če se v zvezi z navedenimi instrumenti ne uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo;

(d) zadevne kapitalske instrumente je izdala nadrejena družba in so za namene izpolnjevanja kapitalskih zahtev pripoznani na posamični podlagi na ravni nadrejene družbe ali na konsolidirani podlagi, ustrezni organ države članice konsolidacijskega nadzornika pa ugotovi, da skupina ne bo več sposobna uspešno poslovati, če se v zvezi z navedenimi instrumenti ne uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo;

(e) institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) potrebuje izredno javnofinančno pomoč, razen v katerih koli okoliščinah iz točke (d)(iii) člena 32(4).

4. Za namene odstavka 3 institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) ali skupina ni več sposobna uspešno poslovati, samo če sta izpolnjena oba naslednja pogoja:

(a) institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) ali skupina propada ali bo verjetno propadla;

(b) ob upoštevanju časovnega okvira in drugih ustreznih okoliščin ni upravičeno pričakovati, da bi kakršen koli ukrep, vključno z alternativni ukrepi zasebnega sektorja ali nadzornimi ukrepi (tudi ukrepi za zgodnje posredovanje), razen odpisa ali konverzije kapitalskih instrumentov, neodvisno ali v povezavi z ukrepom za reševanje, preprečil propad institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) ali skupine v razumnem obdobju.

5. Za namene točke (a) odstavka 4 tega člena institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) propada ali bo verjetno propadel, če nastopi vsaj ena od okoliščin iz člena 32(4).

6. Za namene točke (a) odstavka 4 skupina propada ali bo verjetno propadla, če krši konsolidirane bonitetne zahteve ali če obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da jih bo v bližnji prihodnosti kršila, in to na način, ki bi upravičil ukrep pristojnega organa, med drugim zato, ker je skupina ustvarila izgube ali obstaja verjetnost, da bo ustvarila izgube, zaradi katerih bo pošel ves njen kapital ali njegov precejšen del.

7. Zadevni kapitalski instrument, ki ga izda podrejena družba, se v skladu s točko (c) odstavka 3 odpiše v večjem obsegu ali konvertira pod slabšimi pogoji kot enako razvrščeni kapitalski instrumenti na ravni nadrejene družbe, ki so bi odpisani ali konvertirani.

8. Če pride ustrezni organ do ugotovitve iz odstavka 3 tega člena, o tem nemudoma obvesti organ za reševanje, ki je odgovoren za zadevno institucijo ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), če gre za drug organ.

9. Ustrezni organ, preden pride do ugotovitve iz točke (c) odstavka 3 tega člena v zvezi s podrejeno družbo, ki za namene izpolnjevanja kapitalskih zahtev izda ustrezne kapitalske instrumente, pripoznane na posamični in konsolidirani podlagi, izpolni zahteve glede obveščanja in posvetovanja iz člena 62.

10. Organi za reševanje pred izvajanjem pooblastila za odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov zagotovijo, da se v skladu s členom 36 opravi vrednotenje sredstev in obveznosti institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1). To vrednotenje je podlaga za izračun odpisa, ki se zaradi pokrivanja izgub izvede v zvezi z ustreznimi kapitalskimi instrumenti, in ravni konverzije, ki se zaradi dokapitalizacije institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) uporabi v zvezi z ustreznimi kapitalskimi instrumenti.

Člen 60

Določbe, ki urejajo odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov

1. Pri izpolnjevanju zahteve iz člena 59 organi za reševanje pooblastilo za odpis ali konverzijo izvajajo glede na prednost terjatev pri običajnih insolvenčnih postopkih na način, ki daje naslednje rezultate:

- (a) postavke navadnega lastniškega temeljnega kapitala se najprej sorazmerno z izgubami in do njihove zmogljivosti zmanjšajo, organ za reševanje pa v zvezi z imetniki instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala sprejme en ali oba ukrepa iz člena 47(1);
- (b) glavnica instrumentov dodatnega temeljnega kapitala se v obsegu, ki je potreben za doseganje ciljev reševanja iz člena 31, ali do zmogljivosti ustreznih kapitalskih instrumentov odpiše ali konvertira v instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala ali oboje, kar je nižje;
- (c) glavnica instrumentov dodatnega kapitala se v obsegu, ki je potreben za doseganje ciljev reševanja iz člena 31, ali do zmogljivosti ustreznih kapitalskih instrumentov odpiše ali konvertira v instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala ali oboje, kar je nižje.

2. Če se odpiše glavnica zadevnega kapitalskega instrumenta:

- (a) je zmanjšanje te glavnice trajno, pod pogojem kakršnega koli povečanja vrednosti v skladu z mehanizmom povrnitve iz člena 46(3);
- (b) v okviru zneska instrumenta, ki je bil odpisan, ali v zvezi z njim ne ostane nobena obveznost do imetnika zadevnega kapitalskega instrumenta, razen že zapadlih obveznosti in obveznosti za odškodnine, ki lahko nastanejo zaradi pritožbe, s katero se izpodbija zakonitost izvajanja pooblastila za odpis;
- (c) razen nadomestil v skladu z odstavkom 3, se nobeno nadomestilo ne izplača nobenemu lastniku zadevnih kapitalskih instrumentov.

Točka (b) ne preprečuje zagotovitve instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala imetniku ustreznih kapitalskih instrumentov v skladu z odstavkom 3.

3. Da bi izvedli konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov v skladu s točko (b) odstavka 1 tega člena, lahko organi za reševanje od institucij in subjektov iz točk (b), (c) in (d) člena 1 zahtevajo, da imetnikom zadevnih kapitalskih instrumentov izdajo instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala. Zadevni kapitalski instrumenti se lahko konvertirajo le, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) te instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala izda institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) ali nadrejena družba institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) v dogovoru z organom za reševanje institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) ali, če je ustrezno, organom za reševanje nadrejene družbe;

(b) ti instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala se izdajo, preden zadevna institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) izda delnice ali lastniške instrumente, da bi zagotovil kapital s strani države ali vladnega subjekta;

(c) ti instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala se dodelijo in prenesejo takoj po izvedbi pooblastila za konverzijo;

(d) menjalno razmerje, ki določa število instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala, ki se zagotovijo za vsak ustrezen kapitalski instrument, je skladno z načeli iz člena 50 in vsemi smernicami, ki jih je razvila EBA v skladu s členom 50(4).

4. Za namene zagotovitve instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala v skladu z odstavkom 3 lahko organi za reševanje od institucij in subjektov iz točk (b), (c) in (d) člena 1(1) zahtevajo, da imajo vedno na voljo potrebno predhodno dovoljenje za izdajo ustreznega števila instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala.

5. Če institucija izpolnjuje pogoje za reševanje in se organ za reševanje odloči, da bo za zadevno institucijo uporabil instrument za reševanje, organ za reševanje pred uporabo instrumenta za reševanje izpolni zahtevo iz člena 59(3).

Člen 61

Organi, odgovorni za ugotovitve

1. Države članice zagotovijo, da so organi, odgovorni za ugotovitve iz člena 59(3), tisti, ki so določeni v tem členu.

2. Vsaka država članica v nacionalnem pravu določi ustrezen organ, ki bo odgovoren za ugotovitve v skladu s členom 59. Ustrezen organ je v skladu s členom 32 lahko pristojni organ ali organ za reševanje.

3. Če so ustrezni kapitalski instrumenti za namene izpolnjevanja kapitalskih zahtev v skladu s členom 92 Uredbe (EU) št. 575/2013 pripoznani na posamični podlagi, je organ, odgovoren za ugotovitev iz člena 59(3) te direktive, ustrezeni organ tiste države članice, v kateri ima institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) dovoljenje v skladu z naslovom III Direktive 2013/36/EU.

4. Če ustrezne kapitalske instrumente izda podrejena institucija ali podrejeni subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) in so za namene izpolnjevanja kapitalskih zahtev pripoznani na posamični in na konsolidirani podlagi, je organ, odgovoren za ugotovitve iz člena 59(3) naslednji:

(a) za ugotovitve iz točke (b) člena 59(3) te direktive je odgovoren ustrezeni organ države članice, v kateri ima institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) te direktive, ki je izdal navedene instrumente, v skladu z naslovom III Direktive 2013/36/EU sedež;

- (b) za skupno ugotovitev v obliki skupne odločitve iz točke (c) člena 59(3) te direktive je odgovoren ustrezni organ države članice konsolidacijskega nadzornika in ustrezni organ države članice, v kateri ima institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) te direktive, ki je izdal navedene instrumente, v skladu z naslovom III Direktive 2013/36/EU sedež.

Člen 62

Uporaba na konsolidirani podlagi: postopek za ugotovitve

1. Države članice zagotovijo, da ustrezni organi, preden pridejo do ugotovitve iz točke (b), (c), (d) ali (e) člena 59(3) v zvezi s podrejeno družbo, ki izda ustrezne kapitalske instrumente, za namene izpolnjevanja kapitalskih zahtev pripoznane na posamični in na konsolidirani podlagi, izpolnijo naslednje zahteve:

(a) ustrezni organ, ki se odloča o ugotavljanju iz točke (b), (c), (d) ali (e) člena 59(3), o tem nemudoma obvesti konsolidacijskega nadzornika in, če gre za drug organ, ustrezni organ države članice, v kateri je konsolidacijski nadzornik;

(b) ustrezni organ, ki se odloča o ugotavljanju iz točke (c) člena 59(3), nemudoma obvesti pristojni organ, odgovoren za posamezno institucijo ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), ki je izdal zadevne kapitalske instrumente, v zvezi s katerimi se uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo, če do te ugotovitve dejansko pride, in, če gre za drug organ, ustrezne organe držav članic, v katerih so navedeni pristojni organi in konsolidacijski nadzornik.

2. Pri ugotavljanju iz točke (c), (d) ali (e) člena 59(3) v primeru institucije ali skupine s čezmejno dejavnostjo organi za reševanje upoštevajo morebitni učinek reševanja v vseh državah članicah, kjer institucija ali skupina deluje.

3. Ustrezni organ obvestilu v skladu z odstavkom 1 priloži pojasnilo razlogov, zakaj se odloča o zadevni ugotovitvi.

4. Če je bilo obvestilo poslano v skladu z odstavkom 1, ustrezni organ po posvetovanju s pristojnimi organi, ki jim je bilo obvestilo poslano, oceni naslednje:

(a) ali je za pooblastilo za odpis ali konverzijo v skladu s členom 59(3) na voljo alternativen ukrep;

(b) če je takšen alternativni ukrep na voljo, ali ga je mogoče uporabiti;

(c) če bi bilo takšen alternativni ukrep mogoče uporabiti, ali obstajajo realne možnosti, da bi v ustreznem časovnem okviru odpravil okoliščine, ki bi sicer zahtevale ugotovitev iz člena 59(3).

5. Za namene odstavka 4 tega člena pomenijo alternativni ukrepi zgodnje posredovanje iz člena 27 te direktive, ukrepe iz člena 104(1) Direktive 2013/36/EU ali prenos sredstev ali kapitala iz nadrejene družbe.

6. Če ustrezni organ po posvetovanju z obveščenimi organi v skladu z odstavkom 4 oceni, da je na voljo en ali več alternativnih ukrepov, ki jih je dejansko mogoče uporabiti in bi privedli do rezultata iz točke (c) tega odstavka, zagotovi, da se ti ukrepi uporabijo.

7. Če v primeru iz točke (a) odstavka 1 ustrezni organ po posvetovanju z obveščenimi organi v skladu z odstavkom 4 tega člena oceni, da alternativni ukrepi, ki bi privedli do rezultata iz točke (c) odstavka 4, niso na voljo, se odloči, ali je ugotovitev iz člena 59(3), o kateri se odloča, ustrezna.

8. Če se ustrezni organ odloči za ugotavljanje v skladu s točko (c) člena 59(3), o tem nemudoma obvesti ustrezne organe držav članic, v katerih so prizadete podrejene družbe; ugotovitev se poda v obliki skupne odločitve, kakor je določeno v členu 92(3) in (4). Če ni skupne odločitve, ni niti ugotovitve v skladu s točko (c) člena 59(3).

9. Organi za reševanje držav članic, v katerih je vsaka od prizadetih podrejenih družb, nemudoma udejanji odločitev za odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov, sprejeto v skladu s tem členom, pri čemer ustrezno upošteva nujnost okoliščin.

POGLAVJE VI

Pooblastila za reševanje

Člen 63

Splošna pooblastila

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje vsa pooblastila, ki so potrebna za uporabo instrumentov za reševanje v zvezi z institucijami in subjekti iz točk (b), (c) in (d) člena 1(1), ki izpolnjujejo veljavne pogoje za reševanje. Organi za reševanje imajo zlasti naslednja pooblastila za reševanje, ki jih lahko izvajajo posamično ali v kombinaciji:

- (a) pooblastilo, da od katere koli osebe zahtevajo predložitev vseh informacij, ki jih organ za reševanje zahteva, da se odloči o ukrepu za reševanje in ga pripravi, vključno s posodobitvami in dopolnitvami informacij, navedenih v načrtih reševanja, zahtevajo pa lahko tudi, naj se informacije pridobijo z inšpekcijskimi pregledi na kraju samem;
- (b) pooblastilo za prevzem nadzora nad institucijo v postopku reševanja in uveljavljanje vseh pravic in pooblastil, ki jih imajo delničarji, drugi lastniki in upravljalni organ institucije v postopku reševanja;
- (c) pooblastilo za prenos delnic in drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja;
- (d) pooblastilo za prenos pravic, sredstev ali obveznosti institucije v postopku reševanja na drug subjekt s soglasjem tega subjekta;
- (e) pooblastilo za zmanjšanje, vključno z zmanjšanjem na nič, glavnice ali preostalega zapadlega zneska v zvezi z kvalificiranimi obveznostmi institucije v postopku reševanja;
- (f) pooblastilo za konverzijo kvalificiranih obveznosti institucije v postopku reševanja v navadne delnice ali druge lastniške instrumente zadevne institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), ustrezne nadrejene institucije ali premostitvene institucije, na katero se prenesejo sredstva, pravice ali obveznosti institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1);
- (g) pooblastilo za razveljavitev dolžniških instrumentov, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja, z izjemo zavarovanih obveznosti, ob upoštevanju člena 44(2);
- (h) pooblastilo za zmanjšanje, vključno z zmanjšanjem na nič, nominalne vrednosti delnic ali drugih lastniških instrumentov institucije v postopku reševanja in razveljavitev teh delnic ali drugih lastniških instrumentov;
- (i) pooblastilo zahtevati, naj institucija v postopku reševanja ali ustrezna nadrejena institucija izda nove delnice ali druge lastniške instrumente ali druge kapitalske instrumente, vključno s prednostnimi delnicami in pogojno zamenljivimi instrumenti;

- (j) pooblastilo dopolniti ali spremeniti zapadlost dolžniških instrumentov in drugih kvalificiranih obveznosti, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja, ali popraviti znesek obresti, ki se plačujejo za take instrumente in druge kvalificirane obveznosti, ali datum zapadlosti obresti, vključno z začasno ustavitvijo plačil, razen zavarovanih obveznosti ob upoštevanju člena 44(2);
- (k) pooblastilo izvesti predčasno prenehanje finančne pogodbe ali pogodb o izvedenih finančnih instrumentih s poboto oziroma jih odpovedati za namene izvajanja člena 49;
- (l) pooblastilo odstraniti ali nadomestiti upravljalni organ in višje vodstvo institucije v postopku reševanja ter
- (m) pooblastilo, da od pristojnega organa zahtevajo, naj pravočasno z odstopanjem od rokov iz člena 22 Direktive 2013/36/EU in člena ... Direktive 2014/65/EU oceni kupca kvalificiranega deleža.

2. Države članice sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da za organe za reševanje pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje ne bo veljala katera od naslednjih zahtev, ki bi sicer veljala na podlagi nacionalnega prava ali pogodbe ali drugega:

- (a) ob upoštevanju členov 3(6) in 85(1), zahteve za pridobitev dovoljenja ali soglasja javnih ali zasebnih oseb, vključno z delničarji ali upniki institucije v postopku reševanja;
- (b) pred izvajanjem pooblastila, postopkovnih zahtev o obveščanju oseb, vključno z vsemi zahtevami po objavi obvestil ali prospektov ali po vložitvi ali registraciji dokumentov pri drugih organih.

Države članice zlasti zagotovijo, da lahko organi za reševanje izvajajo pooblastila iz tega člena ne glede na omejitve glede prenosa ali zahteve za soglasje za prenos zadevnih finančnih instrumentov, pravic, sredstev ali obveznosti, ki bi sicer lahko veljale.

Točka (b) prvega pododstavka ne posega v zahteve iz členov 81 in 83 ter zahteve glede obveščanja v okviru Unije za državne pomoči.

3. Če se za subjekt, za katerega velja člen 1(1) te direktive, zaradi njegove posebne pravne oblike ne uporabljajo pooblastila iz odstavka 1 tega člena, države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje čim bolj podobna pooblastila, tudi v smislu njihovega učinka.

4. Če organi za reševanje izvajajo pooblastila iz odstavka 3, države članice zagotovijo, da se zaščitni ukrepi iz te direktive ali zaščitni ukrepi, ki imajo enak učinek, uporabljajo za osebe, ki jih to zadeva, vključno z delničarji, upniki in nasprotnimi strankami.

Člen 64

Dodatna pooblastila

- 1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pri izvajanju pooblastila za reševanje pooblastilo, da:
 - (a) ob upoštevanju člena 78 zagotovijo, da se prenos izvede brez obveznosti ali obremenitev, ki vplivajo na prenesene finančne instrumente, pravice, sredstva ali obveznosti; v ta namen se pravica do nadomestila v skladu s to direktivo ne šteje za obveznost ali obremenitev;

- (b) odpravijo pravice za pridobitev dodatnih delnic ali drugih lastniških instrumentov;
- (c) od zadevnega organa zahtevajo, naj popolnoma ali začasno prekine sprejetje finančnih instrumentov v trgovanje na regulirani trg ali uradno kotacijo finančnih instrumentov v skladu z Direktivo 2001/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾;
- (d) zagotovijo, da se prejemnik za namene vseh pravic ali obveznosti, ki jih je institucija sklenila v postopku reševanja ali ukrepov, ki jih je sprejela, vključno z vsemi pravicami ali obveznostmi, povezanimi s sodelovanjem v infrastrukturi trga, ob upoštevanju členov 38 in 40, obravnava tako, kot če bi bil institucija v postopku reševanja;
- (e) zahtevajo, da si institucija v postopku reševanja in prejemnik zagotovita informacije in pomoč, ter
- (f) razveljavijo ali spremenijo pogoje pogodbe, katere stranka je institucija v postopku reševanja, ali kot stranka nadomestijo prejemnika.

2. Organi za reševanje izvajajo pooblastila, navedena v odstavku 1, kadar menijo, da je to ustrezno za zagotovitev učinkovitosti ukrepa za reševanje ali za doseganje enega ali več ciljev reševanja.

3. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pri izvajanju pooblastila za reševanje pooblastilo zagotoviti dogovore o kontinuiteti poslovanja, ki so potrebni, da se zagotovi učinkovitost ukrepa za reševanje in da lahko preneseno poslovno področje po potrebi upravlja prejemnik. Dogovori o kontinuiteti poslovanja vključujejo zlasti:

- (a) kontinuiteto pogodb, ki jih je sklenila institucija v postopku reševanja, tako da prejemnik prevzame pravice in obveznosti institucije v postopku reševanja v zvezi s katerim koli finančnim instrumentom, pravico, sredstvom ali obveznostjo, ki so bili preneseni, ter izrecno ali implicitno nadomesti institucijo v postopku reševanja v vseh ustreznih pogodbenih dokumentih;
- (b) nadomestitev institucije v postopku reševanja s prejemnikom v vseh pravnih postopkih v zvezi s katerim koli finančnim instrumentom, pravico, sredstvom ali obveznostjo, ki so bili preneseni.

4. Pooblastili iz točke (d) odstavka 1 in točke (b) odstavka 3 ne vplivata na:

- (a) pravico zaposlenega v instituciji v postopku reševanja, da odpove pogodbo o zaposlitvi;
- (b) ob upoštevanju členov 69, 70 in 71 katero koli pravico pogodbene stranke, da uveljavlja pravice v skladu s pogodbo, vključno s pravico do odpovedi, kadar je do tega upravičena v skladu s pogoji pogodbe na podlagi dejanja ali opustitve s strani institucije v postopku reševanja pred prenosom ali s strani prejemnika po prenosu.

Člen 65

Pooblastilo zahtevati zagotavljanje storitev in prostorov

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo zahtevati od institucije v postopku reševanja ali od subjektov v skupini, da zagotovi vse storitve ali prostore, ki so potrebni, da se prejemniku omogoči učinkovito upravljanje poslovnih dejavnosti, ki so bile nanj prenesene.

Prvi pododstavek se uporablja tudi, kadar je za institucijo v postopku reševanja ali zadevni subjekt v skupini uveden običajen insolvenčni postopek.

⁽¹⁾ Direktiva 2001/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. maja 2001 o sprejemu vrednostnih papirjev v uradno kotacijo na borzi in o informacijah, ki jih je treba objaviti v zvezi s temi vrednostnimi papirji (UL L 184, 6.7.2001, str. 1).

2. Države članice zagotovijo, da imajo njihovi organi za reševanje pooblastila za izvajanje obveznosti v skladu z odstavkom 1, ki so jih določili organi za reševanje v drugih državah članicah, v subjektih v skupini s sedežem na njihovem ozemlju.
3. Storitve in prostori, navedeni v odstavkih 1 in 2, so omejeni na operativne storitve in prostore ter ne vključujejo nobene oblike finančne podpore.
4. Storitve in prostori so zagotovljeni v skladu z odstavkoma 1 in 2 pod naslednjimi pogoji:
 - (a) če so bili storitve in prostori instituciji v postopku reševanja zagotovljeni na podlagi sporazuma neposredno pred izvedbo ukrepa za reševanje, pod enakimi pogoji za čas trajanja tega sporazuma;
 - (b) če ni sporazuma ali je ta potekel, pod razumnimi pogoji.
5. EBA do 3. julija 2015 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010, da opredeli minimalni seznam storitev ali prostorov, ki so potrebni, da se prejemniku omogoči učinkovito upravljanje nanj prenesenih poslovnih dejavnosti.

Člen 66

Pooblastilo za izvrševanje ukrepov kriznega upravljanja ali ukrepov za preprečevanje krize s strani drugih držav članic

1. Kadar prenos delnic, drugih lastniških instrumentov ali sredstev, pravic ali obveznosti vključuje sredstva, ki se nahajajo v drugi državi članici, kot je država organa za reševanje, ali pravice ali obveznosti v skladu s pravom druge države članice, kot je država organa za reševanje, države članice zagotovijo, da je prenos v pravu te druge države članice veljaven ali v skladu s tem pravom.
2. Države članice zagotovijo organu za reševanje, ki je izvedel prenos ali ga namerava izvesti, vso razumno pomoč za zagotovitev, da se delnice ali drugi lastniški instrumenti ali sredstva, pravice ali obveznosti prenesejo na prejemnika v skladu z veljavnimi zahtevami nacionalnega prava.
3. Države članice zagotovijo, da delničarji, upniki in tretje osebe, ki jih prizadene prenos delnic, drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti, navedenih v odstavku 1, nimajo pravice preprečiti, izpodbijati ali razveljaviti prenosa v skladu z določbami prava države članice, v kateri so sredstva, ali prava, ki ureja delnice, druge lastniške instrumente, pravice ali obveznosti.
4. Če organ za reševanje v državi članici (država članica A) izvaja pooblastila za odpis ali konverzijo, tudi v povezavi s kapitalskimi instrumenti v skladu s členom 59, ter kvalificirane obveznosti ali ustrezni kapitalski instrumenti institucije v postopku reševanja vključujejo naslednje:
 - (a) instrumente ali obveznosti, za katere velja zakonodaja druge države članice kot je država organa za reševanje, ki je izvajal pooblastila za odpis ali konverzijo (država članica B);
 - (b) obveznosti v lasti upnikov, ki se nahajajo v državi članici B,

država članica B zagotovi, da se glavnica zadevnih obveznosti ali instrumentov zmanjša ali se obveznosti ali instrumenti konvertirajo v skladu z izvajanjem pooblastil za odpis ali konverzijo s strani organa za reševanje države članice A.

5. Države članice zagotovijo, da upniki, ki jih zadeva izvajanje pooblastil za odpis ali konverzijo, navedenih v odstavku 4, nimajo pravice izpodbijati zmanjšanja glavnice instrumenta ali obveznosti ali njihove konverzije, odvisno od primera, v skladu z določbami prava države članice B.

6. Vsaka država članica zagotovi, da se v skladu s pravom države članice organa za reševanje določi:

- (a) pravica delničarjev, upnikov in tretjih oseb, da z vložitvijo pritožbe v skladu s členom 85 izpodbijajo prenos delnic, drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti, navedenih v odstavku 1 tega člena;
- (b) pravica upnikov, da z vložitvijo pritožbe v skladu s členom 85 izpodbijajo zmanjšanje glavnice ali konverzijo instrumenta ali obveznosti iz točke (a) ali (b) odstavka 4 tega člena;
- (c) zaščitni ukrepi za delne prenose iz poglavja VII v zvezi s sredstvi, pravicami ali obveznostmi, navedenimi v odstavku 1.

Člen 67

Pooblastilo v zvezi s sredstvi, pravicami, obveznostmi, delnicami ali drugimi lastniškimi instrumenti, ki se nahajajo v tretjih državah

1. Države članice zagotovijo, da lahko v primerih, ko ukrep za reševanje vključuje ukrep, sprejet v zvezi s sredstvi, ki se nahajajo v tretji državi, ali delnicami, drugimi lastniškimi instrumenti, pravicami ali obveznostmi, ki jih ureja pravo tretje države, organi za reševanje zahtevajo, naj:

- (a) se od upravitelja, stečajnega upravitelja ali druge osebe s podobnimi pooblastili, ki izvaja nadzor nad institucijo v postopku reševanja, in prejemnika zahteva, da sprejmeta vse potrebno za zagotovitev, da prenos, odpis, konverzija ali ukrep začne učinkovati;
- (b) se od upravitelja, stečajnega upravitelja ali druge osebe, ki izvaja nadzor nad institucijo v postopku reševanja, zahteva upravljanje delnic, drugih lastniških instrumentov, sredstev ali pravic ali izpolnjevanje obveznosti v imenu prejemnika, dokler prenos, odpis, konverzija ali ukrep ne začne učinkovati;
- (c) se razumni izdatki prejemnika, ki so dejansko nastali pri opravljanju ukrepov, zahtevanih v točkah (a) in (b) tega odstavka, poravnajo na enega od načinov iz člena 37(7).

2. Če organ za reševanje oceni, da je kljub vsem potrebnim ukrepom, ki jih je sprejel upravitelj, stečajni upravitelj ali druga oseba v skladu s členom 1(a), zelo malo verjetno, da bo prenos, konverzija ali ukrep začel veljati v zvezi z določenimi sredstvi, ki se nahajajo v tretji državi, ali delnicami, drugimi lastniškimi instrumenti, pravicami in obveznostmi, ki jih ureja pravo tretje države, organ za reševanje ne izvede prenosa, odpisa, konverzije ali ukrepa. Če je že odredil prenos, odpis, konverzijo ali ukrep, je to navodilo neveljavno v zvezi z zadevnimi sredstvi, delnicami, lastniškimi instrumenti, pravicami ali obveznostmi.

Člen 68

Izključitev nekaterih pogodbenih pogojev pri zgodnjem ukrepanju in reševanju

1. Ukrep za preprečevanje krize ali ukrep kriznega upravljanja, sprejet v zvezi s subjektom v skladu s to direktivo, vključno z dejanjem, ki je neposredno povezano z izvajanjem takšnega ukrepa, v okviru pogodbe, ki jo je sklenil subjekt, sam po sebi ne šteje za dogodek izvršitve v smislu Direktive 2002/47/ES ali za insolvenčni postopek v smislu Direktive 98/26/ES, če se bistvene obveznosti iz pogodbe, vključno z obveznostmi plačila in izročitve ter zagotavljanjem zavarovanja s premoženjem, še naprej izpolnjujejo.

Hkrati ukrep za preprečevanje krize ali ukrep kriznega upravljanja sam po sebi ne šteje za dogodek izvršitve ali insolvenčni postopek v okviru pogodbe, ki jo je sklenila:

(a) podrejena družba, v zvezi z obveznostmi, za katere jamči ali jih drugače podpira nadrejena družba ali kateri koli subjekt v skupini, ali

(b) kateri koli subjekt v skupini, ki vključuje klavzule o navzkrižni kršitvi obveznosti.

2. Če se postopki tretje države za reševanje priznajo v skladu s členom 94 ali kadar se tako odloči organ za reševanje, ti postopki v tem členu štejejo za ukrep kriznega upravljanja.

3. Če se bistvene obveznosti iz pogodbe, vključno z obveznostmi plačila in izročitve ter zagotavljanjem zavarovanja s premoženjem, še naprej izpolnjujejo, ukrep za preprečevanje krize ali ukrep kriznega upravljanja, vključno z dejanji, ki so neposredno povezana z izvajanjem takih ukrepov, sam po sebi ne omogoča, da bi kdor koli:

(a) izvajal pravice do odpovedi, mirovanja, spremembe, pobota ali poravnave, tudi za obveznosti v zvezi s pogodbo, ki jo je sklenil(-a):

(i) podrejena družba in za katere jamči ali jih drugače podpira subjekt v skupini;

(ii) kateri koli subjekt v skupini, ki vključuje klavzule o navzkrižni kršitvi obveznosti;

(b) pridobil lastništvo in izvajal nadzor nad zadevno institucijo ali subjektom iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) ali katerim koli subjektom v skupini v zvezi s pogodbo, ki vključuje klavzule o navzkrižni kršitvi obveznosti ali uveljavljal jamstvo za(-njo);

(c) vplival na pogodbene pravice zadevne institucije ali subjekta iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) ali katerim koli subjektom v skupini v zvezi s pogodbo, ki vključuje klavzule o navzkrižni kršitvi obveznosti.

4. Ta člen ne vpliva na pravico posameznika, da izvede ukrep iz odstavka 3, če je ta pravica posledica dejanja, ki ni ukrep za preprečevanje krize ali ukrep kriznega upravljanja ali kakršno koli dejanje, ki je neposredno povezano z izvajanjem takšnega ukrepa.

5. Začasno prenehanje ali omejitev na podlagi člena 69, 70 ali 71 ne pomeni neizpolnitve pogodbene obveznosti za namene iz odstavkov 1 in 2 tega člena.

6. Določbe iz tega člena se štejejo za prevladujoče obvezne določbe v smislu člena 9 Uredbe (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.

Člen 69

Pooblastilo za mirovanje nekaterih obveznosti

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo za mirovanje katere koli obveznosti plačila ali izročitve v skladu s katero koli pogodbo, katere stranka je institucija v postopku reševanja, od objave obvestila o mirovanju v skladu s členom 83(4) do polnoči delovnega dne po zadevni objavi v državi članici, kjer ima organ za reševanje institucije v postopku reševanja sedež.

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja (Rim I) (UL L 177, 4.7.2008, str. 6).

2. Če obveznost plačila ali izročitve zapade med obdobjem mirovanja, se obveznost plačila ali izročitve izvede takoj po izteku tega obdobja.
3. Če obveznosti plačila ali izročitve institucije v postopku reševanja na podlagi pogodbe v skladu z odstavkom 1 mirujejo, obveznosti plačila ali izročitve nasprotnih strank institucije v postopku reševanja na podlagi te pogodbe mirujejo za enako obdobje.
4. Mirovanje v skladu z odstavkom 1 se ne uporablja za:
 - (a) upravičene vloge;
 - (b) obveznosti plačila in izročitve do sistemov ali operaterjev sistemov, določenih za namene Direktive 98/26/ES, centralnih nasprotnih strank in centralnih bank.
 - (c) upravičene terjatve za namene Direktive 97/9/ES.
5. Organi za reševanje pri izvajanju pooblastila na podlagi tega člena upoštevajo učinek, ki ga ima lahko izvajanje tega pooblastila na pravilno delovanje finančnih trgov.

Člen 70

Pooblastilo za omejitev uveljavljanja pravic iz naslova jamstva

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo omejiti možnost zavarovanih upnikov institucije v postopku reševanja do uveljavljanja pravic iz naslova jamstva v zvezi z vsemi sredstvi zadevne institucije v postopku reševanja od objave obvestila o omejitvi v skladu s členom 83(4) do polnoči delovnega dne po objavi v državi članici, kjer ima institucija v postopku reševanja sedež.
2. Organi za reševanje ne izvajajo pooblastila iz odstavka 1 v zvezi s pravicami iz naslova jamstva sistemov ali operaterjev sistemov, določenih za namene Direktive 98/26/ES, centralnih nasprotnih strank in centralnih bank glede sredstev, za katere institucija v postopku reševanja jamči ali jih nudi s kritjem ali zavarovanjem.
3. Če se uporablja člen 80, organi za reševanje zagotovijo, da so vse omejitve, določene v skladu s pooblastilom iz odstavka 1 tega člena, skladne za vse subjekte v skupini, v zvezi s katerimi je sprejet ukrep za reševanje.
4. Organi za reševanje pri izvajanju pooblastila na podlagi tega člena upoštevajo učinek, ki ga ima lahko izvajanje tega pooblastila na pravilno delovanje finančnih trgov.

Člen 71

Pooblastilo za mirovanje pravic do odpovedi

1. Države članice zagotovijo, da se organi za reševanje lahko odločijo, da mirujejo pravice do odpovedi, ki jih ima katera koli stranka v zvezi s pogodbo z institucijo v postopku reševanja od objave obvestila v skladu s členom 83(4) do polnoči delovnega dne po objavi v državi članici, kjer ima institucija v postopku reševanja sedež.
2. Države članice zagotovijo, da se organi za reševanje lahko odločijo, da mirujejo pravice do odpovedi, ki jih ima katera koli stranka v zvezi s pogodbo s podrejeno družbo institucije v postopku reševanja, kadar:
 - (a) za obveznosti na podlagi te pogodbe jamči ali jih drugače podpira institucija v postopku reševanja;

(b) pravice do odpovedi na podlagi te pogodbe temeljijo izključno na insolventnosti ali finančnem stanju institucije v postopku reševanja in

(c) za pooblastilo za prenos, ki se izvaja ali se lahko izvaja v zvezi z institucijo v postopku reševanja:

(i) so ali bi lahko bila vsa sredstva in obveznosti podrejene družbe v zvezi z navedeno pogodbo prenesena na prejemnika ali bi jih ta lahko prevzel ali

(ii) organ za reševanje na kak drug način zagotovi ustrezno zaščito teh obveznosti.

Mirovanje učinkuje od objave obvestila v skladu s členom 83(4) do polnoči delovnega dne po objavi v državi članici, kjer ima institucija v postopku reševanja sedež.

3. Mirovanje na podlagi odstavkov 1 ali 2 ne velja za sisteme ali operaterje sistemov, določenih za namene Direktive 98/26/ES, centralne nasprotne stranke ali centralne banke.

4. Oseba lahko uveljavlja pravico do odpovedi v skladu s pogodbo pred koncem obdobja, navedenega v odstavku 1 ali 2, če prejme obvestilo organa za reševanje, da pravice in obveznosti, ki jih pokriva pogodba, ne bodo:

(a) prenesene na drug subjekt ali

(b) odpisane ali konvertirane ob uporabi instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov v skladu s točko (a) člena 43(2).

5. Če organ za reševanje izvaja pooblastilo, navedeno v odstavkih 1 ali 2 tega člena, za mirovanje pravic do odpovedi in če ni bilo izdano obvestilo v skladu z odstavkom 4 tega člena, se zadevne pravice lahko uveljavljajo po izteku obdobja mirovanja ob upoštevanju člena 68, kot sledi:

(a) če so bile pravice in obveznosti, ki jih zajema pogodba, prenesene na drug subjekt, nasprotna stranka lahko uveljavlja pravice do odpovedi v skladu z določbami zadevne pogodbe izključno v primeru vsakega nadaljnjega dogodka izvršitve s strani prejemnika;

(b) če pravice in obveznosti, ki jih zajema pogodba, ostanejo pri instituciji v postopku reševanja ter organ za reševanje v zvezi z zadevno institucijo ni uporabil instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov v skladu s členom 43(2)(a), lahko nasprotna stranka ob izteku mirovanja na podlagi odstavka 1 nemudoma uveljavlja pravice do odpovedi v skladu z določbami zadevne pogodbe.

6. Organi za reševanje pri izvajanju pooblastila na podlagi tega člena upoštevajo učinek, ki ga ima lahko izvajanje tega pooblastila na pravilno delovanje finančnih trgov.

7. Pristojni organi ali organi za reševanje lahko zahtevajo, naj institucija ali subjekt iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) vzdržuje podrobne evidence pogodb.

Repozitorij sklenjenih poslov na zahtevo pristojnega organa ali organa za reševanje da na voljo potrebne informacije pristojnim organom ali organom za reševanje, da jim omogoči izpolnjevanje odgovornosti in nalog v skladu s členom 81 Uredbe (EU) št. 648/2012.

8. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih se za namene odstavka 7 opredelijo naslednji elementi:

- (a) minimalni nabor informacij o finančnih pogodbah, ki jih morajo vsebovati podrobne evidence, in
- (b) okoliščine, v katerih je treba zahtevo uveljaviti.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 72

Izvajanje pooblastil za reševanje

1. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje za namene sprejetja ukrepa za reševanje izvajajo nadzor nad institucijo v postopku reševanja, tako da:

- (a) upravljajo in opravljajo dejavnosti in storitve institucije v postopku reševanja z vsemi pooblastili njenih delničarjev ter upravljalnega organa in
- (b) upravljajo in odtujijo sredstva ter premoženje institucije v postopku reševanja.

Nadzor, določen v prvem pododstavku, lahko neposredno izvaja organ za reševanje ali posredno oseba ali osebe, ki jo ali jih je imenoval organ za reševanje. Države članice zagotovijo, da glasovalnih pravic, ki izhajajo iz delnic ali drugih lastniških instrumentov institucije v postopku reševanja, v obdobju reševanja ni mogoče uveljavljati.

2. Države članice ob upoštevanju člena 85(1) zagotovijo, da lahko organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje z izvršno odredbo v skladu z nacionalnimi upravnimi pristojnostmi in postopki brez izvajanja nadzora nad institucijo v postopku reševanja.

3. Organi za reševanje v vsakem posameznem primeru odločijo, ali je primerno izvesti ukrep za reševanje s sredstvi, navedenimi v odstavku 1 ali odstavku 2, ob upoštevanju ciljev reševanja in splošnih načel, ki urejajo reševanje, posebnih okoliščin zadevne institucije v postopku reševanja ter potrebe, da se omogoči učinkovito reševanje čezmejnih skupin.

4. Organi za reševanje v nacionalnem pravu ne štejejo za direktorje v senci ali dejanske direktorje.

POGLAVJE VII

Zaščitni ukrepi

Člen 73

Obravnava delničarjev in upnikov v primeru delnih prenosov in uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov

Države članice po uporabi enega ali več instrumentov za reševanje in zlasti za namene člena 75 zagotovijo naslednje:

- (a) z izjemo primerov, ko se uporablja točka (b), kadar organi za reševanje prenesejo le dele pravic, sredstev in obveznosti institucije v postopku reševanja, delničarji in tisti upniki, katerih terjatve niso bile prenesene, prejmejo za poravnavo svojih terjatev najmanj toliko, kot bi prejeli, če bi institucija v postopku reševanja prenehala po običajnem insolvenčnem postopku, ko je bila sprejeta odločitev iz člena 82;

- (b) kadar organi za reševanje uporabljajo instrument za reševanje s sredstvi upnikov, delničarji in upniki, katerih terjatve so bile odpisane ali konvertirane v lastniški delež, nimajo večjih izgub kot tisti, ki bi jih imeli, če bi institucija v postopku reševanja prenehala po običajnem insolvenčnem postopku, ko je bila sprejeta odločitev iz člena 82.

Člen 74

Vrednotenje razlik pri obravnavi

1. Države članice za namene ocenjevanja, ali bi bili delničarji in upniki deležni boljše obravnave, če bi bil za institucijo v postopku reševanja uveden običajen insolvenčni postopek, med drugim – vendar ne samo – za namene člena 73, zagotovijo, da po izvedenem ukrepu ali ukrepih za reševanje neodvisna oseba opravi vrednotenje. To je ločeno od vrednotenja, opravljenega v skladu s členom 36.

2. Pri vrednotenju iz odstavka 1 se določi:

(a) obravnava delničarjev in upnikov, ali relevantnih sistemov jamstva za vloge, če bi bili za institucijo v postopku reševanja, v zvezi s katero je bil izveden ukrep ali ukrepi za reševanje, uvedeni običajni insolvenčni postopki, ko je bila sprejeta odločitev iz člena 82;

(b) dejanska obravnava, ki so je bili delničarji in upniki deležni pri reševanju institucije v postopku reševanja ter

(c) ali obstaja razlika med obravnavo iz točke (a) in obravnavo iz točke (b).

3. Pri vrednotenju se:

(a) predpostavlja, da bi bili za institucijo v postopku reševanja, v zvezi s katero je bil izveden ukrep ali ukrepi za reševanje, uvedeni običajni insolvenčni postopki, ko je bila sprejeta odločitev iz člena 82;

(b) predpostavlja, da ukrep ali ukrepi za reševanje niso bili izvedeni;

(c) ne upošteva izredne javnofinančne pomoči instituciji v postopku reševanja.

4. EBA lahko pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih se opredeli metodologija za izvedbo vrednotenja iz tega člena, zlasti metodologija za ocenjevanje obravnave delničarjev in upnikov, če bi bil za institucijo v postopku reševanja uveden insolvenčni postopek, ko je bila sprejeta odločitev iz člena 82.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 75

Zaščitni ukrep za delničarje in upnike

Če se pri vrednotenju, opravljenem v skladu s členom 74, ugotovi, da ima kateri koli delničar ali upnik iz člena 73 ali sistem jamstva za vloge v skladu s členom 109(1) večje izgube, kot bi jih imel pri prenehanju po običajnih insolvenčnih postopkih, države članice zagotovijo, da je upravičen do plačila razlike iz shem za financiranje reševanja.

Člen 76

Zaščitni ukrep za nasprotne stranke pri delnih prenosih

1. Države članice zagotovijo, da se varstvo iz odstavka 2 uporablja v naslednjih okoliščinah:
 - (a) organ za reševanje prenese del, vendar ne vseh, sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja na drug subjekt ali pri izvajanju instrumenta za reševanje s premostitvene institucije ali nosilca upravljanja sredstev na drugo osebo;
 - (b) organ za reševanje izvaja pooblastila iz točke (f) člena 64(1).
 2. Države članice zagotovijo ustrezno varstvo naslednjih dogovorov in nasprotnih strank v naslednjih dogovorih:
 - (a) dogovorih o jamstvu, po katerih ima oseba iz naslova jamstva dejansko ali pogojno pravico do sredstev ali pravic, ki se prenašajo, ne glede na to, ali je ta pravica zavarovana z določenimi pravicami na sredstvih ali s pravico do obremenitve osnovnih sredstev oziroma podobnim dogovorom;
 - (b) dogovorih o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, po katerih se premoženje, s katerim se zavaruje ali krije izvedba določenih obveznosti, zagotovi s prenosom popolnega lastništva sredstev z dajalca zavarovanja na prejemnika zavarovanja ob pogojih, ki določajo, da prejemnik zavarovanja v primeru izpolnitve navedenih določenih obveznosti sredstva prenese nazaj;
 - (c) dogovorih o poravnavi, po katerih se lahko dva ali več zahtevkov ali obveznosti, ki si jih medsebojno dolgujeta institucija v postopku reševanja in nasprotna stranka, med sabo poravnajo;
 - (d) dogovorih o pobotu;
 - (e) kritih obveznicah;
 - (f) strukturiranih finančnih dogovorih, vključno z listinjenjem in instrumenti, ki se uporabljajo za zavarovanje pred tveganjem, so sestavni del sklada za kritje in so v skladu z nacionalnim pravom zavarovani podobno kot krite obveznice, ki vključujejo podelitev in posedovanje jamstva s strani stranke v dogovoru ali skrbnika, zastopnika ali pooblaščenca.
- Oblika varstva, ki je primerna za razrede dogovorov iz točk (a) do (f) tega odstavka je podrobneje opredeljena v členih od 77 do 80, zanj pa veljajo omejitve iz členov 68 do 71.
3. Zahteva iz odstavka 2 velja ne glede na število strank v dogovoru in ne glede na to, ali dogovori:
 - (a) nastanejo s pogodbo, skrbništvom ali drugače ali samodejno po samem zakonu;
 - (b) nastanejo po pravu druge države članice ali tretje države oziroma jih to v celoti ali delno ureja.
 4. Komisija sprejme delegirane akte, v skladu s členom 115, s katerimi podrobneje opredeli razrede dogovorov iz področja uporabe točk (a) do (f) odstavka 2 tega člena.

*Člen 77***Varstvo sporazumov o zavarovanju s finančnim premoženjem, poravnavi in pobotu**

1. Države članice zagotovijo ustrezno varstvo dogovorov o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih in dogovorov o poravnavi ter o pobotu, da se prepreči prenos dela, vendar ne vseh, pravic in obveznosti, ki so varovane z dogovorom o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovorom o poravnavi ali dogovorom o pobotu med institucijo v postopku reševanja in drugo osebo, ter sprememba ali prenehanje pravic in obveznosti, ki so varovane z dogovorom o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovorom o poravnavi ali dogovorom o pobotu, z uporabo dodatnih pooblastil.

Za namene prvega odstavka se šteje, da so pravice in obveznosti varovane s takim dogovorom, če so stranke dogovora upravičene do poravnave ali pobota navedenih pravic in obveznosti.

2. Organ za reševanje lahko ne glede na odstavek 1, če je to potrebno za zagotovitev razpoložljivosti kritih vlog:

(a) prenese krite vloge, ki so del katerega koli dogovora, omenjenega v odstavku 1, ne da bi prenesel druga sredstva, pravice ali obveznosti, ki so del dogovora, in

(b) prenese, spremeni ali ukine ta sredstva, pravice ali obveznosti, ne da bi prenesel krite vloge.

*Člen 78***Varstvo dogovorov o jamstvu**

1. Države članice zagotovijo ustrezno varstvo za obveznosti, ki so zavarovane z dogovorom o jamstvu, da se prepreči kar koli od naslednjega:

(a) prenos premoženja, s katerim je obveznost zavarovana, razen če se prenesejo tudi navedena obveznost in upravičenje iz zavarovanja;

(b) prenos zavarovane obveznosti, razen če se prenese tudi upravičenje iz zavarovanja;

(c) prenos upravičenja iz zavarovanja, razen če se prenese tudi zavarovana obveznost, ali

(d) sprememba ali prenehanje dogovora o jamstvu z uporabo dodatnih pooblastil, če obveznost zaradi navedene spremembe ali prenehanja ni več zavarovana.

2. Organ za reševanje lahko ne glede na odstavek 1, če je to potrebno za zagotovitev razpoložljivosti kritih vlog:

(a) prenese krite vloge, ki so del katerega koli dogovora, omenjenega v odstavku 1, ne da bi prenesel druga sredstva, pravice ali obveznosti, ki so del dogovora, in

(b) prenese, spremeni ali ukine ta sredstva, pravice ali obveznosti, ne da bi prenesel krite vloge.

*Člen 79***Varstvo strukturiranih finančnih dogovorov in kritih obveznic**

1. Države članice zagotovijo ustrezno varstvo strukturiranih finančnih dogovorov, vključno z dogovori iz točk (e) in (f) člena 76(2), da se prepreči kar koli od naslednjega:

(a) prenos dela, vendar ne vseh, sredstev, pravic in obveznosti, ki predstavljajo strukturiran finančni dogovor ali njegov del, vključno z dogovori iz točk (e) in (f) člena 76(2), katerega stranka je kreditna institucija v postopku reševanja;

(b) prenehanje ali sprememba sredstev, pravic in obveznosti, ki predstavljajo strukturiran finančni dogovor ali njegov del, vključno z dogovori iz točk (e) in (f) člena 76(2), katerega stranka je kreditna institucija v postopku reševanja, z uporabo dodatnih pooblastil.

2. Organ za reševanje lahko ne glede na odstavek 1, če je to potrebno za zagotovitev razpoložljivosti kritih vlog:

(a) prenese krite vloge, ki so del katerega koli dogovora, omenjenega v odstavku 1, ne da bi prenesel druga sredstva, pravice ali obveznosti, ki so del dogovora, in

(b) prenese, spremeni ali ukine ta sredstva, pravice ali obveznosti, ne da bi prenesel krite vloge.

Člen 80

Delni prenos: varstvo sistemov trgovanja, klirinških sistemov in sistemov poravnave

1. Države članice zagotovijo, da uporaba instrumenta za reševanje ne vpliva na delovanje sistemov in pravila sistemov iz Direktive 98/26/ES, kadar organ za reševanje:

(a) prenese del, vendar ne vseh, sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja na drug subjekt, ali

(b) uporabi pooblastila iz člena 64 za razveljavitev ali spremembo pogojev pogodbe, katere stranka je institucija v postopku reševanja, ali za nadomestitev prejemnika kot stranke.

2. Prenos, razveljavitev ali sprememba iz odstavka 1 tega člena zlasti ne prekliče naloga za prenos v nasprotju s členom 5 Direktive 98/26/ES ter ne spremeni ali izniči izvršljivosti prenosnih nalogov in medsebojnih pobotov, kot se zahteva v členih 3 in 5 navedene direktive, uporabe sredstev, vrednostnih papirjev ali kreditnih zmogljivosti, kot se zahteva v členu 4 navedene direktive, ali zaščite dodatnega jamstva, kot se zahteva v členu 9 navedene direktive.

POGLAVJE VIII

Postopkovne obveznosti

Člen 81

Zahteve v zvezi z obveščanjem

1. Države članice zahtevajo, naj upravljalni organ institucije ali katerega koli subjekta iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) obvesti pristojni organ, če menijo, da institucija ali subjekt iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) propada ali bo verjetno propadla v smislu člena 32(4).

2. Pristojni organi obvestijo ustrezne organe za reševanje o obvestilih, sprejetih v skladu z odstavkom 1 tega člena, in kakršnih koli ukrepov za preprečevanje krize ali ukrepov iz člena 104 Direktive 2013/36/EU, za katere zahtevajo, da jih mora institucija ali subjekt iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) te direktive sprejeti.

3. Kadar pristojni organ ali organ za reševanje ugotovi, da so v zvezi z institucijo ali subjektom iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) izpolnjeni pogoji iz točk (a) in (b) člena 32(1), to ugotovitev nemudoma sporoči naslednjim organom, če ne gre za isti organ:

(a) organu za reševanje za zadevno institucijo ali subjektu iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1);

(b) pristojnemu organu za zadevno institucijo ali subjektu iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1);

- (c) pristojnemu organu katere koli podružnice zadevne institucije ali subjekta iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1);
- (d) organu za reševanje katere koli podružnice zadevne institucije ali subjekta iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1);
- (e) centralni banki;
- (f) sistemu jamstva za vloge, s katerim je povezana kreditna institucija, če je to potrebno zaradi opravljanja funkcij sistema jamstva za vloge;
- (g) organu, ki je odgovoren za sheme za financiranje reševanja, če je to potrebno zaradi opravljanja funkcij shem za financiranje reševanja;
- (h) po potrebi organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine;
- (i) pristojnemu ministrstvu;
- (j) kadar se nad institucijo ali subjektom iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) te direktive izvaja nadzor na konsolidirani podlagi v skladu s poglavjem 3 naslova VII Direktive 2013/36/EU, konsolidacijskemu nadzorniku in
- (k) ESRB in imenovanemu nacionalnemu makrobonitetnemu organu.

4. Če prenos informacij iz odstavkov 3(f) in 3(g) ne zagotavlja ustrezne ravni zaupnosti, pristojni organ ali organ za reševanje vzpostavi alternativne postopke komunikacije, ki dosegajo iste cilje in zagotavljajo ustrezno raven zaupnosti.

Člen 82

Odločitev organa za reševanje

1. Organ za reševanje po prejemu sporočila od pristojnega organa v skladu z odstavkom 3 člena 81 ali na lastno pobudo v skladu s členom 32(1) in členom 33 oceni, ali so v zvezi z zadevno institucijo ali subjektom iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) izpolnjeni pogoji iz omenjenega odstavka.
2. Odločitev, ali naj se sprejmejo ukrepi za reševanje v zvezi z institucijo ali subjektom iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1), vsebuje naslednje informacije:
 - (a) razlogi za to odločitev, vključno z oceno, da institucija izpolnjuje pogoje za reševanje ali jih ne izpolnjuje;
 - (b) ukrep, ki ga institucija za reševanje namerava sprejeti, po potrebi vključno z odločitvijo, da se zaprosi za prenehanje, imenovanje upravitelja ali drug ukrep v okviru običajnega insolvenčnega postopka ali v okviru nacionalnega prava v skladu s členom 37(9).
3. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se opredelijo postopki in vsebine, povezani z naslednjima zahtevama:
 - (a) obvestili iz člena 81(1), (2) in (3),

(b) obvestilom o mirovanju iz člena 83.

EBA osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 83

Postopkovne obveznosti organov za reševanje

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje po sprejetju ukrepa za reševanje takoj, ko je to razumno izvedljivo, izpolnijo zahteve iz odstavkov 2, 3 in 4.

2. Organ za reševanje o ukrepu za reševanje obvesti institucijo v postopku reševanja in naslednje organe, če ne gre za isti organ:

(a) pristojni organ za institucijo v postopku reševanja;

(b) pristojni organ katere koli podružnice institucije v postopku reševanja;

(c) centralno banko;

(d) sistem jamstva za vloge, s katerim je povezana institucija v postopku reševanja;

(e) organ, ki je odgovoren za sheme za financiranje reševanja;

(f) po potrebi organ za reševanje, pristojen na ravni skupine;

(g) pristojno ministrstvo;

(h) če se nad institucijo v postopku reševanja izvaja nadzor na konsolidirani podlagi v skladu s poglavjem 3 naslova VII Direktive 2013/36/EU, konsolidacijskega nadzornika;

(i) imenovani nacionalni makrobonitetni organ in ESRB;

(j) Komisijo, Evropsko centralno banko, ESMA, Evropski nadzorni organ (Evropski organ za zavarovanje in poklicne pokojnine) (EIOPA), vzpostavljen z Uredbo (EU) št. 1094/2010, in EBA;

(k) kadar gre za institucijo v postopku reševanja, kot je opredeljena v členu 2(b) Direktive 98/26/ES, upravljavce sistemov, v katere je vključena.

3. Obvestilo iz odstavka 2 vključuje kopijo odredbe ali instrumenta, s katerim se ta pooblastila izvajajo, in navaja datum, od katerega ukrep ali ukrepi za reševanje učinkujejo.

4. Organ za reševanje objavi ali zagotovi objavo kopije odredbe ali instrumenta, na podlagi katerega je sprejet ukrep za reševanje, ali obvestila s povzetkom učinkov ukrepa za reševanje, zlasti učinkov na občane in po potrebi pogoje in obdobje mirovanja ali omejitve iz členov 69, 70 in 71, na naslednje načine:

(a) na svoji uradni spletni strani;

- (b) na spletni strani pristojnega organa, če ta ni organ za reševanje, in na spletni strani EBA;
 - (c) na spletni strani institucije v postopku reševanja;
 - (d) kadar so delnice ali drugi lastniškimi instrumenti ali dolžniški instrumenti institucije v postopku reševanja sprejeti v trgovanje na reguliranem trgu, s sredstvi, ki se uporabljajo za razkritje predpisanih informacij v zvezi z zadevno institucijo v postopku reševanja v skladu s členom 21(1) Direktive 2004/109/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
5. Kadar delnice, lastniški instrumenti ali dolžniški instrumenti niso sprejeti v trgovanje na reguliranem trgu, organ za reševanje zagotovi, da se dokumenti, ki dokazujejo instrumente iz odstavka 4, pošljejo delničarjem in upnikom institucije v postopku reševanja, znanih prek registrov ali podatkovnih zbirk institucije v postopku reševanja, ki so na voljo organu za reševanje.

Člen 84

Zaupnost

1. Zahteve glede poklicne skrivnosti so zavezujoče za naslednje osebe:
- (a) organe za reševanje;
 - (b) pristojne organe in EBA;
 - (c) pristojna ministrstva;
 - (d) izredne upravitelje ali začasne upravitelje, imenovane v skladu s to direktivo;
 - (e) potencialne prevzemnike, s katerimi navežejo stik pristojni organi ali jih povabijo organi za reševanje, ne glede na to, ali sta bila stik ali povabilo izvedena kot priprava na uporabo instrumenta prodaje poslovanja in ali je bil rezultat povabila prevzem;
 - (f) revizorje, računovodje, pravne in strokovne svetovalce, cenilce in druge izvedence, ki neposredno ali posredno sodelujejo z organi za reševanje, pristojnimi organi, pristojnimi ministrstvi ali potencialnimi prevzemniki, navedenimi v točki (e);
 - (g) organe, ki upravljajo sisteme jamstva za vloge;
 - (h) organe, ki upravljajo odškodninske sheme za investitorje;
 - (i) organ, ki je odgovoren za sheme za financiranje reševanja;
 - (j) centralne banke in druge organe, vključene v postopek reševanja;
 - (k) premostitveno institucijo ali nosilca upravljanja sredstev;
 - (l) druge osebe, ki neposredno ali posredno, stalno ali občasno, nudijo ali so nudile storitve osebam iz točk (a) do (k);

⁽¹⁾ Direktiva 2004/109/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. decembra 2004 o uskladitvi zahtev v zvezi s preglednostjo informacij o izdajateljih, katerih vrednostni papirji so sprejeti v trgovanje na reguliranem trgu, in o spremembah Direktive 2001/34/ES (UL L 390, 31.12.2004, str. 38).

(m) višje vodstvo, člane upravljalnega organa, in zaposlene organov ali subjektov iz točk (a) do (k) pred, med in po njihovem imenovanju.

2. Da se zagotovi spoštovanje zahtev v zvezi z zaupnostjo iz odstavkov 1 in 3, osebe iz točk (a), (b), (c), (g), (h), (i) in (k) odstavka 1 zagotovijo, da v ta namen obstajajo interna pravila, tudi za zagotavljanje tajnosti informacij le med osebami, ki so neposredno udeležene v postopku reševanja.

3. Brez poseganja v splošne zahteve iz odstavka 1 je osebam, navedenim v zadevnem odstavku, prepovedano razkrivati zaupne informacije, ki so jih prejele v času svojih poklicnih dejavnosti ali od pristojnega organa ali organa za reševanje v povezavi z njegovimi nalogami v skladu s to direktivo, kateri koli osebi ali organu, razen če se to zgodi v okviru izvajanja funkcij v skladu s to direktivo ali gre za tako obliko povzetka ali zbirno obliko, da posameznih institucij ali subjektov iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) ni mogoče identificirati, ali z izrecnim in predhodnim soglasjem organa ali institucije ali subjekta iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1), ki je predložil informacije.

Države članice zagotovijo, da osebe iz odstavka 1 ne razkrijejo nobenih zaupnih informacij in da se ocenijo možni učinki razkritja teh informacij na javni interes, kar zadeva finančno, denarno ali gospodarsko politiko, na poslovne interese fizičnih in pravnih oseb, na namen pregledov, na preiskave in na revizije.

Postopek za preverjanje učinkov razkrivanja informacij vključuje posebno oceno učinkov katerega koli razkritja vsebin in podrobnosti načrta sanacije in reševanja iz členov 5, 7, 10, 11 in 12 ter rezultat vseh ocen, izvedenih v skladu s členi 6, 8 in 15.

V primeru kršitve tega člena velja za vse osebe ali subjekte iz odstavka 1 civilna odgovornost v skladu z nacionalnim pravom.

4. Ta člen:

(a) zaposlenim in strokovnjakom organov ali subjektov, navedenih v točkah (a) do (j) odstavka 1, ne preprečuje, da bi si med seboj izmenjavali informacije z vsakim organom ali subjektom, ali

(b) organom za reševanje in pristojnim organom, vključno z njihovimi zaposlenimi in strokovnjaki, ne preprečuje izmenjave informacij med seboj in z drugimi organi za reševanje Unije, drugimi pristojnimi organi Unije, pristojnimi ministrstvi, centralnimi bankami, sistemi jamstva za vloge, odškodninskimi shemami za investitorje, organi, odgovornimi za običajne insolvenčne postopke, organi, odgovornimi za ohranjanje stabilnosti finančnega sistema v državah članicah z uporabo makrobonitetnih pravil, osebami, odgovornimi za izvajanje obveznih revizij, računov, EBA, ali, ob upoštevanju člena 98, organi tretjih držav, ki opravljajo enake naloge kot organi za reševanje, ali, ob izpolnjevanju strogih zahtev v zvezi z zaupnostjo, potencialnim prevzemnikom za namene načrtovanja ali izvajanja ukrepa za reševanje.

5. Ne glede na druge določbe tega člena, države članice lahko odobrijo izmenjavo informacij s katerimi koli od naslednjih:

(a) ob izpolnjevanju strogih zahtev v zvezi z zaupnostjo, z vsako drugo osebo, kadar je to potrebno za načrtovanje ali izvajanje ukrepa reševanja;

(b) s parlamentarno preiskovalno komisijo v zadevni državi članici, računskim sodiščem v zadevni državi članici ali drugimi subjekti, ki vodijo preiskave v zadevni državi članici, pod ustreznimi pogoji, in

(c) z nacionalnimi organi, odgovornimi za nadzor plačilnih sistemov, organi, odgovornimi za običajne insolvenčne postopke, organi, ki jim je zaupana javna naloga nadzora drugih subjektov finančnega sektorja, organi, odgovornimi za nadzor finančnih trgov in zavarovalnic, ter inšpektorji, ki delujejo v njihovem imenu, organi, držav članic, odgovornimi za ohranjanje stabilnosti finančnega sistema v državah članicah z uporabo makrobonitetnih pravil, organi, odgovornimi za zaščito stabilnosti finančnega sistema, ter osebami, odgovornimi za izvajanje obveznih revizij.

6. Ta člen ne posega v nacionalno pravo glede razkritja informacij za namene pravnih postopkov v kazenskih in civilnih zadevah.

7. EBA do 3. julija 2015 izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010, da opredeli način podajanja informacij v obliki povzetka ali zbirni obliki za namene iz odstavka 3.

POGLAVJE IX

Pravica do pritožbe in izključitev drugih dejanj

Člen 85

Predhodna sodna potrditev in pravice do izpodbijanja odločitev

1. Države članice lahko zahtevajo, da je za odločitev o sprejetju ukrepa za preprečevanje krize ali ukrepa kriznega upravljanja potrebna predhodna sodna potrditev, če sta postopek v zvezi z vložitvijo zahtevka za potrditev in obravnava s strani sodišča glede odločitve o sprejetju ukrepa kriznega upravljanja v skladu z nacionalnim pravom pospešena.

2. Države članice v nacionalnem pravu določijo pravico do pritožbe zoper odločitev o sprejetju ukrepa za preprečevanje krize ali odločitve o izvajanju katerega koli pooblastila, ki ni ukrep kriznega upravljanja, v skladu s to direktivo.

3. Države članice zagotovijo, da imajo vse osebe, ki jih zadeva odločitev o sprejetju ukrepa kriznega upravljanja, pravico vložiti pritožbo zoper zadevno odločitev. Države članice zagotovijo, da je sodni postopek pospešen in da nacionalna sodišča kot podlago za svojo presojo uporabijo zapletene gospodarske ocene dejstev, ki jih je pripravlil organ za reševanje.

4. Za pravico do pritožbe iz odstavka 3 veljajo naslednje določbe:

(a) vložitev pritožbe ne povzroči samodejnega zadržanja izvršitve izpodbijane odločitve;

(b) odločitev organa za reševanje je takoj izvršljiva in privede do izpodbijne domneve, da bi bilo zadržanje izvršitve te odločitve v nasprotju z javnim interesom.

Kadar je treba zaščititi interese tretjih strani, ki so na podlagi uporabe instrumentov za reševanje ali izvajanja pooblastil za reševanje s strani organov za reševanje v dobri veri kupile delnice, druge lastniške instrumente, sredstva, pravice ali obveznosti institucije v postopku reševanja, razveljavitev odločitve organa za reševanje ne vpliva na poznejša upravna dejanja ali transakcije, ki jih je sklenil zadevni organ za reševanje in so temeljili na razveljavljeni odločitvi. V takšnem primeru se ukrepi za odpravo nezakonite odločitve ali ukrepe s strani organov za reševanje omejijo na nadomestilo za izgubo, ki jo je zaradi odločitve ali ukrepa utrpel investitor.

Člen 86

Omejitve v zvezi z drugimi postopki

1. Brez poseganja v točko (b) člena 82(2) države članice zagotovijo, da v povezavi z institucijo v postopku reševanja ali institucijo ali subjektom iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1), za katero je bilo ugotovljeno, da izpolnjuje pogoje za reševanje, ni mogoče uvesti običajnih insolvenčnih postopkov, razen na pobudo organa za reševanje, in da se lahko odločitev, s katero se za institucijo ali subjekt iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) uvedejo običajni insolvenčni postopki, sprejme le s soglasjem organa za reševanje.

2. Za namene odstavka 1 države članice zagotovijo, da:

(a) so pristojni organi in organi za reševanje nemudoma obveščeni o vsaki vlogi za začetek običajnih insolvenčnih postopkov v povezavi z institucijo ali subjektom iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1), ne glede na to, ali je institucija ali subjekt iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) v postopku reševanja ali pa je bila odločitev javno objavljena v skladu s členom 83(4) in (5);

(b) o vlogi se ne odloča, razen če je bilo obveščanje iz točke (a) izvedeno in nastopi kaj od naslednjega:

(i) organ za reševanje je organe, ki so odgovorni za običajne insolvenčne postopke, obvestil, da v zvezi z institucijo ali subjektom iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) ne namerava sprejeti ukrepov za reševanje;

(ii) obdobje sedmih dni z začetkom na dan objave obvestil iz točke (a) je poteklo.

3. Države članice brez poseganja v katero koli omejitev glede uveljavljanja pravic iz naslova jamstva, določeno v skladu s členom 70, zagotovijo, če je to potrebno za učinkovito uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje, da lahko organi za reševanje zahtevajo, naj sodišče uporabi odložitev za ustrezno časovno obdobje v skladu z želenim ciljem za kateri koli sodni ukrep ali postopek, v katerem institucija v postopku reševanja je ali postane stranka.

NASLOV V

REŠEVANJE ČEZMEJNE SKUPINE

Člen 87

Splošna načela v zvezi z odločanjem, ki zadeva več kot eno državo članico

Države članice zagotovijo, da njihovi organi pri odločanju ali ukrepanju na podlagi te direktive, ki lahko vpliva na eno ali več drugih držav članic, upoštevajo naslednja splošna načela:

(a) obveznost učinkovitega odločanja in ohranjanja čim nižjih stroškov reševanja pri sprejemanju ukrepov za reševanje;

(b) odločitve so sprejete in ukrepi izvedeni pravočasno in brez odlašanja, ko je to potrebno;

(c) organi za reševanje, pristojni organi in drugi organi medsebojno sodelujejo, da bi zagotovili, da se odločitve sprejete in ukrepi izvedeni usklajeno in učinkovito;

(d) jasna opredelitev vlog in odgovornosti ustreznih organov v vsaki državi članici;

(e) ustrezno upoštevanje interesov držav članic, v katerih so ustanovljene nadrejene družbe v Uniji, zlasti učinek odločitev, ukrepov ali neukrepanja na finančno stabilnost, fiskalne vire, sklad za reševanje, sistem jamstva za vloge ali odškodninsko shemo za investitorje navedenih držav članic;

(f) ustrezno upoštevanje interesov vseh posameznih držav članic, v katerih je ustanovljena podrejena družba, zlasti učinek odločitev, ukrepov ali neukrepanja na finančno stabilnost, fiskalne vire, sklad za reševanje, sistem jamstva za vloge ali odškodninsko shemo za investitorje teh držav članic;

(g) ustrezno upoštevanje interesov vseh držav članic, v katerih so ustanovljene pomembne podružnice, zlasti učinek odločitev, ukrepov ali neukrepanja na finančno stabilnost teh držav članic;

- (h) ustrezno upoštevanje cilja uravnoteženja interesov različnih držav članic in izogibanja neupravičenemu oškodovanju ali neupravičeni zaščiti interesov posameznih držav članic, vključno z izogibanjem neupravičenemu razporejanju bremena po državah članicah;
- (i) katera koli obveznost na podlagi te direktive, da se je treba pred sprejetjem odločitve ali ukrepa posvetovati z organom, pomeni najmanj obveznost, da se je treba s tem organom posvetovati o tistih elementih predlagane odločitve ali ukrepa, ki so ali bi verjetno vplivali na:
 - (i) nadrejeno družbo v Uniji, podrejeno družbo ali podružnico, kot je ustrezno, in
 - (ii) stabilnost države članice, v kateri ima nadrejena družba v Uniji, podrejena družba ali podružnica, kot je ustrezno, sedež ali se v njej nahaja;
- (j) organi za reševanje pri sprejemanju ukrepov za reševanje upoštevajo in sledijo načrtom reševanja iz člena 13, razen če organi za reševanje ob upoštevanju okoliščin primera ocenijo, da bodo cilji reševanja učinkoviteje doseženi s sprejetjem ukrepov, ki niso predvideni v načrtih za reševanje.
- (k) zahteva po preglednosti, če je verjetno, da bo imela predlagana odločitev ali ukrep posledice za finančno stabilnost, fiskalne vire, sklad za reševanje, sistem jamstva za vloge ali odškodninsko shemo za investitorje teh držav članic, in
- (l) priznanje, da sta usklajevanje in sodelovanje najboljši način za znižanje skupnih stroškov reševanja.

Člen 88

Kolegiji za reševanje

1. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine vzpostavijo kolegije za reševanje za opravljanje nalog iz členov 12, 13, 16, 18, 45, 91 in 92 ter, po potrebi, za zagotovitev sodelovanja in usklajevanja z organi za reševanje iz tretjih držav.

Kolegiji za reševanje zagotovijo zlasti okvir za organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, druge organe za reševanje ter po potrebi pristojne organe in konsolidacijske nadzornike, v katerem izvajajo naslednje naloge:

- (a) izmenjujejo informacije, ki so pomembne za potek načrtov reševanja skupine, za uporabo pooblastil za pripravljalne in preventivne ukrepe za skupine ter za reševanje skupine;
- (b) pripravljajo načrte reševanja skupine v skladu s členoma 12 in 13;
- (c) ocenjujejo rešljivost skupin v skladu s členom 16;
- (d) uporabljajo pooblastila za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost skupin v skladu s členom 18;
- (e) odločajo, ali je treba vzpostaviti shemo za reševanje skupine, kot je določeno v členu 91 ali 92;
- (f) sklepajo dogovor o shemi za reševanje skupine, predlagani v skladu s členom 91 ali 92;
- (g) usklajujejo obveščanje javnosti o strategijah reševanja skupine in sistemih za reševanje skupine;
- (h) usklajujejo uporabo shem financiranja iz naslova VII;

- (i) določajo minimalne zahteve za skupine na konsolidirani ali podrejeni ravni v okviru člena 45.

Poleg tega se lahko kolegiji za reševanje uporabijo za razpravo o vseh vprašanjih, povezanih z reševanjem čezmejnih skupin.

2. Člani kolegija za reševanje so:

- (a) organ za reševanje, pristojen na ravni skupine;
- (b) organi za reševanje posameznih držav članic, v katerih imajo sedež podrejene družbe, nad katerimi se izvaja konsolidirani nadzor;
- (c) organi za reševanje držav članic, v katerih ima sedež nadrejena družba ene ali več institucij iz skupine, to je subjekt iz točke (d) člena 1(1);
- (d) organi za reševanje držav članic, kjer imajo sedež pomembne podružnice;
- (e) konsolidacijski nadzornik in pristojni organi držav članic, če je organ za reševanje član kolegija za reševanje. Če pristojni organ države članice ni centralna banka države članice, se lahko pristojni organ odloči, da ga spremlja predstavnik centralne banke države članice;
- (f) pristojna ministrstva, če organi za reševanje, ki so člani kolegija za reševanje, niso pristojna ministrstva;
- (g) organ, ki je odgovoren za sistem jamstva za vloge države članice, če je organ za reševanje te države članice član kolegija za reševanje;
- (h) EBA, pod pogoji iz odstavka 4.

3. Organi za reševanje tretjih držav, če ima nadrejena družba ali institucija s sedežem v Uniji podrejeno institucijo ali podružnico, ki bi štela za pomembno, če bi se nahajala v Uniji, so lahko na lastno zahtevo povabljeni k sodelovanju v kolegiju za reševanje kot opazovalci, če zanje veljajo zahteve v zvezi z zaupnostjo, ki so po mnenju organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, enakovredne tistim iz člena 98.

4. EBA si prizadeva za spodbujanje in spremljanje učinkovitega, uspešnega in usklajenega delovanja kolegijev za reševanje v skladu z mednarodnimi standardi. Zato se EBA povabi na sestanke kolegija za reševanje. EBA nima glasovalnih pravic, če glasovanje poteka v okviru kolegijev za reševanje.

5. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, predseduje kolegiju za reševanje. V tej funkciji:

- (a) po posvetovanju z drugimi člani kolegija za reševanje pripravlja pisne dogovore in postopke za delovanje kolegija za reševanje;
- (b) usklajuje vse dejavnosti kolegija za reševanje;
- (c) sklicuje vse njegove seje in jim predseduje ter vse člane kolegija za reševanje vnaprej v celoti obvešča o organizaciji sej kolegija za reševanje ter o obravnavanih glavnih vprašanjih in točkah;
- (d) člane kolegija za reševanje obvešča o morebitnih načrtovanih srečanjih, da lahko zaprosijo za sodelovanje na njih;

- (e) odloča o tem, kateri člani in opazovalci so na podlagi posebnih potreb vabljeni na posamezne seje kolegija za reševanje, pri čemer upošteva pomen obravnavanega vprašanja za te člane in opazovalce, zlasti morebiten vpliv na finančno stabilnost v zadevnih državah članicah;
- (f) vse člane kolegija pravočasno obvešča o sklepih in rezultatih teh sej.

Člani, ki sodelujejo v kolegiju za reševanje, tesno sodelujejo.

Organi za reševanje imajo ne glede na točko (e) pravico sodelovati na sejah kolegija za reševanje, kadar so na dnevnem redu zadeve, za katere se uporablja skupni postopek odločanja ali ki so povezani s subjektom v skupini, ki se nahaja v njihovi državi članici.

6. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, niso zavezani vzpostaviti kolegija za reševanje, če druge skupine ali kolegiji opravljajo enake funkcije in izvajajo enake naloge, kot so določene v tem členu, ter spoštujejo vse pogoje in postopke, vključno s tistimi, ki zajemajo članstvo in sodelovanje v kolegijih za reševanje, iz tega člena in člena 90. V takem primeru se vsa sklicevanja na kolegije za reševanje v tej direktivi razumejo tudi kot sklicevanje na te druge skupine ali kolegije.

7. EBA ob upoštevanju mednarodnih standardov pripravi osnutke regulativnih standardov, da se opredeli operativno delovanje kolegijev za reševanje za izvajanje nalog iz odstavka 1.

EBA osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 89

Evropski kolegiji za reševanje

1. Kadar ima institucija iz tretje države ali nadrejena družba iz tretje države podrejene družbe v Uniji s sedežem v dveh ali več državah članicah ali dve ali več podružnic v Uniji, ki jih dve ali več držav članic ocenjujejo za pomembne, organi za reševanje držav članic, v katerih imajo navedene podrejene družbe v Uniji sedež ali v katerih se nahajajo navedene pomembne podružnice, vzpostavijo evropski kolegij za reševanje.

2. Evropski kolegij za reševanje opravlja funkcije in izvaja naloge iz člena 88 v zvezi s podrejenimi institucijami in, če jih to zadeva, podružnicami.

3. Če so podrejene družbe v Uniji v lasti finančnega holdinga s sedežem v Uniji v skladu s tretjim pododstavkom člena 127(3) Direktive 2013/36/EU ali so njegove pomembne podružnice, evropskemu kolegiju za reševanje predseduje organ za reševanje tiste države članice, v kateri se za namene konsolidiranega nadzora v skladu z navedeno direktivo nahaja konsolidacijski nadzornik.

Če se prvi pododstavek ne uporablja, predsedujočega predlagajo in se o njem dogovorijo člani evropskega kolegija za reševanje.

4. Države članice lahko ob soglasju vseh zadevnih strani odstopijo od zahteve po vzpostavitvi evropskega kolegija za reševanje, če druge skupine ali kolegiji, vključno s kolegijem za reševanje, vzpostavljenim na podlagi člena 88, opravljajo enake funkcije in izvajajo enake naloge, kot so določene v tem členu, ter spoštujejo vse pogoje in postopke, vključno s tistimi, ki zajemajo članstvo in sodelovanje v evropskih kolegijih za reševanje, iz tega člena in člena 90. V takem primeru se vsa sklicevanja na evropske kolegije za reševanje v tej direktivi razumejo tudi kot sklicevanja na te druge skupine ali kolegije.

5. Ob upoštevanju odstavkov 3 in 4 tega člena evropski kolegij za reševanje sicer deluje v skladu s členom 88.

Člen 90

Izmenjava informacij

1. Organi za reševanje in pristojni organi si ob upoštevanju člena 84 na zahtevo izmenjujejo vse podatke, ki so za druge organe pomembni za izvajanje nalog na podlagi te direktive.
2. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, usklajuje pretok vseh pomembnih informacij med organi za reševanje. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, organom za reševanje v drugih državah članicah zlasti pravočasno zagotovi vse zadevne informacije, da se olajša izvajanje nalog iz točk (b) do (i) drugega pododstavka člena 88(1).
3. Organ za reševanje na zahtevo po informacijah, ki jih je posredoval organ za reševanje tretje države, pri organu tretje države za reševanje zaprosi za privolitev v nadaljnje posredovanje teh informacij, razen če je organ tretje države za reševanje že privolil v nadaljnje posredovanje informacij.

Organi za reševanje niso zavezani k posredovanju informacij, ki jih je posredoval organ za reševanje tretje države, če ta ni privolil v njihovo nadaljnje posredovanje.

4. Organi za reševanje delijo informacije s pristojnim ministrstvom, če gre za odločitev o zadevi, ki zahteva obvestilo, posvetovanje s pristojnim ministrstvom ali njegovo soglasje ali ki bi lahko imelo posledice za javna sredstva.

Člen 91

Reševanje skupine, ki vključuje podrejeno družbo skupine

1. Če organ za reševanje ugotovi, da podrejena institucija ali subjekt iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) v skupini izpolnjuje pogoje iz člena 32 ali člena 33, navedeni organ organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine, če ne gre za isti organ, konsolidacijskemu nadzorniku in članom kolegija za reševanje za zadevno skupino nemudoma sporoči naslednje informacije:

(a) ugotovitev, da institucija ali subjekt iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) izpolnjuje pogoje iz člena 32 ali 33;

(b) ukrepe za reševanje ali ukrepe zaradi insolventnosti, za katere organ za reševanje meni, da so za navedeno institucijo ali navedeni subjekt iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) ustrezni.

2. Ko je organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, obveščen v skladu z odstavkom 1, po posvetovanju z drugimi člani zadevnega kolegija za reševanje oceni verjeten učinek ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov, sporočenih v skladu s točko (b) odstavka 1, na skupino in na subjekte v skupini v drugih državah članicah ter zlasti, ali bi bilo na podlagi ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov verjetno, da bi bili izpolnjeni pogoji za reševanje v zvezi s subjektom v skupini v drugi državi članici.

3. Če organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, po posvetovanju z drugimi člani kolegija za reševanje oceni, da na podlagi ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov, sporočenih v skladu s točko (b) odstavka 1, ne bi bilo verjetno, da bi bili izpolnjeni pogoji iz člena 32 ali 33 v zvezi s subjektom v skupini v drugi državi članici, lahko organ za reševanje, ki je odgovoren za navedeno institucijo ali navedeni subjekt iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1), izvede ukrepe za reševanje ali druge ukrepe, ki jih je sporočil v skladu s točko (b) odstavka 1 tega člena.

4. Če organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, po posvetovanju z drugimi člani kolegija za reševanje oceni, da bi bilo na podlagi ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov, sporočenih v skladu s točko (b) odstavka 1 tega člena, verjetno, da bi bili izpolnjeni pogoji iz člena 32 ali 33 v zvezi s subjektom v skupini v drugi državi članici, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, najpozneje 24 ur po prejetju obvestila iz odstavka 1 predlaga shemo za reševanje skupine in ga predloži kolegiju za reševanje. To obdobje 24 ur se lahko podaljša s soglasjem organa za reševanje, ki je poslal obvestilo iz odstavka 1 tega člena.

5. Če v 24 urah ali daljšem obdobju, ki je bilo dogovorjeno, ni predložena ocena organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, lahko organ za reševanje, ki je poslal obvestilo iz odstavka 1, potem ko je bil obveščen v skladu z odstavkom 1, sprejme ukrepe za reševanje ali druge ukrepe, ki jih je sporočil v skladu s točko (b) navedenega odstavka.

6. Shema za reševanje skupine, ki se zahteva v skladu z odstavkom 4:

(a) upošteva načrte reševanja iz člena 13 in jim sledi, razen če organi za reševanje ob upoštevanju okoliščin primera ocenijo, da bodo cilji reševanja učinkoviteje doseženi s sprejetjem ukrepov, ki niso določeni v načrtih za reševanje;

(b) opiše ukrepe za reševanje, ki bi jih morali zadevni organi za reševanje izvesti v zvezi z nadrejeno družbo v Uniji ali določenimi subjekti v skupini, da se dosežejo cilji in načela reševanja iz členov 31 in 34;

(c) določa, kako bi bilo treba navedene ukrepe za reševanje usklajevati;

(d) vzpostavlja finančni načrt, ki upošteva načrt reševanja skupine, načela za delitev odgovornosti, kot so določena v skladu s točko (f) člena 12(3), in vzajemnost iz člena 107.

7. Shema za reševanje skupine se ob upoštevanju odstavka 8 izvaja v obliki skupne odločitve organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, in organov za reševanje, odgovornih za podrejene družbe, ki so zajete v shemi za reševanje skupine.

EBA lahko v skladu s členom 31(c) Uredbe (EU) št. 1093/2010 organom za reševanje na zahtevo organa za reševanje pomaga pri doseganju skupne odločitve.

8. Če se kateri koli organ za reševanje ne strinja s shemo za reševanje skupine, ki ga predlaga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, od njega odstopa, ali meni, da mora zaradi finančne stabilnosti v zvezi z institucijo ali subjektom iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) sprejeti neodvisne ukrepe za reševanje ali ukrepe, ki niso predlagani v sistemu, natančno utemelji razloge za nestrinjanje ali odstopanje od sheme za reševanje skupine, jih sporoči organom za reševanje, pristojnim na ravni skupine ter drugim organom za reševanje, zajetim v shemi za reševanje skupine, ter te organe obvesti o ukrepih, ki jih namerava sprejeti. Ta organ za reševanje pri utemeljevanju razlogov za nestrinjanje upošteva načrte reševanja iz člena 13, morebitni vpliv na finančno stabilnost v zadevnih državah članicah, pa tudi morebitni vpliv ukrepov na druge dele skupine.

9. Organi za reševanje, ki v okviru odstavka 8 ne nasprotujejo, lahko sprejmejo skupno odločitev o shemi za reševanje skupine, v katerega so zajeti subjekti v skupini v njihovi državi članici.

10. Skupna odločitev iz odstavka 7 ali 9 in odločitve, ki jih sprejmejo organi za reševanje v primeru, ko ni sprejeta skupna odločitev iz odstavka 8, veljajo za dokončne, uporabijo pa jih organi za reševanje v zadevnih državah članicah.

11. Organi vse ukrepe iz tega člena izvedejo brez odlašanja in ob ustreznem upoštevanju nujnosti položaja.

12. Kadar se ne uvede shema za reševanje skupine in organi za reševanje izvedejo ukrepe za reševanje v zvezi s katerim koli subjektom v skupini, navedeni organi za reševanje tesno sodelujejo v okviru kolegija za reševanje, da se vzpostavi usklajena strategija reševanja za vse subjekte v skupini, ki propadajo ali bodo verjetno propadli.

13. Organi za reševanje, ki sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s katerim koli subjektom v skupini, redno in izčrpno obveščajo člane kolegija za reševanje o navedenih ukrepih in o njihovem napredku.

Člen 92

Reševanje skupine

1. Če organ za reševanje, pristojen na ravni skupine ugotovi, da nadrejena družba v Uniji, za katero je odgovoren, izpolnjuje pogoje iz člena 32 ali člena 33, nemudoma sporoči informacije iz točk (a) in (b) člena 91(1) konsolidacijskemu nadzorniku, če to ni sam, in drugim članom kolegija za reševanje za zadevno skupino.

Ukrepi za reševanje ali ukrepi zaradi insolventnosti za namene točke (b) člena 91(1) lahko vključujejo izvajanje sheme za reševanje skupine, pripravljenega v skladu s členom 91(6), v katerih koli navedenih okoliščinah:

- (a) zaradi ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov na ravni nadrejene družbe v skladu s točko (b) člena 91(1) je verjetno, da bodo v zvezi s subjektom v skupini v drugi državi članici izpolnjeni pogoji iz člena 32 ali člena 33;
- (b) ukrepi za reševanje ali drugi ukrepi izključno na ravni nadrejene družbe ne zadoščajo za stabilizacijo razmer ali najverjetneje ne bodo mogli zagotoviti optimalnih rezultatov;
- (c) ena ali več podrejenih družb izpolnjujejo pogoje iz člena 32 ali člena 33 v skladu z odločitvijo organov za reševanje, odgovornih zanje, ali
- (d) ukrepi za reševanje ali drugi ukrepi na ravni skupine bodo koristili podrejenim družbam skupine tako, da je na podlagi tega shema za reševanje skupine ustrezna.

2. Če ukrepi, ki jih predlaga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine na podlagi odstavka 1, ne vključujejo sheme za reševanje skupine, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine sprejme odločitev po posvetovanju s člani kolegija za reševanje.

Pri odločitvi organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine se:

- (a) upoštevajo načrti reševanja iz člena 13 in se jim sledi, razen če organi za reševanje ob upoštevanju okoliščin primera ocenijo, da bodo cilji reševanja učinkoviteje doseženi s sprejetjem ukrepov, ki niso določeni v načrtih za reševanje;
- (b) upošteva finančna stabilnost zadevne države članice.

3. Če je v ukrepe, ki jih predlaga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine v skladu z odstavkom 1, zajeta shema za reševanje skupine, je ta v obliki skupne odločitve organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine in organov za reševanje, odgovornih za podrejene družbe, ki so zajete v shemo za reševanje skupine.

EBA lahko v skladu s členom 31(c) Uredbe (EU) št. 1093/2010 organom za reševanje na zahtevo organa za reševanje pomaga pri doseganju skupne odločitve.

4. Če se kateri koli organ za reševanje ne strinja s shemo za reševanje skupine, ki jo predlaga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, od nje odstopa ali meni, da mora zaradi finančne stabilnosti v zvezi z institucijo ali subjektom iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) sprejeti neodvisne ukrepe za reševanje ali ukrepe, ki niso predlagani v shemi, natančno utemelji razloge za nestrinjanje ali odstopanje od sheme za reševanje skupine, jih sporoči organom za reševanje, pristojnim na ravni skupine, ter drugim organom za reševanje, zajetim v shemi za reševanje skupine, ter jih obvesti o ukrepih, ki jih namerava sprejeti. Ta organ za reševanje pri utemeljevanju razlogov za nestrinjanje upošteva načrte reševanja iz člena 13, morebitni vpliv na finančno stabilnost v zadevnih državah članicah, pa tudi morebitni vpliv ukrepov na druge dele skupine.

5. Organi za reševanje, ki v okviru odstavka 4 ne nasprotujejo shemi za reševanje skupine, lahko sprejmejo skupno odločitev o shemi za reševanje skupine, v katero so zajeti subjekti v skupini v njihovi državi članici.

6. Skupna odločitev iz odstavka 3 ali 5 in odločitve, ki jih sprejmejo organi za reševanje v primeru, ko ni bila sprejeta skupna odločitev iz odstavka 4, veljajo za dokončne, uporabijo pa jih organi za reševanje v zadevnih državah članicah.

7. Organi vse ukrepe iz tega člena izvedejo nemudoma in ob ustreznem upoštevanju nujnosti položaja.

Če se ne uvede shema za reševanje skupine in organi za reševanje izvedejo ukrep za reševanje v zvezi s katerim koli subjektom v skupini, ti organi za reševanje tesno sodelujejo v okviru kolegija za reševanje, da se vzpostavi usklajena strategija reševanja za vse subjekte v skupini, ki jih to zadeva.

Organi za reševanje, ki sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s katerim koli subjektom v skupini, redno in izčrpno obveščajo člane kolegija za reševanje o teh ukrepih in o njihovem napredku.

NASLOV VI

ODNOSI S TRETJIMI DRŽAVAMI

Člen 93

Sporazumi s tretjimi državami

1. Komisija lahko v skladu s členom 218 PDEU Svetu predloži predloge za pogajanja o sporazumih z eno ali več tretjimi državami glede načinov sodelovanja med organi za reševanje in zadevnimi organi tretjih držav, na primer zaradi izmenjave informacij v zvezi z načrtovanjem sanacije in reševanja institucij, finančnih institucij, nadrejenih družb in institucij tretjih držav, zlasti v naslednjih primerih:

- (a) če ima nadrejena institucija tretje države podrejene institucije ali pomembne podružnice v dveh ali več državah članicah;
- (b) če ima nadrejena družba, ki ima sedež v državi članici in podrejeno družbo ali podružnico v vsaj eni drugi državi članici, eno ali več podrejenih institucij v tretji državi;
- (c) če ima institucija, ki ima sedež v državi članici in nadrejeno družbo, podrejeno družbo ali podružnico v vsaj eni drugi državi članici, eno ali več podružnic v eni ali več tretjih državah.

2. Sporazumi iz odstavka 1 med organi za reševanje in zadevnimi organi tretjih držav zagotavljajo zlasti vzpostavitev postopkov in dogovorov o sodelovanju pri izvajanju nekaterih ali vseh nalog ter izvajanju nekaterih ali vseh pooblastil, navedenih v členu 97.

3. V sporazumih iz odstavka 1 ni določb v zvezi s posameznimi institucijami, finančnimi institucijami, nadrejenimi družbami ali institucijami tretjih držav.

4. Države članice lahko do začetka veljavnosti sporazuma iz odstavka 1 z zadevno tretjo državo sklepajo dvostranske sporazume s tretjimi državami o zadevah iz odstavkov 1 in 2, če so ti sporazumi skladni s tem naslovom.

Člen 94

Priznanje in izvrševanje postopka tretje države za reševanje

1. Ta člen se uporablja za postopek tretje države za reševanje, razen če in dokler ne začne veljati mednarodni sporazum z zadevno tretjo državo iz člena 93(1). Uporablja se tudi po začetku veljavnosti mednarodnega sporazuma z zadevno tretjo državo, določenega v členu 93(1), če sporazum ne ureja priznanja in izvrševanja postopka tretje države za reševanje.

2. Če je v skladu s členom 89 ustanovljen evropski kolegij za reševanje, sprejme skupno odločitev, ali, kot je določeno v členu 95, prizna postopek tretje države za reševanje, ki se nanašajo na institucijo tretje države ali nadrejeno družbo, ki:

- (a) ima podrejene družbe v Uniji s sedežem v dveh ali več državah članicah ali podružnice v Uniji – ki se nahajajo v dveh ali več državah članicah – ki jih te države članice štejejo za pomembne, ali
- (b) ima sicer sredstva, pravice ali obveznosti, ki se nahajajo v dveh ali več državah članicah ali ki jih ureja pravo teh držav članic.

Če je dosežena skupna odločitev o priznanju postopka tretje države za reševanje, ustrezni nacionalni organi za reševanje zahtevajo izvršitev tega postopka v skladu s svojim nacionalnim pravom.

3. Če ni skupne odločitve med organi za reševanje, ki sodelujejo v evropskem kolegiju za reševanje ali če kolegija ni, vsak organ za reševanje sam odloči, ali bo priznal in izvršil postopek tretje države za reševanje za institucijo tretje države ali nadrejeno družbo tretje države, razen če je v členu 95 določeno drugače.

Pri odločitvi je treba ustrezno upoštevati interese vsake posamezne države članice, kjer institucija ali nadrejena družba tretje države deluje, zlasti glede na možni učinek priznanja in izvršitve postopka tretje države za reševanje na druge dele skupine in na finančno stabilnost v teh državah članicah.

4. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastila za:

(a) izvajanje pooblastil za reševanje v zvezi s:

- (i) sredstvi institucije ali nadrejene družbe iz tretje države, ki se nahajajo v njihovi državi članici ali jih ureja pravo njihove države članice;

- (ii) pravicami ali obveznostmi institucije iz tretje države, ki so zavedene s strani podružnice v Uniji v njihovi državi članici ali jih ureja pravo njihove države članice, oziroma kadar so zahtevki v zvezi s temi pravicami in obveznostmi izvršljivi v njihovi državi članici.
 - (b) izvedbo (pri čemer lahko zahtevajo, da izvedbo zagotovi druga oseba) prenosa delnic ali drugih lastniških instrumentov podrejene družbe v Uniji s sedežem v državi članici, ki jih je imenovala;
 - (c) izvajanje pooblastil iz člena 69, 70 ali 71 v zvezi s pravicami katere koli podpisnice pogodbe s subjektom iz odstavka 2 tega člena, če so ta pooblastila potrebna za izvrševanje postopka tretje države za reševanje, in
 - (d) povzročitev neizvršljivosti vsakršne pogodbene pravice do odpovedi, likvidacije ali takojšnje zapadlosti pogodb ali vpliva na pogodbene pravice subjektov iz odstavka 2 in drugih subjektov v skupini, če te pravice nastanejo pri ukrepih za reševanje institucije iz tretje države, nadrejene družbe teh subjektov ali drugih subjektov v skupini, ki jih sprejme bodisi organ za reševanje tretje države ali kdo drug na podlagi pravnih ali regulativnih zahtev, povezanih z ureditvijo reševanja v tej državi, če se še naprej izpolnjujejo bistvene pogodbene obveznosti, vključno z obveznostmi plačila in izročitve, in zagotavljanje zavarovanja s premoženjem.
5. Organi za reševanje lahko, če je to v javnem interesu, sprejmejo ukrepe za reševanje za nadrejeno družbo, če ustrezeni organ tretje države določi, da institucija, ki sodi v to tretjo državo, po pravu te države izpolnjuje pogoje za reševanje. Da se to omogoči, države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje možnost, da v zvezi z nadrejeno družbo uporabijo vsa pooblastila za reševanje, pri čemer se uporablja člen 68.
6. Priznanje in izvršitev postopka tretje države za reševanje ne posegata v običajne insolvenčne postopke po veljavnem nacionalnem pravu, kjer je to ustrezno in v skladu s to direktivo.

Člen 95

Pravica do zavrnitve priznanja ali izvršitve postopka tretje države za reševanje

Organ za reševanje po posvetovanju z drugimi organi za reševanje, če je vzpostavljen kolegij za reševanje v skladu s členom 89, lahko zavrne bodisi priznanje postopka tretje države za reševanje v skladu s členom 94(2) bodisi njihovo izvršitev, če meni:

- (a) da bi postopek tretje države za reševanje imeli negativne učinke na finančno stabilnost v državi članici, v kateri se nahaja organ za reševanje, ali da bi postopki imeli negativne učinke na finančno stabilnost v drugi državi članici,
- (b) da je neodvisni ukrep za reševanje iz člena 96 v zvezi s podružnico v Uniji nujen za doseganje enega ali več ciljev reševanja;
- (c) da upniki, zlasti vključno z vlagatelji, ki se nahajajo ali plačujejo v državi članici, v postopkih tretje države za reševanje ne bi bili obravnavani enakopravno z upniki in vlagatelji iz tretje države s podobnimi zakonitimi pravicami v postopku reševanja v njihovi domači državi;
- (d) da bi imelo priznanje ali izvršitev postopka tretje države za reševanje bistvene fiskalne posledice za državo članico, ali
- (e) da bi bil učinek tega priznanja ali izvršitve v nasprotju z nacionalnim pravom.

Člen 96

Reševanje podružnic v Uniji

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje potrebna pooblastila za ukrepanje v zvezi s podružnico v Uniji, ki ni predmet postopka tretje države za reševanje ali je predmet postopkov tretje države in je nastopila ena od okoliščin iz člena 95.

Države članice zagotovijo, da je pri izvajanju teh pooblastil uporabljala člen 68.

2. Države članice zagotovijo, da lahko pooblastila, ki jih zahteva odstavek 1, izvajajo organi za reševanje, če organ za reševanje meni, da je ukrep za reševanje potreben zaradi javnega interesa, in so izpolnjeni eden ali več od naslednjih pogojev:

- (a) podružnica v Uniji ne izpolnjuje več ali je verjetno, da ne bo več izpolnjevala pogojev, ki jih določa nacionalno pravo za njeno dovoljenje in poslovanje v državi članici, ter ni pričakovati, da bi kateri koli ukrep zasebnega sektorja, nadzornih organov ali ustrezne tretje države ponovno vzpostavil skladnost podružnice s pogoji ali v razumnem časovnem okviru preprečil njen propad;
- (b) institucija tretje države po mnenju organa za reševanje ni sposobna, ni pripravljena ali je verjetno, da ne bo sposobna poravnati svojih obveznosti do upnikov v Uniji ali obveznosti, ki so nastale ali bile knjižene prek podružnice, ko te zapadejo, organ za reševanje pa ugotovi, da v zvezi s to institucijo tretje države niso bili oziroma v razumnem času ne bo sprožen noben postopek tretje države za reševanje oziroma ne bodo sproženi nobeni insolvenčni postopki;
- (c) ustrezeni organ tretje države je sprožil postopek tretje države za reševanje v zvezi z institucijo tretje države oziroma je organ za reševanje obvestil, da namerava ta postopek sprožiti.

3. Če organ za reševanje sprejme neodvisen ukrep za reševanje podružnice v Uniji, mora upoštevati cilje reševanja in sprejeti ukrep za reševanje v skladu z naslednjimi načeli in zahtevami, če so relevantni:

- (a) načela iz člena 34;
- (b) zahteve v zvezi z uporabo instrumentov za reševanje iz poglavja III naslova IV.

Člen 97

Sodelovanje z organi tretjih držav

1. Ta člen se uporablja za sodelovanje s tretjo državo, razen če in dokler ne začne veljati mednarodni sporazum z zadevno tretjo državo, kakor je določen v členu 93(1). Uporablja se tudi po začetku veljavnosti mednarodnega sporazuma z zadevno tretjo državo, določenega v členu 93(1), če navedeni sporazum ne ureja zadev iz tega člena.

2. EBA lahko sklene nezavezujoče okvirne dogovore o sodelovanju z naslednjimi zadevnimi organi tretjih držav:

- (a) če ima podrejena družba v Uniji sedež v dveh ali več državah članicah, z zadevnimi organi tretje države, v kateri ima sedež nadrejena družba ali družba iz točk (c) in (d) člena 1(1);
- (b) če ima institucija iz tretje države podružnice v Uniji, ki se nahajajo v dveh ali več državah članicah, z zadevnim organom tretje države, kjer ima institucija sedež;

- (c) če ima nadrejena družba in/ali družba iz točk (c) in (d) člena 1(1) s sedežem v državi članici s podrejeno družbo ali pomembno podružnico v drugi državi članici tudi eno ali več podrejenih institucij v tretjih državah, z zadevnimi organi tretjih držav, v katerih imajo te podrejene institucije sedež;
- (d) če je institucija s podrejeno družbo ali pomembno podružnico v drugi državi članici ustanovila eno ali več podružnic v eni ali več tretjih državah, z zadevnimi organi tretjih držav, v katerih se te podružnice nahajajo.

Dogovori iz tega odstavka ne vsebujejo določb v zvezi s posebnimi institucijami. Ne uvajajo pravnih obveznosti za države članice.

3. Okvirni sporazumi o sodelovanju iz odstavka 2 določajo postopke in dogovore med sodelujočimi organi glede izmenjave informacij in sodelovanja pri izvajanju nekaterih ali vseh od naslednjih nalog in izvajanju nekaterih ali vseh od naslednjih pooblastil v zvezi z institucijami iz točk (a) do (d) odstavka 2 ali skupinami, ki vključujejo te institucije, ter glede izmenjave informacij, potrebnih za izvajanje omenjenih nalog in pooblastil:

- (a) priprava načrtov reševanja v skladu s členi 10 do 13 ter podobnimi zahtevami iz prava zadevnih tretjih držav;
- (b) ocenjevanje rešljivosti teh institucij in skupin v skladu s členoma 15 in 16 in podobnimi zahtevami na podlagi prava zadevnih tretjih držav;
- (c) uporaba pristojnosti za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost v skladu s členoma 17 in 18 ter vseh podobnih pristojnosti na podlagi prava zadevnih tretjih držav;
- (d) izvajanje ukrepov za zgodnje posredovanje v skladu s členom 27 in podobnih pristojnosti na podlagi prava zadevnih tretjih držav članic;
- (e) uporaba instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje ter podobna pooblastila, ki jih lahko izvajajo organi zadevnih tretjih držav.

4. Če je ustrezno, pristojni organi in organi za reševanje sklenejo nezavezujoče dogovore o sodelovanju v skladu z okvirnim sporazumom EBA z ustreznimi organi tretjih držav, navedenimi v odstavku 2.

Ta člen državam članicam in njihovim pristojnim organom ne preprečuje sklepanja dvo- ali večstranskih dogovorov s tretjimi državami v skladu s členom 33 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

5. Dogovori o sodelovanju, sklenjeni med organi za reševanje držav članic in tretjih držav v skladu s tem členom, lahko vključujejo določbe o naslednjih zadevah:

- (a) izmenjava informacij, potrebnih za pripravo in posodabljanje načrtov reševanja;
- (b) posvetovanje in sodelovanje pri razvoju načrtov reševanja, vključno z izvajanjem pooblastil iz členov 84 in 96 ter podobnih pooblastil na podlagi prava zadevnih tretjih držav;
- (c) izmenjava informacij, potrebnih za uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje ter podobnih pooblastil na podlagi prava zadevnih tretjih držav;

- (d) zgodnje obveščanje strank ali posvetovanje s strankami o dogovoru o sodelovanju pred izvedbo pomembnejših ukrepov v okviru te direktive ali ustreznega prava tretje države, ki vplivajo na institucijo ali skupino, na katero se dogovor nanaša;
- (e) usklajevanje obveščanja javnosti v primeru skupnih ukrepov za reševanje;
- (f) postopki in dogovori za izmenjavo informacij in sodelovanje iz točk (a) do (e), vključno z, kjer je ustrezno, ustanovitvijo in delovanjem skupin za krizno upravljanje.

6. Države članice obvestijo EBA o vseh dogovorih o sodelovanju, ki so jih organi za reševanje in pristojni organi sklenili v skladu s tem členom.

Člen 98

Izmenjava zaupnih informacij

1. Države članice zagotovijo, da si organi za reševanje, pristojni organi in pristojna ministrstva izmenjajo zaupne informacije, vključno z načrti sanacije, z zadevnimi organi tretjih držav, samo če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) za organe teh tretjih držav veljajo zahteve in standardi glede poklicnih skrivnosti, ki po mnenju zadevnih organov veljajo vsaj za enakovredne tistim iz člena 84;

Če se izmenjava informacij nanaša na osebne podatke, obdelavo in posredovanje teh podatkov organom tretje države ureja veljavno pravo Unije in nacionalno pravo o varstvu podatkov.

- (b) informacije so potrebne, da lahko zadevni organi tretje države v okviru nacionalnega prava opravljajo svoje funkcije reševanja, ki so primerljive s tistimi iz te direktive, in se ob upoštevanju točke (a) tega odstavka ne uporabljajo za druge namene.

2. Če zaupne informacije izvirajo iz druge države članice, organi za reševanje, pristojni organi in pristojna ministrstva teh informacij ne razkrijejo zadevnim organom tretje države, razen v naslednjih primerih:

- (a) zadevni organ države članice, iz katere informacije izvirajo (organ izvora informacij), soglaša z razkritjem informacij;
- (b) informacije se razkrijejo le za namene, ki jih dovoljuje organ izvora informacij.

3. Za namene tega člena se informacije obravnavajo kot zaupne, če zanje veljajo zahteve v zvezi z zaupnostjo v skladu s pravom Unije.

NASLOV VII

HEME FINANCIRANJA

Člen 99

Evropski sistem za sheme financiranja

Vzpostavi se Evropski sistem za sheme financiranja, ki ga sestavljajo:

- (a) nacionalne sheme financiranja, vzpostavljene v skladu s členom 100;
- (b) izposojanje med nacionalnimi shemami financiranja, kot je določeno v členu 106;

(c) vzajemnost nacionalnih shem financiranja v primeru reševanja skupine iz člena 107.

Člen 100

Zahteva o vzpostavitvi shem za financiranje reševanja

1. Države članice vzpostavijo eno ali več shem financiranja, da se zagotovi, da lahko organ za reševanje učinkovito uporablja instrumente za reševanje in izvaja pooblastila.

Države članice zagotovijo, da lahko imenovani javni organ ali organ, ki ima javnoupravne pristojnosti, sproži začetek uporabe sheme financiranja.

Sheme financiranja se uporabljajo samo v skladu s cilji reševanja in načeli iz členov 31 in 34.

2. Države članice lahko uporabijo upravno strukturo svoje sheme za financiranje reševanja tudi za namene svojega sistema jamstva za vloge.

3. Države članice zagotovijo, da imajo sheme financiranja ustrezna finančna sredstva.

4. Za namene iz odstavka 3 imajo sheme financiranja zlasti pooblastilo za:

(a) zvišanje predhodnih prispevkov, kot je določeno v členu 103, z namenom, da se doseže ciljna raven iz člena 102;

(b) zvišanje naknadnih izrednih prispevkov, kot je določeno v členu 104, če prispevki iz točke (a) ne zadostujejo, in

(c) najemanje posojil in drugih oblik podpore, kot je določeno v členu 105.

5. Vsaka država članica, razen v primerih iz odstavka 6, vzpostavi nacionalne sheme financiranja prek sklada, katerega uporabo lahko sproži njen organ za reševanje, in sicer za namene iz člena 101(1).

6. Ne glede na odstavek 5 tega člena lahko države članice za izpolnitev obveznosti iz odstavka 1 tega člena vzpostavijo nacionalne sheme financiranja prek obveznih prispevkov institucij, ki imajo dovoljenje na njihovem ozemlju in katerih prispevki temeljijo na merilih iz člena 103(7) in niso v okviru sklada, ki ga nadzira njihov organ za reševanje, pod pogojem, da so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

(a) je znesek, zbran s prispevki, vsaj enak znesku, ki ga je treba zbrati v skladu s členom 102;

(b) je organ v državi članici za reševanje upravičen do zneska, ki je enak znesku teh prispevkov in mu ga bo država članica na zahtevo nemudoma dala na voljo, da bi ga uporabil izključno za namene iz člena 101;

(c) država članica uradno obvesti Komisijo o svoji odločitvi, da bo uveljavila diskrecijsko pravico za strukturiranje svoje sheme financiranja v skladu s tem odstavkom;

(d) država članica uradno obvesti Komisijo o znesku iz točke (b) vsaj enkrat letno, in

(e) sheme financiranja izpolnjujejo zahteve iz členov 99 do 102, člena 103(1) do (4) in (6) ter členov 104 do 109, razen če je drugače določeno v tem odstavku.

Za namene tega odstavka razpoložljiva finančna sredstva, ki jih je treba upoštevati, da se doseže ciljna raven iz člena 102, lahko zajemajo obvezne prispevke iz katere koli sheme obveznih prispevkov, ki jih država članica uvede kadar koli med 17. junijem 2010 in 2. julijem 2014, ki jih plačujejo institucije na njenem ozemlju za namene kritja stroškov, povezanih s sistemskim tveganjem, propadom in reševanjem institucij, če država članica izpolnjuje zahteve iz tega naslova. Prispevki v sisteme jamstva za vloge se ne upoštevajo pri doseganju ciljne ravni za shemo financiranja reševanja iz člena 102.

Člen 101

Uporaba shem za financiranje reševanja

1. Organ za reševanje lahko sheme financiranja, vzpostavljene v skladu s členom 100, uporablja le v obsegu, ki je potreben za zagotovitev učinkovite uporabe instrumentov za reševanje, in sicer za naslednje namene:

- (a) jamčenje sredstev in obveznosti institucije v postopku reševanja, njenih podrejenih podjetij, premostitvenih institucij ali nosilca upravljanja sredstev;
- (b) dajanje posojil instituciji v postopku reševanja, njenim podrejenim družbam, premostitveni instituciji ali nosilcu upravljanja sredstev;
- (c) nakup sredstev institucije v postopku reševanja;
- (d) zagotavljanje prispevkov premostitveni instituciji in nosilcu upravljanja sredstev;
- (e) plačilo nadomestila delničarjem ali upnikom v skladu s členom 75;
- (f) zagotovitev prispevka instituciji v postopku reševanja namesto odpisa ali konverzijo obveznosti nekaterih upnikov, če se uporabi instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi in se organ za reševanje odloči izključiti nekatere upnike iz okvira instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi v skladu s členom 44(3) do (8);
- (g) prostovoljno posojanje drugim shemam financiranja v skladu s členom 106;
- (h) sprejemanje kombinacije ukrepov iz točk (a) do (g).

Sheme financiranja se lahko uporabijo za sprejemanje ukrepov iz prvega pododstavka tudi v zvezi s kupcem v okviru instrumenta prodaje poslovanja.

2. Shema za financiranje reševanja se ne uporablja neposredno za pokrivanje izgub institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) oziroma za dokapitalizacijo te institucije ali subjekta. Če zaradi uporabe sheme za financiranje reševanja za namene iz odstavka 1 tega člena posredno nastane del izgub institucije ali subjekta iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1), ki se prenese naprej na shemo za financiranje reševanja, se uporabljajo načela, ki urejajo uporabo sheme za financiranje reševanja iz člena 44.

Člen 102

Ciljna raven

1. Države članice zagotovijo, da do 31. decembra 2024 razpoložljiva finančna sredstva njihovih shem financiranja dosežejo vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na njihovem ozemlju. Države članice lahko določijo ciljne ravni, ki presegajo ta znesek.

2. V začetnem obdobju iz odstavka 1 se prispevki za sheme financiranja, zbrani v skladu s členom 103, časovno razporedijo kar se da enakomerno, dokler ni dosežena ciljna raven, a z ustreznim upoštevanjem faze v poslovnem ciklu in možnega vpliva procikličnih prispevkov na finančni položaj institucij, ki plačujejo prispevke.

Države članice lahko začetno obdobje podaljšajo za največ štiri leta, če skupna izplačila shem financiranja presežejo 0,5 % kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na njihovem ozemlju, ki so zajamčene po Direktivi 2014/49/EU.

3. Če se po začetnem obdobju iz odstavka 1 razpoložljiva finančna sredstva zmanjšajo pod ciljno raven iz navedenega odstavka, se redni prispevki, zbrani v skladu s členom 103, začnejo ponovno zbirati, dokler ni dosežena ciljna raven. Če so razpoložljiva finančna sredstva nato zmanjšana na manj kot dve tretjini ciljne ravni, se po tem, ko se prvič doseže ciljna raven, raven tega prispevka določi tako, da se lahko cilj doseže v šestih letih.

Pri rednem prispevku se ustrezno upošteva faza poslovnega cikla in možni vpliv procikličnih prispevkov na določanje letnih prispevkov v okviru tega odstavka.

4. EBA do 31. oktobra 2016 predloži Komisiji poročilo v zvezi s priporočili o ustreznem izhodišču za določitev ciljne ravni za shemo za financiranje reševanja in zlasti v zvezi s tem, ali so vse obveznosti ustrežnejša podlaga kot krite vloge.

5. Komisija na podlagi izsledkov poročila iz odstavka 4 do 31. decembra 2016 Evropskemu parlamentu in Svetu po potrebi predloži zakonodajni predlog o podlagi za ciljno raven za sheme financiranja reševanja.

Člen 103

Predhodni prispevki

1. Da bi se dosegla ciljna raven, določena v členu 102, države članice zagotovijo, da se prispevki od institucij, vključno s podružnicami v Uniji, z dovoljenjem na njihovem ozemlju pobirajo vsaj enkrat letno.

2. Prispevek vsake institucije je sorazmeren deležu njenih obveznosti (brez kapitala), od katerega se odštejejo krite vloge, glede na skupne obveznosti (brez kapitala), od katerih se odštejejo krite vloge vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju države članice.

Prispevki se prilagodijo sorazmerno glede na profil tveganja institucij v skladu z merili, sprejetimi na podlagi odstavka 7.

3. Razpoložljiva finančna sredstva, ki jih je treba upoštevati, da se doseže ciljna raven iz člena 102, lahko vključujejo nepreklicne zaveze za plačilo, ki so v celoti zavarovane s sredstvi z nizkim tveganjem, ki niso obremenjena z nobenimi pravicami tretjih oseb, pri čemer so na voljo in namenjene izključno uporabi s strani organov za reševanje, in sicer za namene iz člena 101(1). Delež nepreklicnih zavez za plačilo ne presega 30 % celotnega zneska prispevkov, ki se zberejo v skladu s tem členom.

4. Države članice zagotovijo, da je obveznost plačevanja prispevkov iz tega člena izvršljiva v skladu z nacionalnim pravom in da so zapadli prispevki plačani v celoti.

Države članice vzpostavijo ustrezne regulativne, računovodske, poročevalske in druge obveznosti za zagotovitev, da so prispevki v celoti plačani. Države članice zagotovijo ukrepe za ustrezno preverjanje, ali so bili prispevki plačani pravilno. Države članice zagotovijo ukrepe za preprečevanje utaje, izogibanja in zlorab.

5. Zneski, zbrani v skladu s tem členom, se uporabljajo samo za namene, določene v členu 101(1).
6. V skladu s členi 37, 38, 40, 41 in 42 gredo lahko zneski, prejeti od institucije v postopku reševanja ali premošitvene institucije, obresti in drugi dobički od naložb ter vsi drugi dobički v korist shem financiranja.
7. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 115, da opredeli pojem prilagajanja prispevkov sorazmerno s profilom tveganja institucij iz odstavka 2 tega člena ob upoštevanju vsega naslednjega:
 - (a) izpostavljenosti tveganju institucije, vključno s pomembnostjo njenih trgovalnih dejavnosti, zunajbilančnih izpostavljenosti in stopnje zadolženosti;
 - (b) stabilnosti in raznolikosti virov financiranja družbe ter neobremenjenih visoko likvidnih sredstev;
 - (c) finančnega stanja institucije;
 - (d) verjetnosti, da bo institucija vstopila v postopek reševanja;
 - (e) obsega izredne javnofinančne pomoči, ki jo je institucija predhodno prejela;
 - (f) kompleksnosti strukture institucije in njene rešljivosti;
 - (g) pomembnosti institucije za stabilnost finančnega sistema ali gospodarstva oziroma ene ali več držav članic oziroma Unije
 - (h) dejstva, da je institucija vključena v IJS.
8. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov skladno s členom 115, da določi:
 - (a) obveznosti glede registracije, računovodenja, poročanja in druge obveznosti iz odstavka 4, ki so namenjene za zagotavljanje, da so prispevki dejansko plačani;
 - (b) ukrepe iz odstavka 4, da zagotovi ustrezno preverjanje, ali so bili prispevki pravilno plačani.

Člen 104

Izredni naknadni prispevki

1. Če razpoložljiva finančna sredstva ne zadoščajo za pokrivanje izgub, stroškov ali drugih izdatkov, ki nastanejo pri uporabi shem financiranja, države članice zagotovijo, da se od institucij z dovoljenjem na njihovem ozemlju poberejo izredni naknadni prispevki za kritje dodatnih zneskov. Ti izredni naknadni prispevki se med institucijami razporedijo v skladu s pravili iz člena 103(2).

Izredni naknadni prispevki ne presežejo zneska trikratnih letnih prispevkov, določenih v skladu s členom 103.

2. Člen 103(4) do (8) se uporablja za prispevke, zbrane v skladu s tem členom.

3. Organ za reševanje lahko v celoti ali deloma odloži plačilo institucije izrednih naknadnih prispevkov v shemo za financiranje reševanja, če bi plačilo teh prispevkov ogrozilo likvidnost ali solventnost institucije. Takšna odložitev se ne odobri za obdobje, daljše od šestih mesecev, vendar se lahko na zahtevo institucije obnovi. Prispevki, odloženi na podlagi tega odstavka, se plačajo kasneje, ko to ne more več ogroziti likvidnosti ali solventnosti institucije.

4. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 115, da se določi okoliščine in pogoje, po katerih se sme plačilo prispevkov institucije začasno odložiti na podlagi odstavka 3 tega člena.

Člen 105

Alternativna sredstva za financiranje

Države članice zagotovijo, da imajo sheme financiranja, ki so pod njihovo jurisdikcijo, možnost najemanja posojil ali drugih oblik podpore s strani institucij, finančnih institucij ali drugih tretjih oseb v primeru, da zneski, zbrani v skladu s členom 103 ne zadoščajo za kritje izgub, stroškov ali drugih izdatkov, ki so nastali z uporabo shem financiranja, in da izredni naknadni prispevki iz člena 104 niso takoj dostopni ali zadostni.

Člen 106

Izposojanje med shemami financiranja

1. Države članice zagotovijo, da lahko sheme financiranja, ki so pod njihovo jurisdikcijo, zaprosijo za izposojanje od vseh drugih shem financiranja v Uniji, če:

(a) zneski, zbrani v skladu s členom 103, ne zadoščajo za kritje izgub, stroškov ali drugih izdatkov, ki so nastali z uporabo shem financiranja;

(b) izredni naknadni prispevki iz člena 104 niso takoj dostopni in

(c) alternativna sredstva za financiranje iz člena 105 niso takoj dostopna pod razumnimi pogoji.

2. Države članice zagotovijo, da smejo sheme financiranja, ki so pod njihovo jurisdikcijo, posojati drugim shemam financiranja v Uniji v okoliščinah, določenih v odstavku 1.

3. Na podlagi zaprosila v skladu z odstavkom 1 se vsaka od drugih shem financiranja v Uniji odloči, ali bo posodila sredstva shemi financiranja, ki za to zaprosi. Države članice smejo zahtevati, da se odločitev sprejme s posvetovanjem s pristojnim ministrstvom ali vlado oziroma pridobitvijo njegovega oziroma njenega soglasja. Odločitev se sprejme kolikor hitro mogoče.

4. O obrestni meri, roku odplačila in drugih pogojih posojil se dogovorijo shema financiranja, ki najema posojilo, in druge sheme financiranja, ki so se odločile, da pri tem sodelujejo. Posojila vseh sodelujočih shem financiranja imajo enako obrestno mero, rok odplačila in druge pogoje, razen če se vse sodelujoče sheme financiranja ne dogovorijo drugače.

5. Znesek, ki ga posodi vsaka sodelujoča shema za financiranje reševanja, je sorazmeren znesku kritih vlog v državi članici te sheme za financiranje reševanja glede na skupni znesek kritih vlog v državah članicah sodelujočih shem za financiranje reševanja. Stopnje prispevka se lahko razlikujejo glede na dogovor vseh sodelujočih shem financiranja.

6. Neporavnano posojilo do sheme za financiranja reševanja druge države članice v skladu s tem členom se šteje kot sredstvo sheme za financiranje reševanja, ki je dala posojilo, in se lahko upošteva pri ciljni ravni te sheme za financiranje reševanja.

Člen 107

Vzajemnost nacionalnih shem financiranja v primeru reševanja skupine

1. Države članice zagotovijo, da v primeru reševanja skupine, kot je določeno v členu 91 oziroma členu 92, vsaka nacionalna shema financiranja vsake institucije, ki je del skupine, prispeva k financiranju reševanja skupine v skladu s tem členom.

2. Za namene odstavka 1 organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, po posvetovanju z organi za reševanje institucij, ki so del skupine, po potrebi pred sprejetjem ukrepov za reševanje predlaga načrt financiranja kot del sheme za reševanje skupine iz členov 91 in 92.

Načrt financiranja se sprejme v skladu s postopkom odločanja iz členov 91 in 92.

3. Načrt financiranja zajema:

- (a) vrednotenje prizadetih subjektov v skupini v skladu s členom 36;
- (b) izgube, ki jih prizna vsak prizadeti subjekt v skupini v trenutku izvajanja instrumentov za reševanje;
- (c) izgube vsakega prizadetega subjekta v skupini, ki bi jih utrpeli posamezni razredi delničarjev in upnikov;
- (d) vse prispevke, ki bi jih morali dati sistemi jamstva za vloge v skladu s členom 109(1);
- (e) skupni prispevek s strani shem za financiranje reševanja ter namen in obliko prispevka;
- (f) osnovo za izračun zneska, ki ga morajo posamezne nacionalne sheme financiranja v državah članicah, kjer imajo sedež prizadeti subjekti v skupini, prispevati za financiranje reševanja skupine, da bi zbrali sredstva v skupnem prispevku iz točke (e);
- (g) znesek, ki ga morajo nacionalne sheme financiranja posameznih prizadetih subjektov v skupini prispevati za financiranje reševanja skupine, in obliko teh prispevkov;
- (h) znesek posojil, ki jih bodo sheme financiranja v državah članicah, kjer imajo sedež prizadeti subjekti v skupini, najele pri institucijah, finančnih institucijah in drugih tretjih straneh v skladu s členom 105;
- (i) časovni okvir uporabe shem financiranja držav članic, v katerih imajo sedež prizadeti subjekti v skupini, ki bi ga moralo biti mogoče po potrebi podaljšati.

4. Osnova za porazdelitev prispevka iz točke (e) odstavka 3 je skladna z odstavkom 5 tega člena in načeli, določenimi v načrtu reševanja skupine v skladu s točko (f) člena 12(3), razen če je v finančnem načrtu dogovorjeno drugače.

5. Če v finančnem načrtu ni dogovorjeno drugače, se pri osnovi za izračun prispevka posameznih nacionalnih shem financiranja upošteva zlasti:

- (a) delež tveganju prilagojenih sredstev skupine, ki ga imajo institucije in subjekti iz točk (b), (c) in (d) člena 1(1) s sedežem v državi članici zadevne sheme za financiranje reševanja;
- (b) delež sredstev skupine, ki ga imajo institucije in subjekti iz točk (b), (c) in (d) člena 1 s sedežem v državi članici zadevne sheme za financiranje reševanja;
- (c) delež izgub, zaradi katerih je treba skupino reševati in ki so nastale pri subjektih v skupini pod nadzorom pristojnih organov v državi članici zadevne sheme za financiranje reševanja, in
- (d) delež sredstev shem financiranja skupine, ki naj bi se v skladu s finančnim načrtom porabila neposredno za subjekte v skupini, ki imajo sedež v državi članici zadevne sheme za financiranje reševanja.

6. Države članice vnaprej vzpostavijo pravila in postopke, s katerimi zagotovijo, da vse nacionalne sheme financiranja lahko svoj prispevek k financiranju reševanja skupine prispevajo takoj, brez poseganja v odstavek 2.

7. Za namene tega člena države članice zagotovijo, da se shemam financiranja za skupine pod pogoji iz člena 105 dovoli najemanje posojil ali drugih oblik podpore s strani institucij, finančnih institucij ali drugih tretjih oseb.

8. Države članice zagotovijo, da lahko nacionalne sheme financiranja, ki so pod njihovo jurisdikcijo, jamčijo za vsa posojila, najeta s strani shem za financiranje skupin v skladu z odstavkom 7.

9. Države članice zagotovijo, da se vsi prihodki ali koristi, ki izhajajo iz uporabe shem financiranja skupine, dodelijo nacionalnim shemam financiranja v skladu z njihovimi prispevki k financiranju reševanja, kot je določeno v odstavku 2.

Člen 108

Vrstni red vlog v primeru insolventnosti

Države članice zagotovijo, da se v skladu z nacionalnim pravom o običajnih insolvenčnih postopkih:

- (a) naslednje se obravnava enako, ima pa prednost pred terjatvami navadnih nezavarovanih in neprednostnih upnikov:
 - (i) tisti del upravičenih vlog fizičnih oseb ter mikro, malih in srednjih podjetij, ki presega raven kritja iz člena 6 Direktive 2014/49/EU;
 - (ii) vloge, ki bi bile upravičene vloge fizičnih oseb ter mikro, malih in srednjih podjetij, če ne bi bile vplačane pri podružnicah institucij s sedežem v Uniji, ki se nahajajo zunaj Unije;

(b) naslednje se obravnava enako, ima pa prednost pred obravnavo iz točke (a):

(i) krite vloge;

(ii) sistemi jamstva za vloge, ki prevzemajo pravice in obveznosti kritih vlagateljev v insolvenčnem postopku.

Člen 109

Uporaba sistemov jamstva za vloge v okviru reševanja

1. Države članice zagotovijo, da če organi reševanja sprejmejo ukrep za reševanje in če ta ukrep zagotavlja, da imajo vlagatelji še naprej dostop do vlog, je sistem jamstva za vloge, s katerim je povezana institucija, odgovoren za:

- (a) če se uporablja instrument za reševanje s sredstvi upnikov, znesek, ki bi se kritim vlagateljem odpisal za pokrivanje izgub institucije v skladu s točko (a) člena 46(1), če se krite vloge vključijo v obseg reševanja s sredstvi upnikov in odpišejo v enaki meri kot upnikom z enako prednostno obravnavo v skladu z nacionalnim pravom o običajnih insolvenčnih postopkih, ali
- (b) če se uporablja eden ali več instrumentov, ki niso instrumenti za reševanje s sredstvi upnikov, znesek izgub, ki bi jih utrpeli kriti vlagatelji, če bi utrpeli izgube, sorazmerne izgubam upnikov z enako prednostno obravnavo v skladu z nacionalnim pravom o običajnih insolvenčnih postopkih.

V vsakem primeru odgovornost sistema jamstva za vloge ni večja od zneska izgub, ki bi jih moral nositi, če bi prišlo do prenehanja institucije v okviru običajnih insolvenčnih postopkov.

Če se uporabi instrument za reševanje s sredstvi upnikov, sistemu jamstva za vloge ni treba prispevati k stroškom dokapitalizacije institucije ali premostitvene institucije v skladu s točko (b) člena 46(1).

Če je na podlagi vrednotenja v skladu s členom 66 ugotovljeno, da je bil prispevek sistema jamstva za vloge k reševanju večji od neto izgub, ki bi jih imel, če bi institucija prenehala po običajnih insolvenčnih postopkih, je sistem jamstva za vloge v skladu s členom 75 upravičen do plačila razlike iz sheme za financiranje reševanja.

2. Države članice zagotovijo, da so pri določanju višine zneska, za katero je sistem jamstva za vloge odgovoren v skladu z odstavkom 1 tega člena, izpolnjeni pogoji iz člena 36.

3. Prispevek sistema jamstva za vloge za namene odstavka 1 se plača v gotovini.

4. Če se upravičene vloge pri instituciji v postopku reševanja prenesejo na drug subjekt z uporabo instrumenta prodaje poslovanja ali instrumenta premostitvene institucije, vlagatelji ne morejo uveljavljati nobenih zahtevkov v skladu z Direktivo 2014/49/EU do sistema jamstva za vloge v zvezi s katerim koli delom njihovih vlog pri instituciji v postopku reševanja, ki niso prenesene, pod pogojem, da je znesek prenesenih sredstev enak ali večji od skupnega kritja iz člena 6 Direktive 2014/49/EU.

5. Brez poseganja v odstavke 1 do 4 velja, da če so razpoložljiva finančna sredstva sistemov jamstva za vloge uporabljena v skladu s temi odstavki in nato zmanjšana na manj kot dve tretjini ciljne ravni sistema jamstva za vloge, se raven rednega prispevka vanje določi tako, da se lahko cilj doseže v šestih letih.

V vseh primerih pa odgovornost sistemov jamstva za vloge ni višja od 50 % svoje ciljne ravni iz člena 10 Direktive 2014/49/EU. Države članice lahko upoštevajo posebnosti svojega bančnega sektorja in določijo odstotni delež, višji od 50 %.

Prispevek sistema jamstva za vloge v skladu s to direktivo v nobenem primeru ni višji od izgub, ki bi jih utrpel pri prenehanju po običajnih insolvenčnih postopkih.

NASLOV VIII

KAZNI

Člen 110

Upravne kazni in drugi upravni ukrepi

1. Brez poseganja v pravico držav članic, da določijo in izrečejo kazni po kazenskem pravu, države članice določijo pravila o upravnih kaznih in drugih upravnih ukrepih, ki se uporabljajo za primere, ko se nacionalne določbe za prenos te direktive ne spoštujejo, ter sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev njihovega izvajanja. Če se države članice odločijo, da ne bodo določile pravil o upravnih kaznih za kršitve, za katere velja nacionalno kazensko pravo, Komisiji posredujejo zadevne določbe kazenskega prava. Upravne kazni in drugi upravni ukrepi so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni.

2. Če obveznosti iz prvega odstavka veljajo za institucije, finančne institucije in nadrejene družbe v Uniji, države članice zagotovijo, da se v primeru kršitve lahko uporabijo upravne kazni za člane upravljalnega organa in druge fizične osebe, ki so v skladu z nacionalnim pravom odgovorni za kršitev, in sicer pod pogoji iz nacionalnega prava.

3. Pooblastila za izrek upravnih kazni iz te direktive se podeli organom za reševanje ali pristojnim organom, odvisno od vrste kršitve. Organi za reševanje in pristojni organi imajo vsa pooblastila za zbiranje informacij in preiskovalna pooblastila, ki jih potrebujejo za opravljanje svojih nalog. Organi za reševanje in pristojni organi pri izvajanju pooblastil za izrek upravnih kazni tesno sodelujejo in tako zagotovijo, da se s kaznimi ali drugimi upravnimi ukrepi dosežejo želeni rezultati, ter uskladijo svoje delovanje v čezmejnih zadevah.

4. Organi za reševanje in pristojni organi izvajajo svoja upravna pooblastila za izrek kazni v skladu s to direktivo in nacionalnim pravom na enega od naslednjih načinov:

- (a) neposredno;
- (b) v sodelovanju z drugimi organi;
- (c) pod njihovo odgovornostjo s prenesenim pooblastilom;
- (d) z vložitvijo zahtevka pri pristojnih sodnih organih.

Člen 111

Posebne določbe

1. Države članice zagotovijo, da so v njihovih zakonih in drugih predpisih določene kazni in drugi upravni ukrepi vsaj za naslednje primere:

- (a) načrti za sanacijo in načrti za sanacijo skupine niso pripravljeni, vzdrževani in dopolnjeni, s čimer se krši člen 5 ali 7;

- (b) namera za zagotovitev finančne podpore v okviru skupine se ne sporoči pristojnemu organu, s čimer se krši člen 25;
- (c) ne zagotovijo se vse informacije, ki so potrebne za razvoj načrtov reševanja, s čimer se krši člen 11;
- (d) upravljalni organ institucije ali subjekt iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) ne obvesti pristojnega organa, da ta institucija ali subjekt propada ali bo verjetno propadel, s čimer se krši člen 81(1).

2. Države članice zagotovijo, da upravne kazni in drugi upravni ukrepi, ki se lahko uporabijo, v primerih iz odstavka 1 zajemajo vsaj:

- (a) javno izjavo, v kateri sta navedeni odgovorna fizična oseba, institucija, finančna institucija, nadrejena družba v Uniji ali druga pravna oseba ter vrsta kršitve;
- (b) odredbo, ki od odgovorne fizične ali pravne osebe zahteva, naj preneha z zadevnim ravnanjem in ga več ne ponovi;
- (c) začasno prepoved opravljanja vodstvenih funkcij v instituciji ali subjektu iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) za vse člane upravljalnega organa ali višjega vodstva te institucije ali subjekta oziroma vse druge odgovorne fizične osebe;
- (d) v primeru pravne osebe upravne globe v višini do 10 % skupnega letnega neto prometa te pravne osebe v predhodnem poslovnem letu. Če je pravna oseba podružnica nadrejene družbe, se upošteva promet, ki je razviden iz konsolidiranih računovodskih izkazov končne nadrejene družbe v predhodnem poslovnem letu;
- (e) v primeru fizične osebe upravne globe v višini do 5 000 000 EUR ali ustrezne vrednosti na dan 2. julija 2014 v nacionalni valuti države članice, v kateri euro ni uradna valuta;
- (f) upravne globe v višini do dvakratnega zneska koristi, pridobljene s kršitvijo, če je to korist mogoče določiti.

Člen 112

Objava upravnih kazni

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje in pristojni organi na svojem uradnem spletnem mestu objavijo vsaj upravne kazni, ki so jih izrekli zaradi kršitve nacionalnih predpisov za prenos te direktive, kadar zoper te kazni ni bilo pritožbe ali kadar je bila pravica do pritožbe izčrpana. Navedeno se objavi brez nepotrebnega odlašanja, potem ko je fizična ali pravna oseba obveščena o zadevni kazni, vključno z informacijami o vrsti in naravi kršitve ter identiteti fizične ali pravne osebe, ki se ji izreče kazen.

Če države članice dovolijo objavo kazni, zoper katere je mogoča pritožba, organi za reševanje in pristojni organi na svojem uradnem spletnem mestu brez odlašanja objavijo informacije o statusu pritožbe in njenem izidu.

2. Organi za reševanje in pristojni organi kazni, ki so jih izrekli, v naslednjih primerih objavijo anonimno in v skladu z nacionalnim pravom:

- (a) če se kazen izreče fizični osebi in se pri obvezni predhodni oceni sorazmernosti objave izkaže, da objava osebnih podatkov ni sorazmerna;

- (b) če bi objava ogrozila stabilnost finančnih trgov ali kazensko preiskavo v teku;
- (c) če bi objava, kolikor je mogoče ugotoviti, zadevnim institucijam, subjektom iz točk (b), (c) ali (d) člena 1(1) ali fizičnim osebam povzročila nesorazmerno škodo.

Druga možnost je, da se v takšnih primerih objava zadevnih podatkov preloži za razumno obdobje, če je mogoče predvideti, da po tem obdobju ne bo več razlogov za anonimnost objave.

3. Organi za reševanje in pristojni organi zagotovijo, da vse objave v skladu s tem členom ostanejo na njihovem uradnem spletnem mestu najmanj pet let. Osebni podatki iz objave ostanejo na uradnem spletnem mestu organa za reševanje ali pristojnega organa le tako dolgo, kot je potrebno v skladu z veljavnimi predpisi o varstvu podatkov.

4. EBA do 3. julija 2016 Komisiji predloži poročilo o objavi kazni s strani držav članic na anonimni podlagi, kot je določeno v odstavku 2, zlasti če so pri tem znatne razlike med državami članicami. V tem poročilu so zajete tudi vse znatne razlike pri trajanju objave kazni na podlagi nacionalnega prava, ki se v državah članicah uporablja za objavo kazni.

Člen 113

Vzdrževanje osrednje podatkovne baze s strani EBA

1. Organi za reševanje in pristojni organi ob doslednem spoštovanju zahtev o poklicni skrivnosti iz člena 84 obveščajo EBA o vseh upravnih kaznih, ki jih izrečejo v skladu s členom 111, ter o statusu pritožbe in njenem rezultatu. EBA vzdržuje osrednjo podatkovno bazo kazni, o katerih je obveščen, in sicer izključno za izmenjavo informacij med organi za reševanje, do nje pa imajo dostop zgolj organi za reševanje in se posodablja na podlagi informacij, ki jih ti posredujejo. EBA vzdržuje osrednjo podatkovno bazo kazni, o katerih je obveščen, in sicer izključno za izmenjavo informacij med pristojnimi organi, do nje pa imajo dostop zgolj pristojni organi in se posodablja na podlagi informacij, ki jih ti posredujejo.

2. EBA vzdržuje spletno stran s povezavami na objave kazni pri posameznih organih za reševanje in pristojnih organih v skladu s členom 112, na njej pa je prikazano tudi, za koliko časa posamezna država članica kazni objavi.

Člen 114

Učinkovita uporaba kazni ter izvajanje pooblastil pristojnih organov in organov za reševanje za izrek kazni

Države članice zagotovijo, da pristojni organi in organi za reševanje pri določanju vrste upravnih kazni ali drugih upravnih ukrepov in višine upravnih glob upoštevajo vse ustrezne okoliščine, ki po potrebi vključujejo:

- (a) resnost in trajanje kršitve;
- (b) stopnjo odgovornosti odgovorne fizične ali pravne osebe;
- (c) finančno trdnost odgovorne fizične ali pravne osebe, kot je denimo prikazana s celotnim prometom odgovorne pravne osebe ali letnim prihodkom odgovorne fizične osebe;
- (d) znesek pridobljenih dobičkov ali preprečenih izgub s strani odgovorne fizične ali pravne osebe, če jih je mogoče določiti;

- (e) izgube, ki so jih zaradi kršitve imele tretje strani, če jih je mogoče določiti;
- (f) raven sodelovanja odgovorne fizične ali pravne osebe s pristojnim organom in organom za reševanje;
- (g) prejšnje kršitve odgovorne fizične ali pravne osebe;
- (h) morebitne sistemske posledice kršitve.

NASLOV IX

IZVRŠILNA POOBLASTILA

Člen 115

Izvajanje pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz drugega odstavka člena 2, člena 44(11), člena 76(4), člena 103(7) in (8) ter člena 104(4) se prenese na Komisijo za nedoločen čas od 2. julija 2014.
3. Pooblastilo iz drugega odstavka člena 2, člena 44(11), člena 76(4), člena 103(7) in (8) ter člena 104(4) lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. Pooblastilo preneha veljati z odločitvijo o preklicu pooblastila. Odločitev začne učinkovati dan po njeni objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je v njej določen. Odločitev ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.
4. Takoj ko Komisija sprejme delegirani akt, o tem istočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
5. Delegirani akt, sprejet v skladu z drugim odstavkom člena 2, členom 44(11), členom 76(4), členom 103(7) in (8) ali členom 104(4), začne veljati le, če niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje delegiranemu aktu v roku treh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če sta pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestila Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za tri mesece.
6. Komisija ne sprejme delegiranih aktov, če ima Evropski parlament zaradi parlamentarnih počitnic za pregled, vključno s podaljšanjem, na voljo manj kot pet mesecev časa.

NASLOV X

SS82/891/EGS, 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU IN 2013/36/EU TER UREDB (EU) št. 1093/2010 IN (EU) št. 648/2012

Člen 116

Sprememba Direktive 82/891/EGS

Člen 1(4) Direktive 82/891/EGS se nadomesti z naslednjim:

- „4. Uporablja se člen 1(2), (3) in (4) Direktive 2011/35/EU Evropskega parlamenta in Sveta (*).

(*) Direktiva 2011/35/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2011 o združitvi delniških družb (UL L 110, 29.4.2011, str. 1)“.

Člen 117

Spremembe Direktive 2001/24/ES

Direktiva 2001/24/ES se spremeni:

1. v členu 1 se dodajo naslednji odstavki:

„3. Ta direktiva se uporablja tudi za investicijske družbe, kot so opredeljene v točki (2) členu 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (*), ter njihove podružnice, ki se nahajajo v državi članici, ki ni država njihovega sedeža.

4. V primeru uporabe instrumentov za reševanje in izvajanja pooblastil za reševanje iz Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta (**) se ta direktiva uporablja tudi za finančne institucije, podjetja in nadrejene družbe, ki sodijo v področje uporabe Direktive 2014/59/EU.

5. Člena 4 in 7 te direktive se ne uporabljata, kadar se uporablja člen 83 Direktive 2014/59/EU.

6. Člen 33 te direktive se ne uporablja, kadar se uporablja člen 84 Direktive 2014/59/EU.

(*) Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

(**) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).“;

2. člen 2 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 2**Opredelitev pojmov**

V tej direktivi:

— „matična država članica“ pomeni matično državo članico, kot je opredeljena v točki (43) členu 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013,

— „država članica gostiteljica“ pomeni državo članico gostiteljico, kot je opredeljena v točki (44) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013,

— „podružnica“ pomeni podružnico, kot je opredeljena v točki (17) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013,

— „pristojni organ“ pomeni pristojni organ, kot je opredeljen v točki (40) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 ali organ za reševanje v smislu člena 2(1)(18) Direktive 2014/59/EU v zvezi z reorganizacijskimi ukrepi, sprejetimi v skladu z navedeno direktivo,

- „upravitelj“ pomeni osebo ali organ, ki jo/ga upravni ali sodni organi imenujejo za upravljanje reorganizacijskih ukrepov,
- „upravni ali sodni organi“ pomeni upravne ali sodne organe držav članic, ki so pristojni za reorganizacijske ukrepe ali postopke prenehanja,
- „reorganizacijski ukrepi“ pomeni ukrepe, s katerimi naj bi se ohranil ali ponovno vzpostavil finančni položaj kreditne institucije ali investicijske družbe, kot je opredeljena v točki (2) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, in ki bi utegnili vplivati na že veljavne pravice tretjih oseb, tudi na ukrepe, ki vključujejo možnost začasne ustavitve plačil in izvršilnih ukrepov ali znižanje terjatev; ti ukrepi zajemajo tudi uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje iz Direktive 2014/59/EU,
- „likvidacijski upravitelj“ pomeni osebo ali organ, ki jo/ga imenujejo upravni ali sodni organi za upravljanje postopkov prenehanja,
- „postopki prenehanja“ pomeni vse kolektivne postopke, ki jih uvedejo in spremljajo upravni ali sodni organi države članice, da bi unovčili sredstva, ki jih nadzirajo, vključno s postopki, ki se zaključijo s poravnavo ali podobnim ukrepom,
- „regulirani trg“ pomeni regulirani trg, kot je opredeljen v točki (21) člena 4(1) Direktive 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta, (*)
- „instrument“ pomeni finančni instrument, kot je opredeljen v točki (50)(b) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013.

(*) Direktiva/2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o trgih finančnih instrumentov ter spremembi Direktive 2002/92/ES in Direktive 2011/61/EU (UL L 173, 12.6.2014, str. 349).“;

3. člen 25 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 25

Sporazumi o pobotu

Brez poseganja v člena 68 in 71 Direktive 2014/59/EU sporazume o pobotu ureja le pogodbeno pravo, ki ureja tovrstne sporazume.“;

4. člen 26 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 26

Sporazumi o začasni prodaji

Brez poseganja v člena 68 in 71 Direktive 2014/59/EU in člen 24 te direktive sporazume o začasni prodaji ureja le pogodbeno pravo, ki ureja tovrstne sporazume.“

Člen 118

Sprememba Direktive 2002/47/ES

Direktiva 2002/47/ES se spremeni:

1. v členu 1 se doda naslednji odstavek:

„6. Členi 4 do 7 te direktive se ne uporabljajo za omejitve glede izvrševanja dogovorov o finančnem zavarovanju ali za omejitve učinka določb o dogovorih o finančnem zavarovanju z vrednostnimi papirji, predčasnega prenehanja s poboto ali dogovoru o poravnavi, ki se naložijo v skladu s poglavjem V ali VI naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta ali Sveta (*), ali za omejitve, ki se naložijo v skladu s podobnimi pooblastili prava države članice, da bi omogočili urejeno reševanje subjektov iz točk (c)(iv) in (d) odstavka 2, za katere so vzpostavljeni zaščitni ukrepi, ki so vsaj enakovredni tistim iz poglavja VI naslova VII Direktive 2014/59/EU.

(*) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 638/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).“;

2. člen 9a se nadomesti z naslednjim:

„Člen 9a

Direktivi 2008/48/ES in 2014/59/EU

Ta direktiva ne posega v direktivi 2008/48/ES in 2014/59/EU.“

Člen 119

Sprememba Direktive 2004/25/ES

V členu 4(5) Direktive 2004/25/ES se doda naslednji pododstavek:

„Države članice zagotovijo, da se člen 5(1) te direktive ne uporablja v primeru uporabe instrumentov, pristojnosti in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta (*).

(*) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 638/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).“

Člen 120

Sprememba Direktive 2005/56/ES

V členu 3 Direktive 2005/56/ES se doda naslednji odstavek:

„4. Države članice zagotovijo, da se ta direktiva ne uporablja za družbo ali družbe, ki so predmet uporabe instrumentov, pristojnosti in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta (*).

(*) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 638/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).“

Člen 121

Spremembe Direktive 2007/36/ES

Direktiva 2007/36/ES se spremeni:

1. v členu 1 se doda naslednji odstavek:

„4. Države članice zagotovijo, da se ta direktiva ne uporablja v primeru uporabe instrumentov, pristojnosti in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta (*).

(*) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 638/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).“;

2. v členu 5 se dodata naslednja odstavka:

„5. Države članice zagotovijo, da lahko skupščina delničarjev za namene Direktive 2014/59/EU z dvotretjinsko večino veljavno oddanih glasov odloči ali spremeni statut tako, da bo določal, da se skupščina, na kateri se bo odločalo o dokapitalizaciji, skliče v krajšem času, kot je določeno v odstavku 1 tega člena, pod pogojem, da skupščina ne poteka v desetih koledarskih dneh od sklica, da so izpolnjeni pogoji iz člena 27 ali 29 Direktive 2014/59/EU in da je dokapitalizacija potrebna, da se preprečijo pogoji za reševanje iz členov 32 in 33 navedene direktive.

6. Za namene odstavka 5 se ne uporabljajo obveznost posamezne države članice iz člena 6(3), da določi enoten rok, obveznost zagotavljanja iz člena 6(4), da je pravočasno na voljo spremenjena agenda, in obveznost posamezne države članice iz člena 7(3), da določi enoten referenčni datum.“

Člen 122

Sprememba Direktive 2011/35/EU

V členu 1 Direktive 2011/35/EU se doda naslednji odstavek:

„4. Države članice zagotovijo, da se ta direktiva ne uporablja za družbo ali družbe, za katere se uporabljajo instrumenti, pristojnosti in mehanizmi za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta (*).

(*) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 638/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).“

Člen 123

Sprememba Direktive 2012/30/EU

V členu 45 Direktive 2012/30/ES se doda naslednji odstavek:

„3. Države članice zagotovijo, da se členi 10, 19(1), 29(1), (2) in (3), prvi pododstavek člena 31(2) in členi 33 do 36 ter 40, 41 in 42 te direktive ne uporabljajo v primeru uporabe instrumentov, pooblastil in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta (*).

(*) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 638/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).“

Člen 124

Sprememba Direktive 2013/36/EU

V členu 74 Direktive 2013/36/EU se črta odstavek 4.

Člen 125

Sprememba Uredbe (EU) št. 1093/2010

Uredba (EU) št. 1093/2010 se spremeni:

1. v členu 4 se točka 2 nadomesti z naslednjim:

„2. „pristojni organ“ pomeni:

- (i) pristojni organ, kakor je opredeljen v členu 4(1)(40) Uredbe (EU) št. 575/2013 in v smislu iz direktiv 2007/64/ES ter 2009/110/ES;
- (ii) kar zadeva direktivi 2002/65/ES in 2005/60/ES, organe, ki so pristojni za zagotovitev, da kreditne in finančne institucije izpolnjujejo zahteve iz navedenih direktiv;
- (iii) kar zadeva Direktivo 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta (*), imenovani organ, kot je opredeljen v členu 2(1)(18) navedene direktive;
- (iv) kar zadeva Direktivo 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta (**), organ za reševanje, kot je opredeljen v členu 2(1)(18) navedene direktive.

(*) Direktiva 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta o sistemih jamstva za vloge (UL L 173, 12.6.2014, str. 149).

(**) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 638/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).“;

2. v členu 40(6) se doda naslednji pododstavek:

„Za namene postopanja v okviru področja uporabe Direktive 2014/59/EU lahko člana odbora nadzornikov iz točke (b) odstavka 1 v posamezni državi članici po potrebi spremlja predstavnik organa za reševanje, ki nima glasovalne pravice.“

Člen 126

Sprememba Uredbe (EU) št. 648/2012

V členu 81(3) Uredbe (EU) št. 648/2012/EU se doda naslednja točka:

„(k) organi za reševanje, imenovani v skladu s členom 3 Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta (*).“

(*) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 638/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).“

NASLOV XI

KONČNE DOLOČBE

Člen 127

Odbor EBA za reševanje

EBA v skladu s členom 41 Uredbe (EU) št. 1093/2010 ustanovi stalni notranji odbor za namene pripravljanja odločitev EBA v skladu s členom 44 te direktive, vključno z odločitvami v zvezi z osnutki regulativnih tehničnih standardov ter osnutkov izvedbenih tehničnih standardov, povezanih z nalogami, ki so organom za reševanje podeljeni s to direktivo. EBA v skladu s členom 38(1) Uredbe (EU) št. 1093/2010 zlasti zagotovi, da nobena odločitev iz navedenega člena ne ovira fiskalnih odgovornosti držav članic. Notranji odbor je sestavljen iz organov za reševanje iz člena 3 te direktive.

EBA za namene te direktive sodeluje z EIOPA in ESMA v okviru Skupnega odbora evropskih nadzornih organov, ki je bil ustanovljen s členom 54 Uredbe (EU) št. 1093/2010, Uredbe (EU) št. 1094/2010 in Uredbe (EU) št. 1095/2010.

Za namene te direktive EBA zagotovi, da so odbor za reševanje in druge funkcije, na katere se nanaša Uredba (EU) št. 1093/2010, strukturno ločeni. Odbor za reševanje spodbuja oblikovanje in usklajevanje načrtov reševanja in razvija metode za reševanje propadajočih finančnih institucij.

Člen 128

Sodelovanje z EBA

Pristojni organi in organi za reševanje sodelujejo z EBA za namene te direktive v skladu z Uredbo (EU) št. 1093/2010.

Pristojni organi in organi za reševanje EBA nemudoma zagotovijo vse informacije, potrebne za opravljanje njegovih nalog v skladu s členom 35 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 129**Pregled**

Komisija do 1. junija 2018 pregleda izvajanje te direktive ter o tem predloži poročilo Evropskemu parlamentu in Svetu. Pri tem oceni zlasti naslednje:

- (a) na osnovi poročila EBA iz člena 4(7) potrebo po spremembah zaradi čim večjega zmanjšanja razlik na nacionalni ravni;
- (b) na osnovi poročila EBA iz člena 45(19) potrebo po spremembah zaradi čim večjega zmanjšanja razlik na nacionalni ravni;
- (c) delovanje in učinkovitost vloge, ki jo ta direktiva podeljuje EBA, vključno z izvajanjem posredovanja.

Po potrebi poročilu priloži zakonodajni predlog.

Ne glede na pregled iz prvega pododstavka, Komisija do 3. julija 2017 posebej pregleda uporabo členov 13, 18 in 45 v zvezi s pooblastilom EBA za zavezujoče posredovanje, da bi upoštevala prihodnji razvoj dogodkov v pravu o finančnih storitvah. Poročilo in vsi morebitni priloženi predlogi se posredujejo Evropskemu parlamentu in Svetu.

Člen 130**Prenos**

1. Države članice do 31. decembra 2014 sprejmejo ter objavijo zakone in druge predpise, ki so potrebni za uskladitev s to direktivo. Besedilo teh ukrepov takoj sporočijo Komisiji.

Države članice uporabljajo te ukrepe od 1. januarja 2015.

Predpise, sprejete za potrebe uskladitve z oddelkom 5 poglavja IV naslova IV, države članice uporabljajo najpozneje od 1. januarja 2016.

2. Države članice se v sprejetih predpisih iz odstavka 1 sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.
3. Države članice sporočijo Komisiji in EBA besedila glavnih predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 131**Začetek veljavnosti**

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 124 začne veljati 1. januarja 2015.

Člen 132

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju, 15. maja 2014

Za Evropski parlament

Predsednik

M. SCHULZ

Za Svet

Predsednik

D. KOURKOULAS

PRILOGA

ODDELEK A

Informacije, ki morajo biti vključene v načrte sanacije

Načrt sanacije vsebuje naslednje informacije:

- (1) povzetek ključnih elementov načrta in povzetek splošne sposobnosti za sanacijo;
- (2) povzetek bistvenih sprememb v instituciji od nazadnje predloženega načrta sanacije;
- (3) načrt sporočanja in razkrivanja, v katerem je opisano, kako namerava podjetje ravnati v primeru morebitnih negativnih odzivov trga;
- (4) vrsto kapitalskih in likvidnostnih ukrepov, potrebnih za zagotavljanje ali obnovitev sposobnosti za uspešno delovanje in finančnega položaja institucije;
- (5) oceno časovnega okvira za izvršitev vseh bistvenih vidikov načrta;
- (6) podroben opis vseh bistvenih ovir za učinkovito in pravočasno izvedbo načrta, vključno z upoštevanjem učinka na preostalo skupino, stranke podjetja in nasprotne stranke v poslih;
- (7) opredelitev kritičnih funkcij;
- (8) podroben opis postopkov za določitev vrednosti in tržljivosti glavnih poslovnih področij, dejavnosti in sredstev institucije;
- (9) podroben opis vključitve načrtovanja sanacije v strukturo upravljanja institucije ter politike in postopke, ki urejajo odobritev načrta sanacije in določanje oseb v organizaciji, odgovornih za pripravo in izvajanje načrta;
- (10) ureditve in ukrepe za ohranitev ali obnovitev kapitala;
- (11) ureditve in ukrepe za zagotovitev, da ima institucija ustrezen dostop do virov financiranja za nepredvidljive dogodke, vključno z možnimi viri likvidnosti, oceno razpoložljivega zavarovanja in oceno možnosti prenosa likvidnosti med subjekti v skupini in poslovnimi področji za zagotovitev, da lahko institucija še naprej opravlja svoje dejavnosti in izpolnjuje svoje obveznosti, ko te zapadejo;
- (12) ureditve in ukrepe za zmanjšanje tveganja in zadolženosti;
- (13) ureditve in ukrepe za prestrukturiranje obveznosti;
- (14) ureditve in ukrepe za prestrukturiranje poslovnih področij;
- (15) ureditve in ukrepe za ohranitev nemotenega dostopa do infrastruktur finančnih trgov;
- (16) ureditve in ukrepe, potrebne za ohranitev nemotenega izvajanja operativnih postopkov institucije, vključno z infrastrukturo in storitvami IT;
- (17) predhodne ureditve, da se olajša prodaja sredstev ali poslovnih področij v časovnem okviru, primernem za ponovno vzpostavitev finančne trdnosti;
- (18) druge ukrepe ali strategije upravljanja za ponovno vzpostavitev finančne trdnosti in predvideni finančni učinek teh ukrepov ali strategij;

- (19) pripravljalne ukrepe, ki jih je institucija sprejela ali jih namerava sprejeti za olajšanje izvajanja načrta sanacije, vključno z ukrepi, potrebnimi za zagotovitev pravočasne dokapitalizacije institucije.
- (20) okvir kazalnikov, s katerim je določeno, kdaj se lahko izvedejo ustrezni ukrepi iz načrta.

ODDELEK B

Informacije, ki jih morajo institucije predložiti na zahtevo organov za reševanje za pripravo in posodabljanje načrtov reševanja

Organi za reševanje lahko od institucij zahtevajo, da za pripravo in posodabljanje načrtov reševanja predložijo vsaj naslednje informacije:

- (1) podroben opis organizacijske strukture institucije, vključno s seznamom vseh pravnih oseb;
- (2) podatke o neposrednih lastnikih posamezne pravne osebe ter za vsako delež glasovalnih in neglasovalnih pravic;
- (3) lokacijo, jurisdikcijo, v kateri je bila institucija ustanovljena, dovoljenja in glavne člane posloводства posamezne pravne osebe;
- (4) razporeditev kritičnih dejavnosti in glavnih poslovnih področij institucije, vključno s pomembnimi lastnimi sredstvi in obveznostmi, povezanimi s temi dejavnostmi in poslovnimi področji, glede na pravne osebe;
- (5) podroben opis elementov obveznosti institucije in vseh njenih pravnih oseb, pri čemer se vsaj glede na vrsto in znesek kratkoročnega in dolgoročnega dolga ločijo zavarovane, nezavarovane in podrejene obveznosti;
- (6) podrobnosti o tistih obveznostih institucije, ki so kvalificirane obveznosti;
- (7) opredelitev postopkov, potrebnih za določitev, pri kom je institucija sklenila zavarovanje s premoženjem, osebe, ki to premoženje poseduje, in jurisdikcije, v kateri se premoženje nahaja;
- (8) opis zunajbilančnih izpostavljenosti institucije in njenih pravnih oseb, vključno z razporeditvijo na njene kritične dejavnosti in glavna poslovna področja;
- (9) pomembna varovanja pred tveganji institucije, vključno z njihovo razporeditvijo na pravne osebe;
- (10) opredelitev glavnih in najbolj kritičnih nasprotnih strank institucije ter analizo vplivov propada glavnih nasprotnih strank na finančni položaj institucije;
- (11) vsak sistem, v okviru katerega institucija opravlja pomembno število trgovalnih dejavnosti ali trgovalne dejavnosti v visoki vrednosti, vključno z razporeditvijo na pravne osebe, kritične dejavnosti in glavna poslovna področja institucije;
- (12) vsak plačilni sistem, klirinški sistem ali sistem poravnave, katerega član je institucija neposredno ali posredno, vključno z razporeditvijo na pravne osebe, kritične dejavnosti in glavna poslovna področja institucije;
- (13) podroben seznam in opis ključnih upravljavskih informacijskih sistemov, vključno s sistemi, ki jih institucija uporablja za upravljanje tveganj ter za računovodsko, finančno in regulativno poročanje, vključno z razporeditvijo na pravne osebe, kritične dejavnosti in glavna poslovna področja institucije;
- (14) podatke o lastnikih sistemov iz točke (13), sporazumih o ravni storitve, povezanih s temi sistemi, ter vsej programski opremi in sistemih ali dovoljenjih, vključno z razporeditvijo na njihove pravne osebe, kritične dejavnosti in glavna poslovna področja institucije;

- (15) opredelitev in razporeditev pravnih oseb ter medsebojne povezave in odvisnosti med različnimi pravnimi osebami, kot so:
- skupno osebje, prostori in sistemi ali osebje, prostori in sistemi, ki se delijo,
 - ureditve v zvezi s kapitalom, financiranjem ali likvidnostjo,
 - obstoječe ali pogojne kreditne izpostavljenosti,
 - sporazumi o navzkrižnem jamstvu, dogovori o uporabi zavarovanj prvega posojila za drugo posojilo, klavzule o navzkrižni kršitvi obveznosti ter dogovori o navzkrižnem pobotu med povezanimi podjetji,
 - prenosi tveganja ter dogovori o istočasnih prodajnih in nakupnih transakcijah; sporazumi o ravni storitev;
- (16) pristojni organ in organ za reševanje za vsako pravno osebo;
- (17) člana upravljalnega organa, odgovornega za zagotovitev informacij, potrebnih za pripravo načrta reševanja institucije, ter tiste člane, ki so odgovorni za različne pravne osebe, kritične dejavnosti in glavna poslovna področja, če so to druge osebe;
- (18) opis ureditev, ki jih institucija uporablja za zagotovitev, da bo imel organ za reševanje v primeru postopka reševanja vse potrebne informacije, kot jih bo določil sam, za uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje;
- (19) vse sporazume, ki so jih sklenile institucije in njihove pravne osebe s tretjimi osebami ter ki bi lahko bili odpovedani v primeru odločitve organov, da uporabijo instrument za reševanje, in možnost posledic njihove odpovedi za uporabo instrumenta za reševanje;
- (20) opis možnih virov likvidnosti za podporo postopku reševanja;
- (21) informacije o obremenitvah sredstev, likvidnih sredstvih, zunajbilančnih dejavnostih, strategijah varovanja pred tveganjem in praksah knjiženja.

ODDELEK C

Elementi, ki jih organ za reševanje upošteva pri presojanju rešljivosti institucije ali skupine

Organ za reševanje pri ocenjevanju rešljivosti institucije ali skupine upošteva naslednje:

Pri ocenjevanju rešljivosti institucije ali skupine sklicevanja na institucijo zajemajo vse institucije ali subjekte v skupini, navedene v točki (c) ali (d) člena 1(1):

- (1) v kolikšni meri lahko institucija razporedi glavna poslovna področja in kritične dejavnosti na pravne osebe;
- (2) raven usklajenosti pravnih in korporacijskih struktur z glavnimi poslovnimi področji in kritičnimi dejavnostmi;
- (3) obseg ureditev, ki se uporabljajo za zagotavljanje ključnega osebja, infrastrukture, finančnih sredstev, likvidnosti in kapitala za podporo in ohranitev glavnih poslovnih področij in kritičnih dejavnosti;
- (4) v kolikšnem obsegu je mogoče v primeru reševanja institucije v celoti izvršiti sporazume o storitvah, ki jih je sklenila institucija;
- (5) raven ustreznosti strukture upravljanja institucije za upravljanje in zagotavljanje skladnosti z notranjimi politikami institucije v zvezi s sporazumi o ravni storitev;

- (6) v kolikšnem obsegu je institucija vzpostavila postopek prenosa storitev v okviru sporazumov o ravni storitev na tretje osebe v primeru ločitve kritičnih funkcij ali glavnih poslovnih področij;
- (7) stopnja uporabe načrtov za ukrepanje in ukrepov ob nepredvidljivih dogodkih, da se zagotovi nemoten dostop do plačilnih sistemov in sistemov poravnave;
- (8) ustreznost upravljavskih informacijskih sistemov za zagotovitev, da lahko organi za reševanje zberejo točne in popolne informacije o glavnih poslovnih področjih in kritičnih dejavnostih, da se omogoči hitro sprejemanje odločitev;
- (9) zmogljivost upravljavskih informacijskih sistemov, da kadar koli zagotovijo informacije, ki so bistvene za učinkovito reševanje institucije, tudi v primeru hitro spreminjajočih se razmer;
- (10) v kolikšnem obsegu je institucija preskusila svoje upravljalvske informacijske sisteme v okviru scenarijev izrednih okoliščin, ki jih je opredelil organ za reševanje;
- (11) v kolikšnem obsegu lahko institucija zagotovi kontinuiteto svojih upravljavskih informacijskih sistemov za prizadeto institucijo in novo institucijo v primeru ločitve kritičnih dejavnosti in glavnih poslovnih področij od ostalih dejavnosti in poslovnih področij;
- (12) v kolikšnem obsegu je institucija vzpostavila ustrezne postopke, da se organom za reševanje zagotovijo informacije, potrebne za opredelitev vlagateljev in zneskov, kritih s sistemi jamstva za vloge;
- (13) če skupina uporablja znotrajskupinska jamstva, v kolikšnem obsegu so ta jamstva zagotovljena pod tržnimi pogoji, ter ali so sistemi upravljanja tveganja v zvezi s temi jamstvi zanesljivi;
- (14) če je skupina vključena v vzajemne transakcije, v kolikšnem obsegu se izvajajo po tržnih pogojih, ter ali so sistemi upravljanja tveganja v zvezi s temi transakcijami zanesljivi;
- (15) v kolikšnem obsegu se zaradi uporabe znotrajskupinskih jamstev ali vzajemnega knjiženja poveča širjenje negativnih vplivov v skupini;
- (16) v kolikšnem obsegu pravna struktura skupine ovira uporabo instrumentov za reševanje zaradi števila pravnih oseb, zapletenosti strukture skupine ali težav pri povezovanju poslovnih področij s subjekti v skupini;
- (17) znesek in vrsta kvalificiranih obveznosti institucije;
- (18) če ocena vključuje mešani poslovni holding, v kolikšnem obsegu bi lahko reševanje subjektov v skupini, ki so institucije ali finančne institucije, negativno vplivalo na nefinančni del skupine;
- (19) obstoj in trdnost sporazumov o ravni storitev;
- (20) ali imajo organi tretje države na voljo instrumente za reševanje, ki so potrebni za podporo ukrepom za reševanje s strani organov za reševanje v Uniji, ter možnosti za usklajeno delovanje med organi v Uniji in organi tretjih držav;
- (21) izvedljivost uporabe instrumentov za reševanje na način, ki ustreza ciljem reševanja, glede na razpoložljive instrumente in strukturo institucije;
- (22) v kolikšnem obsegu struktura skupine omogoča organu za reševanje, da reši vso skupino oziroma enega ali več od njenih subjektov, ne da bi to imelo pomemben neposreden ali posreden negativen vpliv na finančni sistem, zaupanje trgov ali gospodarstvo, ter ob zagotovitvi čim večje vrednosti skupine kot celote;

- (23) dogovore in sredstva, s katerimi bi se lahko reševanje pospešilo v primeru skupin, ki imajo podrejene družbe v različnih jurisdikcijah;
 - (24) verodostojnost uporabe instrumentov za reševanje na način, ki ustreza ciljem reševanja, glede na možne posledice za upnike, nasprotne stranke v poslih, stranke podjetja in zaposlene ter možne ukrepe, ki jih lahko izvedejo organi tretjih držav;
 - (25) v kolikšnem obsegu se lahko ustrezno oceni vpliv reševanja institucije na finančni sistem in zaupanje finančnega trga;
 - (26) v kolikšnem obsegu bi lahko reševanje institucije imelo pomemben neposreden ali posreden negativen vpliv na finančni sistem, zaupanje trgov ali gospodarstvo;
 - (27) v kolikšnem obsegu bi se lahko razširitev na druge institucije ali na finančne trge omejila z uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje;
 - (28) v kolikšnem obsegu bi lahko reševanje institucije imelo pomemben vpliv na delovanje plačilnih sistemov in sistemov poravnave.
-